

I

(Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2012/27/EU,

annettu 25 päivänä lokakuuta 2012,

energiatehokkuudesta, direktiivien 2009/125/EY ja 2010/30/EU muuttamisesta sekä direktiivien 2004/8/EY ja 2006/32/EY kumoamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 194 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun säädösehdotus on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Unionilla on edessään ennennäkemättömiä haasteita, jotka johtuvat yhä kasvavasta riippuvuudesta energian tuonnista ja niukoista energiavaroista sekä tarpeesta rajoittaa ilmastonmuutosta ja selvittää talouskriisistä. Energiatehokkuus on eräs merkittävä keino, jolla näihin haasteisiin voidaan vastata. Se parantaa unionin energiansaannin varmuutta vähentämällä primäärienergian kulutusta ja energian tuontia. Se auttaa vähentämään kasvihuonekaasupäästöjä kustannustehokkaalla tavalla ja siten hillitsemään ilmastonmuutosta. Energiatehokkaampaan talouteen siirtymisen pitäisi myös nopeuttaa inno-

vatiivisten teknologisten ratkaisujen leviämistä ja parantaa unionin teollisuuden kilpailukykyä, mikä edistää talouskasvua ja luo laadukkaita työpaikkoja useilla energiatehokkuuteen liittyvillä aloilla.

- (2) Maaliskuun 8 ja 9 päivänä 2007 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmissä korostetaan tarvetta parantaa energiatehokkuutta unionissa, jotta voidaan saavuttaa tavoitteeksi asetettu 20 prosentin säästö unionin primäärienergian kulutuksessa ennusteisiin verrattuna vuoteen 2020 mennessä. Helmikuun 4 päivänä 2011 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmissä korostettiin, että energiatehokkuuden osalta on saavutettava vuodelle 2020 asetettu 20 prosentin tavoite, josta sovittiin kesäkuun 2010 Eurooppa-neuvostossa, mutta joka ei tämänhetkisen edistymisen perusteella näytä toteutuvan. Vuonna 2007 tehtyjen ennusteiden mukaan primäärienergian kulutus olisi 1 842 Mtoe vuonna 2020. Tämä 20 prosentin vähennys merkitsee 1 474 Mtoe:n kulutusta vuonna 2020 eli 368 Mtoe:n vähennystä ennusteisiin verrattuna.

- (3) Kesäkuun 17 päivänä 2010 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmissä energiatehokkuustavoite vahvistetaan yhdeksi unionin uuden työllisyyttä ja älykästä, kestävää ja osallistavaa kasvua koskevan strategian, jäljempänä 'Eurooppa 2020 -strategia', yleistavoitteeksi. Osana tuota prosessia ja jotta tavoite voitaisiin panna täytäntöön kansallisella tasolla, jäsenvaltioiden on vahvistettava kansalliset tavoitteet tiiviissä vuoropuhelussa komission kanssa sekä kuvailtava kansallisissa uudistusohjelmissaan, kuinka ne aikovat saavuttaa asettamansa tavoitteet.

- (4) Komission 10 päivänä marraskuuta 2010 antamassa tiedonannossa Energia 2020 energiatehokkuus asetetaan keskeiselle sijalle unionin energiastategiassa vuoteen 2020 sekä peräänkuulutetaan uutta energiatehokkuusstrategiaa, jonka avulla kaikki jäsenvaltiot voivat irrottaa energiankäytön talouskasvusta.

⁽¹⁾ EUVL C 24, 28.1.2012, s. 134.

⁽²⁾ EUVL C 54, 23.2.2012, s. 49.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, hyväksytty 11. syyskuuta 2012 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 4. lokakuuta 2012.

- (5) Euroopan parlamentti pyysi energiatehokkuustoimintasuunnitelman tarkistamisesta 15 päivänä joulukuuta 2010 antamassaan päätöslauseelmassa komissiota sisällyttämään tarkistettuun energiatehokkuustoimintasuunnitelmaansa toimenpiteitä puutteellisen edistymisen korjaamiseksi, jotta unionin yleinen energiatehokkuustavoite voidaan saavuttaa vuoteen 2020 mennessä.
- (6) Eräs Eurooppa 2020 -strategian mukainen aloite on keskeinen Resurssitehokas Eurooppa -aloite, jonka komissio hyväksyi 26 päivänä tammikuuta 2011. Siinä energiatehokkuus nimetään yhdeksi keskeiseksi tekijäksi energiarvarojen kestävä käytön varmistamisessa.
- (7) Helmikuun 4 päivänä 2011 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmissä todetaan, että unionin energiatehokkuustavoitteen saavuttaminen ei etene suunnitellusti ja että tarvitaan määrätietoisia toimia, jotta voidaan hyödyntää merkittävät mahdollisuudet päästä suurempaan energiansäästöön rakennuksissa, liikenteessä, tuotteissa ja prosesseissa. Näissä päätelmissä määrätään myös, että unionin energiatehokkuustavoitteen toteuttamista tarkastellaan uudelleen vuoteen 2013 mennessä ja että tarvittaessa hankitaan lisätoimenpiteitä.
- (8) Komissio hyväksyi 8 päivänä maaliskuuta 2011 tiedonantonsa energiatehokkuussuunnitelmasta 2011. Tiedonannossa vahvistetaan, että unioni on jäämässä jälkeen energiatehokkuustavoitteestaan. Näin tapahtuu huolimatta edistymisestä kansallisissa energiatehokkuuspolitiikoissa, jotka esitettiin ensimmäisissä kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa, jotka jäsenvaltiot toimittivat energian loppukäytön tehokkuudesta ja energiapalveluista 5 päivänä huhtikuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/32/EY⁽¹⁾ mukaisesti. Järjestyksessä toisista toimintasuunnitelmista tehty alustava analyysi vahvistaa, että unioni on jäämässä jälkeen energiatehokkuustavoitteistaan. Energiatehokkuussuunnitelmassa 2011 esitetään tämän tilanteen korjaamiseksi useita energiatehokkuuspolitiikkoja ja -toimenpiteitä, jotka kattavat koko energiaketjun, energian tuotanto, siirto ja jakelu mukaan luettuina. Lisäksi siinä käsitellään julkisen sektorin johtavaa asemaa energiatehokkuuden alalla, rakennusten ja laitteiden energiatehokkuutta, teollisuuden energiatehokkuutta sekä tarvetta tarjota loppukäyttäjille keinoja säädellä omaa energiankulutustaan. Liikennesektorin energiatehokkuutta tarkastellaan liikenteen valkoisessa kirjassa, joka hyväksyttiin 28 päivänä maaliskuuta 2011. Erityisesti valkoisen kirjan aloitteessa 26 esitetään, että ajoneuvoille olisi asetettava asianmukaiset hiilidioksidipäästönormit kaikissa liikennemuodoissa ja että niitä olisi tarvittaessa täydennettävä energiatehokkuusvaatimuksilla kaikenlaisten voimanlähdetyyppien kattamiseksi.
- (9) Komissio antoi niin ikään 8 päivänä maaliskuuta 2011 tiedonannon "Etenemissuunnitelma – siirtyminen kilpailukykyiseen vähähiiliseen talouteen vuonna 2050", jossa todetaan, että energiatehokkuuden parantamiseen on painuduttava aiempaa enemmän myös tästä näkökulmasta.
- (10) Tätä taustaa vasten on välttämätöntä saattaa ajan tasalle energiatehokkuutta koskeva unionin lainsäädäntökehys antamalla direktiivi, jolla pyritään saavuttamaan yleinen energiatehokkuustavoite eli 20 prosentin säästö unionin primäärienergian kulutuksessa vuoteen 2020 mennessä ja saavuttamaan lisäparannuksia energiatehokkuudessa vuoden 2020 jälkeen. Tätä varten tässä direktiivissä olisi vahvistettava yhteinen kehys energiatehokkuuden edistämiseksi unionissa ja määriteltävä erityiset toimenpiteet, joilla toteutetaan eräät energiatehokkuussuunnitelmaan 2011 sisältyvät ehdotukset ja hyödynnetään suunnitelmassa esitetyt ja vielä toteutumattomat merkittävät energiansäästömahdollisuudet.
- (11) Jäsenvaltioiden pyrkimyksistä vähentää kasvihuonekaasupäästöjä yhteisön kasvihuonekaasupäästöjen vähentämissitoumusten täyttämiseksi vuoteen 2020 mennessä 23 päivänä huhtikuuta 2009 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksessä N:o 406/2009/EY⁽²⁾ komissiota kehoitetaan arvioimaan, miten unioni ja sen jäsenvaltiot ovat edistyneet tavoitteessa vähentää energiankulutusta 20 prosentilla vuoteen 2020 mennessä ennusteisiin verrattuna, ja antamaan tätä koskeva kertomus vuoteen 2012 mennessä. Lisäksi päätöksessä edellytetään, että jäsenvaltioiden auttamiseksi niiden pyrkimyksissä täyttää unionin kasvihuonekaasupäästöjen vähentämissitoumukset komissio ehdottaa 31 päivään joulukuuta 2012 mennessä tiukennettuja tai uusia toimenpiteitä, joilla vauhditetaan energiatehokkuuden parantamista. Tällä direktiivillä vastataan esitettyyn vaatimukseen. Lisäksi sillä edistetään niiden tavoitteiden saavuttamista, jotka on asetettu vuoteen 2050 ulottuvassa kilpailukykyiseen vähähiiliseen talouteen siirtymistä koskevassa etenemissuunnitelmassa, etenkin vähentämällä energia-alan kasvihuonekaasupäästöjä, sekä päästöttömän sähköntuotannon toteuttamista vuoteen 2050 mennessä.
- (12) Kaikkien olemassa olevien energiansäästömahdollisuuksien hyödyntämiseksi on noudatettava kokonaisvaltaista lähestymistapaa, joka kattaa säästöt energian toimitus- ja loppukäyttösektoreilla. Samalla hyötylämmön tarpeeseen perustuvan sähkön ja lämmön yhteistuotannon edistämisestä sisämarkkinoilla 11 päivänä helmikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/8/EY⁽³⁾ ja direktiivin 2006/32/EY säännöksiä olisi tehostettava.

⁽¹⁾ EUVL L 114, 27.4.2006, s. 64.

⁽²⁾ EUVL L 140, 5.6.2009, s. 136.

⁽³⁾ EUVL L 52, 21.2.2004, s. 50.

- (13) Olisi parasta, jos 20 prosentin energiatehokkuustavoite saavutettaisiin energiatehokkuutta eri aloilla edistävien erityisten kansallisten ja Euroopan tason toimenpiteiden kumulatiivisen täytäntöönpanon tuloksena. Jäsenvaltiot olisi velvoitettava vahvistamaan viitteelliset kansalliset energiatehokkuustavoitteet, -järjestelmät ja -ohjelmat. Komission olisi arvioitava nämä tavoitteet ja kunkin jäsenvaltion yksittäiset toimet sekä saavutettua edistymistä koskevat tiedot, jotta voidaan arvioida, millä todennäköisyydellä unionin yleinen tavoite saavutetaan ja ovatko yksittäisten jäsenvaltioiden toimet riittäviä yhteisen tavoitteen saavuttamiseksi. Siksi komission olisi seurattava tiiviisti kansallisten energiatehokkuusohjelmien toteuttamista tarkistetun lainsäädäntökehityksensä avulla ja osana Eurooppa 2020 -prosessia. Viitteellisiä kansallisia energiatehokkuustavoitteita asettaessaan jäsenvaltioiden olisi pysyttävä ottamaan huomioon primäärienergian kulutukseen vaikuttavat kansalliset olosuhteet, kuten jäljellä olevat kustannustehokkaat energiansäästömahdollisuudet, muutokset energian tuonnissa ja viennissä, kaikkien uusituvien energialähteiden kehittyminen, ydinenergia, hiilidioksidin talteenotto ja varastointi sekä varhaiset toimet. Mallintamisten yhteydessä komission olisi kuultava jäsenvaltioita mallioletuksista ja mallien alustavista tuloksista hyvissä ajoin ja avoimesti. Energiatehokkuustoimenpiteiden vaikutuksia sekä käytettävissä olevaa teknologiaa ja sen toimivuutta koskevaa mallintamista on parannettava.
- (14) Uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käytön edistämisestä 23 päivänä huhtikuuta 2009 annetun direktiivin 2009/28/EY ⁽¹⁾ mukaan Kypros ja Malta ovat saarina ja syrjäisinä alueina riippuvaisia ilmailusta kansalaisten ja talouden kannalta välttämättömänä liikenne- ja muotona. Tämän seurauksena kansallisen lentoliikenteen osuus energian kokonaisloppukulutuksesta on Kyproksella ja Maltalla suhteettoman suuri ja ylittää kolminkertaisesti yhteisön keskitason vuonna 2005, ja nämä jäsenvaltiot joutuvat siten suhteettomalla tavalla nykyisten teknisten ja sääntelyä koskevien rajoitusten kohteeksi.
- (15) Julkisten menojen kokonaismäärä vastaa 19:ää prosenttia unionin bruttokansantuotteesta. Tästä syystä julkisen sektorin on tärkeä liikkeellepaneva voima pyrittäessä edistämään markkinoiden muuttumista niin, että tuotetaan energiatehokkaampia tuotteita, rakennuksia ja palveluja, ja saamaan aikaan muutoksia tavoissa, joilla kansalaiset ja yritykset kuluttavat energiaa. Energiankulutuksen vähentäminen energiatehokkuutta parantavilla toimenpiteillä voi myös vapauttaa julkisia resursseja muihin tarkoituksiin. Kansallisen, alueellisen ja paikallistason julkisten elinten olisi toimittava esimerkkeinä energiatehokkuuden alalla.
- (16) Kun otetaan huomioon, että energiatehokkuussuunnitelmasta 2011/10 päivänä kesäkuuta 2011 annetuissa neuvoston päätelmissä korostettiin, että rakennusten osuus on 40 prosenttia unionin energian loppukulutuksesta, ja jotta voitaisiin hyödyntää kasvu- ja työllisyysmahdollisuuksia erityisammatti- ja rakennusaloilla sekä rakennustuotteiden tuotannossa ja arkkitehtuurin, konsultoinnin ja rakennustekniikan kaltaisilla ammattialoilla, jäsenvaltioiden olisi laadittava pitkän aikavälin strategia vuoden 2020 jälkeiselle ajalle investointien saamiseksi käyttöön asuin- ja kaupallisten rakennusten peruskorjauksessa, jotta voidaan parantaa rakennuskannan energiatehokkuutta. Tuossa strategiassa olisi käsiteltävä kustannustehokkaita pitkälle meneviä perusparannuksia, jotka johtavat uudistustöihin, joilla vähennetään sekä rakennukselle toimitettavaa energiaa että sen energian loppukulutusta merkittäväällä prosenttiosuudella perusparannusta edeltävään tasoon verrattuna, mikä johtaa erittäin korkeaan energiatehokkuuteen. Tällaisia pitkälle meneviä perusparannuksia voitaisiin toteuttaa myös vaiheittain.
- (17) Rakennusten peruskorjaus on tarpeen kasvattaa, koska olemassa oleva rakennuskanta muodostaa suurimman potentiaalisen energiansäästösektorin. Rakennukset ovat myös ratkaisevassa asemassa pyrittäessä saavuttamaan unionin tavoite vähentää kasvihuonekaasupäästöjä 80–95 prosentilla vuoteen 2050 mennessä vuoden 1990 tasoon verrattuna. Julkisten elinten omistamat rakennukset muodostavat merkittävän osan rakennuskannasta, ja niillä on suuri näkyvyys yhteiskunnassa. Sen vuoksi on asianmukaista vahvistaa vuosittainen korjaustoiminnan määrä keskushallinnon jäsenvaltion alueella omistamille ja käytämille rakennuksille niiden energiatehokkuuden parantamiseksi. Tämä korjaustoiminnan taso ei saisi rajoittaa rakennusten energiatehokkuudesta 19 päivänä toukokuuta 2010 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2010/31/EU ⁽²⁾ vahvistettujen lähes nollaenergiarakennuksia koskevien velvoitteiden soveltamista. Tämän direktiivin mukainen keskushallinnon rakennusten kunnostamisvelvoite täydentää mainittua direktiiviä, jonka mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava olemassa olevien rakennusten laajamittaisten korjausten yhteydessä, että rakennusten energiatehokkuus nostetaan tasolle, joka täyttää energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset. Jäsenvaltioiden olisi voitava toteuttaa vaihtoehtoisia kustannustehokkaita toimenpiteitä parantaakseen tätä vastaavalla tavalla keskushallintonsa omistuksessa olevien rakennusten energiatehokkuutta. Keskushallinnon rakennusten pinta-alaakohtaisen kunnostamisvelvoitteen olisi koskettava hallinnon yksiköitä, joiden toimivalta ulottuu jäsenvaltion koko alueelle. Jos jossakin jäsenvaltiossa ei tietyn toimivallan osalta ole olemassa sellaista hallinnon yksikköä, jonka toimivalta ulottuisi valtion koko alueelle, velvoitteen olisi koskettava sellaisia hallinnon yksiköitä, joiden toimivaltuudet yhdessä ulottuvat valtion koko alueelle.

⁽¹⁾ EUVL L 140, 5.6.2009, s. 16.⁽²⁾ EUVL L 153, 18.6.2010, s. 13.

- (18) Lukuisat kunnat ja muut julkiset elimet ovat jäsenvaltioissa jo ottaneet käyttöön kokonaisvaltaisia lähestymistapoja energian säästämiseen ja energian tarjontaan, esimerkiksi noudattamalla kaupunginjohtajien ilmastopolitusaloitteen mukaisesti laadittuja kestävästi energiankäytön toimintasuunnitelmia, sekä sellaisia kokonaisvaltaisia lähestymistapoja kaupunkien kehittämiseen, joissa menään rakennuksia tai liikennemuotoja koskevia yksittäisiä toimia pidemmälle. Jäsenvaltioiden olisi rohkaistava kuntia ja muita julkisia elimiä hyväksymään kokonaisvaltaisia ja kestäviä energiatehokkuussuunnitelmia, joilla on selkeät tavoitteet, ottamaan kansalliset mukaan niiden kehittämiseen ja toteuttamiseen ja tiedottamaan heille riittävästi suunnitelmien sisällöstä ja edistymisestä tavoitteiden saavuttamisessa. Tällaisilla suunnitelmilla voidaan saavuttaa huomattavia energiansäästöjä, etenkin jos niiden toteutuksessa käytetään energianhallintajärjestelmiä, joiden avulla asianomaiset julkiset elimet voivat paremmin hallita energiankulutustaan. Kaupunkeja, kuntia ja muita julkisia elimiä olisi rohkaistava vaihtamaan keinoja innovatiivisimmista ratkaisuista.
- (19) Tiettyjen tuotteiden ja palvelujen hankintojen ja rakennusten oston ja vuokraamisen osalta niiden keskushallintojen, jotka tekevät julkisia rakennusurakoita tai julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevia sopimuksia, olisi näytettävä esimerkkiä tekemällä energiatehokkaita hankintapäätöksiä. Tämän olisi koskettava hallinnon yksikköjä, joiden toimivalta ulottuu jäsenvaltion koko alueelle. Jos jossakin jäsenvaltiossa ei tietyn toimivallan osalta ole olemassa sellaista hallinnon yksikköä, jonka toimivalta ulottuisi valtion koko alueelle, veloitteen olisi koskettava sellaisia hallinnollisia osastoja, joiden toimivaltuudet yhdessä ulottuvat valtion koko alueelle. Tämä ei kuitenkaan saisi vaikuttaa julkisia hankintoja koskevien unionin direktiivien säännöksiin. Muiden kuin tässä direktiivissä esitettyjen hankintoja koskevien energiatehokkuusvaatimusten piiriin kuuluvien tuotteiden osalta jäsenvaltioiden olisi rohkaistava julkisia elimiä ottamaan huomioon hankintojen energiatehokkuus.
- (20) Arviointi, joka tehtiin mahdollisuudesta perustaa unionin tasolla "valkoisten todistusten" järjestelmä, osoitti, että nykyisessä tilanteessa tällainen järjestelmä aiheuttaisi liiallisia hallintokustannuksia. Lisäksi on olemassa riski, että energiansäästöt keskittyisivät joihinkin jäsenvaltioihin eikä niitä saavutettaisi kaikkialla unionissa. Tällaisen unionin tason suunnitelman tavoite voitaisiin ainakin tässä vaiheessa saavuttaa paremmin energiayhtiöitä koskevilla kansallisilla energiatehokkuusvelvoitejärjestelmillä tai muilla vaihtoehtoisilla politiikkatoimilla, joilla saavutetaan samansuuruiset energiansäästöt. Tällaisten järjestelmien vaatimustaso on asianmukaista vahvistaa yhteisellä unionin tason kehyksellä jättäen kuitenkin samalla jäsenvaltioille huomattavasti joustovaraa, jotta ne voivat ottaa täysimittaisesti huomioon markkinatoimijoiden kansallisen organisaation, energiasektorin erityiset toimintaolosuhteet ja loppukäyttäjien tottumukset. Yhteisen kehyksen olisi annettava energialaitoksille mahdollisuus tarjota energiapalveluja kaikille loppukäyttäjille eikä ainoastaan niille, joille ne myyvät energiaa. Tämä lisää kilpailua energiamarkkinoilla, koska energiayhtiöt voivat eriyttää tuotteensa tarjoamalla täydentäviä energiapalveluja. Yhteisen kehyksen olisi annettava jäsenvaltioille mahdollisuus sisällyttää kansalliseen järjestelmäänsä vaatimuksia, joilla tavoitellaan sosiaalisia päämääriä, etenkin sen varmistamiseksi, että myös heikossa asemassa olevat asiakkaat voivat hyötyä paremmasta energiatehokkuudesta. Jäsenvaltioiden olisi määritettävä puolueettomin ja syrjimättömin perustein, mitkä energian jakelijat tai energian vähittäismyyn- tiyritykset olisi velvoitettava saavuttamaan tässä direktiivissä säädetty energian loppukäytön säästö tavoite.
- Jäsenvaltioiden olisi erityisesti voitava olla asettamatta tätä veloitetta pienille energian jakelijoille, pienille energian vähittäismyyn- tiyrityksille ja pienille energiasektoreille välttääkseen kohtuutonta hallinnollista rasitusta. Komission 25 päivänä kesäkuuta 2008 antamassa tiedonannossa esitetään periaatteet, jotka jäsenvaltioiden, jotka päättävät olla käyttämättä tätä mahdollisuutta, olisi otettava huomioon. Keinona tukea kansallisia energiatehokkuusaloitteita osapuolet, joilla on kansallisten energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien mukaisia veloituksia, voisivat täyttää ne suorittamalla vuosittain kansalliseen energiatehokkuusrahoitukseen määrän, joka vastaa järjestelmän edellyttämiä investointeja.
- (21) Kun otetaan huomioon laaja-alainen tarve palauttaa julkisen talouden kestävyys ja varmistaa julkisen talouden vakauttaminen, tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien erityistoimenpiteiden toteuttamisessa olisi asianmukaisten analyysien ja arviointien pohjalta otettava asianmukaisesti huomioon energiatehokkuustoimenpiteiden toteuttamisen kustannustehokkuus jäsenvaltioiden tasolla.
- (22) Vaatimus saada aikaan säästöjä energian vuosittaisessa myynnissä loppukäyttäjille verrattuna siihen, kuinka paljon energiaa muutoin olisi myyty, ei muodosta kattoa energian myynnille eikä kulutukselle. Jäsenvaltioiden olisi voitava jättää huomioimatta kokonaan tai osittain sellaisen energian määrän ilmaistu myynti, jota käytetään kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä 13 päivänä lokakuuta 2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY ⁽¹⁾ liitteessä I luetelluissa teollisuuden toiminnissa, loppukäyttäjille tapahtuvan energian myynnin laskemisesta, sillä yleisesti tunnustetaan, että näiden toimintojen tietyt sektorit tai alasektorit voivat altistua huomattavalle hiilivuodon vaaralle. On aiheellista, että jäsenvaltiot ovat tietoisia järjestelmien kustannuksista, jotta ne voivat arvioida täsmällisesti toimenpiteiden kustannuksia.

(1) EUVL L 275, 25.10.2003, s. 32.

- (23) Hallinnollisen rasiituksen rajoittamiseksi kukin jäsenvaltio voi ryhmittää kaikki 7 artiklan täytäntöön panemiseksi toteutetut yksittäiset politiikkatoimet kattavaksi kansalliseksi energiategohkuusohjelmaksi, sanotun kuitenkin rajoittamatta 7 artiklan vaatimusten soveltamista.
- (24) Energiansäästömahdollisuuksien hyödyntämiseksi tietyissä markkinasegmenteissä, joissa energiakatselmuksia ei yleensä tarjota kaupallisesti (kuten pienissä ja keskisuurissa yrityksissä (pk-yrityksissä)), jäsenvaltioiden olisi luotava ohjelmia, joilla pk-yrityksiä rohkaistaan teettämään itselleen energiakatselmuksia. Energiakatselmusten olisi oltava pakollisia ja säännöllisiä suurille yrityksille, koska niiden avulla voidaan saada aikaan mittavia energiansäästöjä. Energiakatselmuksissa olisi otettava huomioon asiaankuuluvat eurooppalaiset tai kansainväliset standardit kuten EN ISO 50001 (energihallintajärjestelmät), tai pr EN 16247-1 (energiakatselmuksien) tai, jos niihin sisältyy energiakatsaus, EN ISO 14000 (ympäristöjärjestelmät), ja niiden olisi näin ollen oltava myös tämän direktiivin liitteen VI säännösten mukaisia, koska näissä säännöksissä ei mennä näiden asiaankuuluvien standardien vaatimuksia pidemmälle. Energiakatselmuksia koskeva erityinen eurooppalainen standardi on parhaillaan kehitteillä.
- (25) Jos tällaisia energiakatselmuksia tekevät yritysten omat asiantuntijat, riippumattomuuden vaatimus edellyttää, että nämä asiantuntijat eivät ole suoraan tekemisissä katselmuksen kohteena olevan toiminnan kanssa.
- (26) Energiategohkuutta parantavia toimenpiteitä määrittäessä olisi otettava huomioon tehokkuuden parannukset ja säästöt, joita voidaan saavuttaa kustannustehokkaiden teknisten innovaatioiden kuten älykkäiden mittarien laajamittaisella käytöllä. Jos on asennettu älykkäitä mittareita, yritykset eivät saisi käyttää niitä perusteetonta takautuvaa laskutusta varten.
- (27) Sähkön osalta ja sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä 13 päivänä heinäkuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/72/EY⁽¹⁾ mukaisesti siinä tapauksessa, että älykkäiden mittarien käyttöönotosta annetaan myönteinen arvio, vähintään 80 prosentilla kuluttajista olisi oltava käytössään älykkäät mittausjärjestelmät vuoteen 2020 mennessä. Kaasun osalta ja maakaasun sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä 13 päivänä heinäkuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/73/EY⁽²⁾ mukaisesti siinä tapauksessa, että älykkäiden mittausjärjestelmien käyttöönotosta annetaan myönteinen arvio, jäsenvaltioiden tai niiden mahdollisesti nimeämien toimivaltaisten viranomaisten olisi laadittava aikataulu älykkäiden mittausjärjestelmien käyttöönottoa varten.
- (28) Käyttäjakohtaisten mittarien tai lämmityskustannusten jakolaitteiden käyttö lämmitysenergian käyttäjakohtaisen kulutuksen mittaamiseen moniasuntoisissa rakennuksissa, joihin toimitetaan kaukolämpöä tai joissa on yhteinen keskuslämmitys, on hyödyllistä, jos loppukäyttäjillä on keino valvoa omaa käyttäjakohtaista kulutustaan. Sen vuoksi niiden käyttö on järkevää vain rakennuksissa, joissa lämpöpattereihin on asennettu termostaattiventtiilit.
- (29) Joissakin moniasuntoisissa rakennuksissa, joihin toimitetaan kaukolämpöä tai joissa on yhteinen keskuslämmitys, tarkkojen käyttäjakohtaisten lämmitysmittarien käyttö olisi teknisesti monimutkaista ja kallista, koska lämmitykseen käytetty kuuma vesi tulee asuntoihin ja lähtee niistä useista eri kohdista. Moniasuntoisten rakennusten lämmönkulutuksen käyttäjakohtaisen mittaamisen voidaan kuitenkin olettaa olevan teknisesti mahdollista silloin, kun käyttäjakohtaisten mittarien asentaminen ei edellytä muutosten tekemistä rakennuksen kuumavesilämmityksessä käytettyyn olemassa olevaan putkistoon. Tällaisissa rakennuksissa käyttäjakohtaisen lämmönkulutuksen mittausta voidaan tehdä kaikkiin lämpöpattereihin asennetuilla käyttäjakohtaisilla lämmityskustannusten jakolaitteilla.
- (30) Direktiivissä 2006/32/EY jäsenvaltioiden edellytetään varmistavan, että loppukäyttäjille tarjotaan kilpailukykyisin hinnoin käyttäjakohtaiset mittarit, jotka kuvaavat tarkasti loppukäyttäjän todellista energiankulutusta ja antavat tiedot sen todellisesta ajoittumisesta. Useimmissa tapauksissa tähän vaatimukseen sovelletaan ehtoja, joiden mukaan sen olisi oltava teknisesti mahdollista, taloudellisesti järkevää ja oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin. Käyttäjakohtaista mittaria olisi kuitenkin tarjottava aina, kun on kyse uuteen rakennukseen tai sellaiseen rakennukseen sijoitettavasta liittymästä, johon kohdistetaan direktiivissä 2010/31/EU määriteltyjä laajamittaisia korjauksia. Direktiivissä 2006/32/EY edellytetään myös, että on tarjottava tosiasialliseen kulutukseen perustuva selkeä laskutus riittävän usein, jotta asiakkaat voivat säännellä omaa energiankäyttöään.
- (31) Direktiiveissä 2009/72/EY ja 2009/73/EY edellytetään, että jäsenvaltiot varmistavat älykkäiden mittausjärjestelmien toteuttaminen, jotta edistettäisiin kuluttajien aktiivista osallistumista sähkön ja kaasun toimitusmarkkinoihin. Sähkön osalta, jos älykkäiden mittareiden käyttöönoton todetaan olevan kustannustehokasta, vähintään 80 prosentilla kuluttajista on oltava käytössään älykkäät mittausjärjestelmät vuoteen 2020 mennessä. Kaasun osalta ei ole esitetty määräaikaa mutta sen osalta edellytetään aikataulua. Näissä direktiiveissä esitetään myös, että loppukäyttäjille on tiedotettava asianmukaisesti ja riittävän usein heidän tosiasiallisesta sähkön/kaasunkulutuksestaan ja sen kustannuksista, jotta he voivat säännellä kulutustaan.

(1) EUVL L 211, 14.8.2009, s. 55.

(2) EUVL L 211, 14.8.2009, s. 94.

- (32) Direktiivien 2006/32/EY, 2009/72/EY ja 2009/73/EY mittaamista ja laskutusta koskevien säännösten vaikutus energiansäästöön on ollut rajallinen. Useissa unionin osissa nämä säännökset eivät ole johtaneet siihen, että asiakkaat saisivat ajantasaista tietoa energiankulutuksestaan, tai tosiasialliseen kulutukseen perustuvaan laskutukseen sellaisin väliajoin, jotka ovat selvitysten mukaan tarpeen, jotta asiakkaat voisivat säännellä energiankäyttöään. Kun on kyseessä sisätilojen lämmitys ja kuuman veden käyttö moniasuntoisissa rakennuksissa, näiden säännösten riittämätön selkeys on myös johtanut useisiin kansalaisten esittämiin valituksiin.
- (33) Jotta parannettaisiin loppukäyttäjien mahdollisuuksia saada käyttäjäkohtaisen energiankulutuksensa mittaamis- ja laskutustietoja, pitäen mielessä mahdollisuudet, jotka liittyvät älykkäiden mittausjärjestelmien toteuttamiseen ja älykkäiden mittareiden käyttöönottoon jäsenvaltioissa, on tärkeää parantaa unionin oikeuden tätä alaa koskevien vaatimusten selkeyttä. Tämän pitäisi auttaa vähentämään energiansäästöä tehostavilla toiminnoilla varustettujen älykkäiden mittausjärjestelmien toteuttamiskustannuksia ja tukemaan energiapalvelujen ja kysynnän hallinnan markkinoiden kehittämistä. Älykkäiden mittausjärjestelmien toteuttaminen mahdollistaa tosiasialliseen kulutukseen perustuvan usein tapahtuvan laskutuksen. On kuitenkin myös tarpeen selvittää vaatimuksia, jotka koskevat tietojensaantia ja tosiasialliseen kulutukseen perustuvaa oikeudenmukaista ja täsmällistä laskutusta tapauksissa, joissa älykkäitä mittareita ei ole saatavilla vuoteen 2020 mennessä, myös silloin kun on kyseessä lämmityksen, jäähdytyksen ja kuuman veden käyttäjäkohtaisen kulutuksen mittaaminen ja laskutus moniasuntoisissa rakennuksissa, joihin toimitetaan kaukolämpöä tai -jäähdytystä tai joissa on oma rakennukselle yhteinen lämmitys- tai jäähdytysjärjestelmä.
- (34) Jäsenvaltioiden olisi energiatehokkuutta parantavia toimenpiteitä suunnitellessaan otettava asianmukaisesti huomioon tarve varmistaa sisämarkkinoiden moitteeton toiminta ja unionin lainsäädännön yhdenmukainen täytäntöönpano Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen mukaisesti.
- (35) Tehokas sähkön ja lämmön yhteistuotanto sekä kaukolämmitys ja -jäähdytys tarjoavat merkittäviä mahdollisuuksia säästää primäärienergiaa, eikä näitä mahdollisuuksia ole juurikaan hyödynnetty unionissa. Jäsenvaltioiden olisi tehtävä kattava arviointi mahdollisuuksista tehokkaaseen yhteistuotantoon ja kaukolämmitykseen ja -jäähdytykseen. Nämä arviot olisi saatettava komission pyynnöstä ajan tasalle, jotta investoijat saisivat tietoja kansallisista kehitysuunnitelmista ja jotta edistettäisiin vakaata ja kannustavaa investointiympäristöä. Uudet sähköntuotantolaitokset ja olemassa olevat laitokset, joita uudistetaan merkittävästi tai joiden lupa saatetaan ajan tasalle, olisi varustettava tehokkailla yhteistuotantoyksiköillä sähkön tuotannosta syntyvän hukkalämmön hyödyntämiseksi, jos niille tehdyssä kustannus-hyötyanalyysissä on todettu hyötyjen olevan kustannuksia suuremmat. Hukkalämpö voitaisiin sitten siirtää kaukolämpöverkon kautta sinne, missä sitä tarvitaan. Lupaperusteita sovelletaan yleensä tilanteissa, joiden johdosta sovelletaan myös teollisuuden päästöistä 24 päivänä marraskuuta 2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/75/EU ⁽¹⁾ ja direktiivin 2009/72/EY mukaisia lupavaatimuksia.
- (36) Ydinvoimalaitokset tai sähköntuotantolaitokset, joiden on tarkoitus käyttää hiilidioksidin geologisesta varastoinnista 23 päivänä huhtikuuta 2009 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2009/31/EY ⁽²⁾ sallittua geologista varastointia, saattaa olla asianmukaista sijoittaa paikkoihin, joissa hukkalämmön talteenotto tehokkaalla sähkön ja lämmön yhteistuotannolla tai toimittamalla sitä kaukolämmitys- tai jäähdytysverkkoon ei ole kustannustehokasta. Jäsenvaltioiden olisi sen vuoksi voitava vapauttaa kyseiset laitokset veloitteesta tehdä kustannus-hyötyanalyysi laitosten varustamiseksi laitteilla, jotka mahdollistavat hukkalämmön talteenoton tehokkaan yhteistuotantoyksikön avulla. Huippukuormitusajoina käytettävät ja varasähköä tuottavat laitokset, joiden toiminta-ajaksi on suunniteltu alle 1 500 käyttötuntia vuodessa (viiden vuoden jakson liukuva keskiarvo), olisi myös voitava vapauttaa vaatimuksesta tuottaa myös lämpöä.
- (37) On asianmukaista, että jäsenvaltiot kannustavat hajaletun energiantuotannon edistämiseksi sellaisten toimenpiteiden ja menettelyjen käyttöönottoa, joilla edistetään yhteistuotantolaitoksia, joiden nimellinen kokonaislämpöteho on alle 20 MW.
- (38) Tehokas yhteistuotanto olisi määriteltävä sen energiansäästön perusteella, joka saavutetaan käyttämällä sähkön ja lämmön yhteistuotantoa niiden erillisen tuotannon sijasta. Unionin lainsäädännössä käytetyt yhteistuotannon ja tehokkaan yhteistuotannon määritelmät eivät saisi rajoittaa erilaisten määritelmien käyttöä kansallisessa lainsäädännössä muissa tarkoituksissa, kuin missä niitä käytetään kyseessä olevassa unionin lainsäädännössä. Energiansäästön maksimoimiseksi ja jotta ei menetettäisi mahdollisuuksia energiansäästöön, erityistä huomiota olisi kiinnitettävä yhteistuotantoyksiköiden toimintaolosuhteisiin.

⁽¹⁾ EUVL L 334, 17.12.2010, s. 17.

⁽²⁾ EUVL L 140, 5.6.2009, s. 114.

- (39) Jotta loppukäyttäjät voisi valita avoimemmin perustein yhteistuotannosta saatavan sähkön ja muilla tekniikoilla tuotetun sähkön välillä, tehokkaan yhteistuotannon alkuperä olisi taattava yhdenmukaistettujen hyötysuhteen viitearvojen pohjalta. Alkuperätakuujärjestelmät eivät sinällään merkitse oikeutta päästä osalliseksi kansallisista tukijärjestelmistä. On tärkeää, että alkuperätakuilla voidaan kattaa kaikki tehokkaalla yhteistuotannolla tuotetut sähköenergian muodot. Alkuperätakuut olisi pidettävä erillään vaihdettavista todistuksista.
- (40) Yhteistuotantosektorin sekä kaukolämmitys- ja jäähdytyssektorin erityisrakenteen eli pienten ja keskisuurten tuottajien suuri määrä olisi otettava huomioon etenkin arvioitaessa yhteistuotantokapasiteetin tai siihen liittyvien verkkojen rakennuslupiin liittyviä hallintomenettelyjä, ”pienet ensin” -periaatetta soveltaen.
- (41) Useimmat unionin yritykset ovat pk-yrityksiä. Niiden energiansäästömahdollisuudet ovat valtavia koko unionin kannalta. Auttaakseen pk-yrityksiä ottamaan käyttöön energiatehokkuustoimenpiteitä jäsenvaltioiden olisi luotava suotuisa toimintakehys, jonka puitteissa pk-yrityksille tarjotaan teknistä apua ja kohdennettua tietoa.
- (42) Direktiivissä 2010/75/EU energiatehokkuus mainitaan yhtenä tekijöistä, joiden perusteella määritellään paras käytettävissä oleva tekniikka. Parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa olisi käytettävä lähtökohtana määriteltäessä lupaehtoja direktiivin soveltamisalaan kuuluville laitoksille, mukaan lukien polttolaitokset, joiden nimellinen kokonaislämpöteho on vähintään 50 MW. Mainitussa direktiivissä jäsenvaltioille jätetään kuitenkin mahdollisuus olla direktiivin 2003/87/EY liitteessä I lueteltujen toimintojen osalta asettamatta energiatehokkuuteen liittyviä vaatimuksia polttolaitoksille tai muille laitoksille, joista aiheutuu hiilidioksidipäästöjä laitosalueella. Jäsenvaltiot voisivat sisällyttää energiatehokkuustasoa koskevia tietoja direktiivin 2010/75/EU mukaiseen raportointiinsa.
- (43) Jäsenvaltioiden olisi annettava puolueettomien, avoimien ja syrjimättömien perustein säännöt niiden kustannusten kantamiselle ja jakamiselle, jotka aiheutuvat verkkoyhteyksistä ja verkkojen vahvistamisesta sekä teknisistä muutoksista, joita tarvitaan tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön uusien tuottajien liittämiseksi. Tässä olisi otettava huomioon suuntaviivat ja säännöt, joita on laadittu verkkoon pääsyä koskevista edellytyksistä rajat ylittävissä sähkön kaupassa 13 päivänä heinäkuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 714/2009⁽¹⁾ ja maakaasunsiirtoverkkoihin pääsyä koskevista edellytyksistä 13 päivänä heinäkuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 715/2009⁽²⁾ mukaisesti. Tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön tuottajien olisi voitava järjestää tarjouskilpailu liittymätöistä. Tehokkaasta yhteistuotannosta ja erityisesti pienimuotoisista yhteistuotantoyksiköistä ja mikroyhteistuotantoyksiköistä saatavan sähkön pääsyä verkkoyhteistyöjärjestelmään olisi helpotettava. Direktiivin 2009/72/EY 3 artiklan 2 kohdan ja direktiivin 2009/73/EY 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot voivat asettaa sähkö- ja kaasualoilla toimiville yrityksille julkisen palvelun velvoitteita, jotka koskevat myös energiatehokkuutta.
- (44) Kysynnänohjaus on tärkeä väline energiatehokkuuden parantamiseksi, sillä se lisää merkittävästi kuluttajien tai heidän nimeämiensä kolmansien osapuolten mahdollisuuksia toteuttaa toimia kulutus- tai laskutustietojen perusteella ja muodostaa näin mekanismin, jolla voidaan vähentää tai siirtää kulutusta, minkä tuloksena energiaa säästyy sekä loppukulutuksessa että myös energian tuotannossa, siirrossa ja jakelussa, kun verkkojen ja tuotanto-omaisuuden käyttö optimoidaan.
- (45) Kysynnänohjaus voi perustua siihen, miten loppukäyttäjät reagoivat hintasignaaleihin, tai rakennuksissa käytettävään automatiikkaan. Edellytyksiä kysynnänohjauksen käytölle ja saatavuudelle olisi parannettava, myös pienten loppukuluttajien hyväksi. Älykkäiden verkkojen jatkuva käyttöön otto huomioon ottaen jäsenvaltioiden olisi sen vuoksi varmistettava, että kansalliset energia-alan sääntelyviranomaiset voivat varmistaa, että verkon sääntely ja verkkotariffit kannustavat energiatehokkuuden parantamiseen ja tukevat loppukäyttäjien kysynnänohjaustoimenpiteiden dynaamista hinnoittelua. Olisi pyrittävä markkinoiden yhdentymiseen ja kysyntäpuolen resurssien yhtäläisiin markkinoillepääsyn mahdollisuuksiin (toimitus- ja kulutuskuorma) tuotannon ohella. Jäsenvaltioiden olisi lisäksi varmistettava, että kansalliset energia-alan sääntelyviranomaiset soveltavat kokonaisvaltaista lähestymistapaa, joka kattaa mahdolliset säästöt energian toimituksessa ja loppukäytössä.
- (46) Tämän direktiivin tehokkaan ja oikea-aikaisen täytäntönnäpönnän varmistamiseksi saatavilla olisi oltava riittävä määrä energiatehokkuusalan luotettavia ammattilaisia, jotta voidaan varmistaa esimerkiksi energiakatselmuksia koskevien vaatimusten noudattaminen ja energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien toteuttaminen. Siksi jäsenvaltioiden olisi otettava käyttöön energiapalvelujen ja energiakatselmusten tarjoajien ja muiden energiatehokkuutta parantavien toimenpiteiden toteuttajien sertifiointijärjestelmiä.

⁽¹⁾ EUVL L 211, 14.8.2009, s. 15.⁽²⁾ EUVL L 211, 14.8.2009, s. 36.

- (47) Energiapalvelujen markkinoita on kehitettävä edelleen sekä energiapalvelujen kysynnän että niiden tarjonnan varmistamiseksi. Tätä voidaan osaltaan edistää avoimuudella, esimerkiksi laatimalla luetteloja energiapalvelujen tarjoajista. Kysyntää voidaan lisätä myös mallisopimuksilla, parhaiden käytäntöjen vaihdolla ja ohjeistuksella, etenkin energiatehokkuutta koskevia sopimuksia varten. Muunlaisten kolmannen osapuolen rahoitusjärjestelyjen tapaan myös energiatehokkuussopimuksessa energiapalvelun saaja alentaa investointikustannuksia käyttämällä osan energiansäästön rahallisesta arvosta kolmannen osapuolen kokonaan tai osittain toteuttaman investoinnin takaisin maksamiseen.
- (48) On syytä tunnistaa ja poistaa sääntelyyn liittyviä ja muita esteitä, jotka haittaavat energiatehokkuutta koskevien sopimusten ja muiden kolmannen osapuolen rahoitusjärjestelyjen käyttöä energian säästämiseksi. Näihin esteisiin kuuluvat kirjanpitosäännöt ja -käytännöt, joiden vuoksi pääomainvestointeja ja energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä koituvia vuotuisia rahallisia säästöjä ei voida ottaa riittävällä tavalla huomioon kirjanpidossa koko investoinnin elinkaaren ajalta. Myös olemassa olevan rakennuskannan kunnostamisen esteisiin, jotka johtuvat alan toimijoiden ristiriitaisista kannustimista, olisi puututtava kansallisella tasolla.
- (49) Jäsenvaltioita ja alueita olisi rohkaistava käyttämään täysimittaisesti hyväksi rakennerahastoja ja koheesiorahastoa, jotta saataisiin aikaan investointeja energiatehokkuutta parantaviin toimenpiteisiin. Energiatehokkuuteen tehtävät investoinnit voivat edistää talouskasvua, työllisyyttä, innovointia ja auttaa lieventämään kotitalouksien energiaköyhyyttä, ja niillä on siten myönteinen vaikutus taloudelliseen, sosiaaliseen ja alueelliseen yhteenkuuluvuuteen. Mahdollisesti rahoitettavia aloja ovat muun muassa julkisten rakennusten ja asuntojen energiatehokkuustoimenpiteet sekä uusien taitojen tarjoaminen energiatehokkuussektorin työllisyyden edistämiseksi.
- (50) Jäsenvaltioiden olisi kannustettava rahoitusvälineiden käyttöä tämän direktiivin tavoitteiden edistämiseksi. Tällaisiin rahoitusvälineisiin voisivat kuulua tämän direktiivin tiettyjen säännösten noudattamatta jättämisestä aiheutuvat maksusuudet ja sakot; energiatehokkuutta varten direktiivin 2003/87/EY 10 artiklan 3 kohdan mukaisesti myönnettyt varat; monivuotisen rahoituskehityksen, erityisesti koheesiorahaston, rakennerahaston ja maaseudun kehittämisrahaston sekä erityisten eurooppalaisten rahoitusvälineiden, kuten Euroopan energiatehokkuusrahaston, puitteissa energiatehokkuutta varten myönnettyt varat.
- (51) Rahoitusvälineet voisivat tarvittaessa perustua unionin hankevelkakirjoista energiatehokkuuteen myönnettyihin varoihin; varoihin, jotka on myönnetty energiatehokkuutta varten Euroopan investointipankista ja muista unionin rahoituslaitoksista, erityisesti Euroopan jälleenkennus- ja kehityspankista sekä Euroopan neuvoston kehityspankista; rahoituslaitosten myöntämiin varoihin; kansallisiin varoihin, mukaan lukien sellaisiin, joita saadaan sääntely- ja verotusjärjestelmistä, joilla kannustetaan energiatehokkuusaloitteiden ja -ohjelmien täytäntöönpanoon; tuloihin päätöksen N:o 406/2009/EY mukaisista vuosittaisista päästökiintiöistä.
- (52) Rahoitusvälineissä voitaisiin käyttää näitä maksusuuksia, varoja ja tuloja ennen kaikkea niin, että saadaan hankittua yksityistä investointipääomaa erityisesti sijoituslaitoksilta, varmistaen samalla sellaisten perusteiden käyttö, joiden avulla varojen myöntämisellä saavutetaan sekä ympäristönsuojelulliset että sosiaaliset tavoitteet; käyttää innovatiivisia rahoitusjärjestelyjä (esimerkiksi yksityisen pääoman lainatakuut, energiatehokkuutta koskevien sopimusten lainatakuut, avustukset, korkotukilainat ja erityiset lainajärjestelyt, kolmansien osapuolten rahoitusjärjestelmät), joilla vähennetään energiatehokkuushankkeiden riskejä ja mahdollistetaan kustannustehokkaat peruskorjaukset myös pieni- ja keskituloisissa kotitalouksissa; olla yhteydessä ohjelmiin tai virastoihin, jotka kokoavat energiatehokkuushankkeet yhteen ja arvioivat niiden laatua, antavat teknistä tukea, edistävät energiapalvelumarkkinoita ja auttavat luomaan energiapalveluita koskevaa kysyntää kuluttajien keskuudessa 14 artiklan mukaisesti.
- (53) Rahoitusvälineillä voitaisiin osoittaa asianmukaiset varat myös koulutus- ja sertifiointiohjelmiin, joilla parannetaan energiatehokkuustaitoja ja tunnustetaan ne; osoittaa varoja tutkimukseen ja esittämiseen sekä toimiin, joilla voidaan nopeuttaa pienimuotoisen ja mikrotekniikan käyttöönottoa energiantuotannossa ja optimoida tällaisen tuotannon yhteydet verkkoon; liittyä ohjelmiin, joiden tuomilla edistetään kaikkien asuntojen energiatehokkuutta, estetään energiaköyhyyden syntyminen ja kannustetaan vuokranantajia tekemään asunnoistaan mahdollisimman energiatehokkaita; tarjota riittävästi varoja, joilla tuetaan sosiaalista vuoropuhelua ja vaatimusten asettamista, jotta voidaan lisätä energiatehokkuutta ja varmistaa asianmukaiset työolot sekä työterveys ja -turvallisuus.
- (54) Saatavilla olevia unionin rahoitusvälineitä ja innovatiivisia rahoitusjärjestelyjä olisi hyödynnettävä niin, että julkisyhteisöjen rakennusten energiatehokkuuden parantamistavoite toteutuu käytännössä. Jäsenvaltiot voivat tältä osin käyttää päätöksen N:o 406/2009/EY mukaisista vuosittaisista päästökiintiöistä saamia tuloja kehittääkseen tällaisia järjestelyjä vapaaehtoiselta pohjalta ja kansalliset talousarviosäännöt huomioon ottaen.

- (55) Toteuttaessaan toimenpiteitä 20 prosentin energiatehokkuustavoitteen saavuttamiseksi komission on seurattava uusien toimenpiteiden vaikutusta unionin päästökauppajärjestelmän toteuttamisesta annettuun direktiiviin 2003/87/EY, jotta päästökauppajärjestelmässä säilytettäisiin kannustimet, joilla palkitaan vähähiilisyttä edistäviä investointeja ja valmistellaan päästökauppajärjestelmään kuuluvia aloja tulevaisuudessa tarvittaviin innovaatioihin. Sen on seurattava niihin teollisuudenaloihin kohdistuvaa vaikutusta, jotka ovat alttiita merkittävälle hiilivuodon vaaralle, sellaisina kuin nämä teollisuudenalat on määritetty luettelon laatimisesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY nojalla niistä toimialoista ja toimialojen osista, joiden katsotaan olevan alttiita merkittävälle hiilivuodon riskille, 24 päivänä joulukuuta 2009 annetussa komission päätöksessä 2010/2/EU ⁽¹⁾, jotta varmistettaisiin se, että tämän direktiivin säännöksillä edistetään eikä haitata näiden alojen kehitystä.
- (56) Direktiivin 2006/32/EY mukaan jäsenvaltioiden on asetettava yhdeksän prosentin kansallinen ohjeellinen energiansäästön kokonaistavoite, jonka ne pyrkivät saavuttamaan vuoteen 2016 mennessä energiapalvelujen ja muiden energiatehokkuutta parantavien toimenpiteiden avulla. Tuossa direktiivissä todetaan, että jäsenvaltioiden hyväksymän toisen energiatehokkuussuunnitelman jälkeen komissio ehdottaa tarvittaessa lisätoimenpiteitä, muun muassa tavoitteiden soveltamisajan mahdollista jatkamista. Jos asiasta annettavassa kertomuksessa tullaan siihen tulokseen, että mainitussa direktiivissä vahvistettujen ohjeellisten kansallisten tavoitteiden saavuttamisessa ei ole edistytty riittävästi, ehdotuksissa olisi puututtava tavoitteiden tasoon ja luonteeseen. Tähän direktiiviin liittyvässä vaikutustenarvioinnissa todetaan, että jäsenvaltiot ovat edenneet suunnitellusti yhdeksän prosentin tavoitteen saavuttamisessa. Tavoite on huomattavasti alhaisempi kuin sittemmin hyväksytty 20 prosentin energiansäästötavoite vuoteen 2020 mennessä. Tästä syystä tavoitteiden tasoon ei ole tarpeen puuttua.
- (57) Älykäs energiahuolto Euroopassa -ohjelma, joka perustettiin kilpailukyvyyn ja innovoinnin puiteohjelman (2007–2013) perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 2006 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksellä N:o 1639/2006/EY ⁽²⁾, on ollut keskeisessä asemassa luotaessa suotuista ympäristö unionin kestävää energiaa koskevien toimintapolitiikkojen asianmukaiselle täytäntöönpanolle poistamalla sellaisia markkinoiden esteitä, kuin markkinatoimijoiden ja instituutioiden riittämättömiä tietoja ja valmiuksia, sisäisten energiemarkkinoiden asianmukaisen toiminnan kansallisia teknisiä ja hallinnollisia esteitä tai kehittymättömiä työmarkkinoita matalahiilisen talouden haasteeseen vastaamiseksi. Monet näistä esteistä ovat yhä merkityksellisiä.
- (58) Jotta voitaisiin hyödyntää energiaan liittyvien tuotteiden merkittäviä energiansäästömahdollisuuksia, olisi nopeutettava ja laajennettava energiaan liittyvien tuotteiden ekologiselle suunnittelulle asetettavien vaatimusten puitteista 21 päivänä lokakuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/125/EY ⁽³⁾ ja energiaan liittyvien tuotteiden energian ja muiden voimavarojen kulutuksen osoittamisesta merkinnöin ja yhdenmukaisin tuotetiedoin 19 päivänä toukokuuta 2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/30/EU ⁽⁴⁾ täytäntöönpanoa. Etusija olisi annettava tuotteille, jotka tarjoavat suurimmat energiansäästömahdollisuudet, sellaisina kuin ne määritetään ekologista suunnittelua koskevassa työsuunnitelmassa, ja tarvittaessa olemassa olevien toimenpiteiden tarkistamiselle.
- (59) Niiden edellytysten selventämiseksi, joiden mukaisesti jäsenvaltiot voivat vahvistaa energiatehokkuusvaatimuksia direktiivin 2010/31/EU nojalla noudattaen samalla direktiiviä 2009/125/EY ja sen täytäntöönpanotoimenpiteitä, direktiivi 2009/125/EY olisi muutettava tämän mukaisesti.
- (60) Jäsenvaltiot eivät voi ilman uusien energiatehokkuustoimenpiteiden toteuttamista saavuttaa riittävän hyvin tämän direktiivin tavoitetta, joka on saavuttaa unionin 20 prosentin energiatehokkuustavoite vuoteen 2020 mennessä ja valmistella vuoden 2020 jälkeen toteutettavia energiatehokkuuden lisäparannuksia, vaan se voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.
- (61) Jotta mahdollistetaan mukauttaminen tekniikan kehitykseen ja energialähteiden jakautumisessa tapahtuviin muutoksiin, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat direktiivin 2004/8/EY perusteella vahvistettujen yhdenmukaistettujen hyötösuhteen viitearvojen tarkistamista sekä tämän direktiivin liitteissä olevia arvoja, laskentamenetelmiä, primäärienergiakertoimen oletusarvoa ja vaatimuksia. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiesaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (62) Jotta voidaan varmistaa tämän direktiivin yhdenmukainen täytäntöönpano, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa. Tätä valtaa olisi käytettävä yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä, 16 päivänä helmikuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011 ⁽⁵⁾ mukaisesti.

⁽¹⁾ EUVL L 1, 5.1.2010, s. 10.

⁽²⁾ EUVL L 310, 9.11.2006, s. 15.

⁽³⁾ EUVL L 285, 31.10.2009, s. 10.

⁽⁴⁾ EUVL L 153, 18.6.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (63) Kaikki direktiivin 2004/8/EY ja direktiivin 2006/32/EY sisällölliset säännökset olisi kumottava lukuun ottamatta direktiivin 2006/32/EY 4 artiklan 1–4 kohtaa ja direktiivin 2006/32/EY liitteitä I, III ja IV. Viimeksi mainittuja säännöksiä olisi edelleen sovellettava yhdeksän prosentin tavoitteen saavuttamisen määräaikaan saakka. Direktiivin 2010/30/EU 9 artiklan 1 ja 2 kohta, joissa jäsenvaltioille asetetaan velvoite pyrkiä hankkimaan ainoastaan parhaaseen energiatehokkuusluokkaan kuuluvia tuotteita, olisi myös kumottava.
- (64) Velvollisuus saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoitettava koskemaan ainoastaan niitä säännöksiä, joilla muutetaan direktiivien 2004/8/EY ja 2006/32/EY sisältöä. Velvollisuus saattaa sisällöltään muuttumattomat säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu kyseisiin direktiiveihin.
- (65) Tämä direktiivi ei vaikuta direktiiveissä 2004/8/EY ja 2006/32/EY mainittuihin jäsenvaltioita velvoittaviin määräaikoihin, joiden kuluessa jäsenvaltioiden on saatettava direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sovellettava niitä.
- (66) Jäsenvaltiot ovat selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman mukaisesti sitoutuneet perusteluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjällä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA, MÄÄRITELMÄT JA ENERGIATEHOKKUUSTAVOITTEET

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteinen kehys energiatehokkuuden edistämistä koskeville toimenpiteille unionissa, jotta varmistettaisiin, että unionin vuodeksi 2020 asettama yleis-tavoite lisätä energiatehokkuutta 20 prosentilla saavutetaan, ja jotta valmisteltaisiin energiatehokkuuden lisäparannuksia tuon määräajan jälkeen.

Siinä vahvistetaan säännöt, joiden tarkoituksena on poistaa energiemarkkinoiden esteitä ja korjata markkinahäiriöitä, jotka haittaavat energian toimitusten ja käytön tehokkuutta, sekä säädetään viitteellisten kansallisten energiatehokkuustavoitteiden asettamisesta vuodeksi 2020.

2. Tässä direktiivissä säädetyt vaatimukset ovat vähimmäisvaatimuksia, eivätkä ne estä jäsenvaltiota pitämästä voimassa tai ottamasta käyttöön tiukempia toimenpiteitä. Tällaisten toimenpiteiden on oltava yhteensopivia unionin oikeuden kanssa. Jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään tiukemmista toimenpiteistä, jäsenvaltion on ilmoitettava tällainen lainsäädäntö komissiolle.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- 'energialla' kaikkia energiatuotteiden muotoja, polttoaineita, lämpöä, uusiutuvaa energiaa, sähköä tai mitä tahansa muuta energian muotoa, siten kuin ne on määritelty energiatilastoista 22 päivänä lokakuuta 2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1099/2008 ⁽¹⁾ 2 artiklan d alakohdassa;
- 'primäärienergian kulutuksella' kotimaista bruttokulutusta, lukuun ottamatta muuta kuin energiakäyttöä;
- 'energian loppukulutuksella' kaikkea teollisuudelle, liikenteelle, kotitalouksille, palveluihin ja maataloudelle toimitettua energiaa. Siihen ei kuulu energian muuntamisen alalle ja energiatehokkuudelle toimitettu energia;
- 'energiatehokkuudella' suoritteen, palvelun, tavarain tai energian tuotoksen ja energiapanoksen välistä suhdetta;
- 'energiansäästöillä' säästetyn energian määrää, joka määritetään mittaamalla ja/tai arvioimalla kulutus ennen energiatehokkuutta parantavan toimenpiteen toteuttamista ja sen jälkeen siten, että energiankulutukseen vaikuttavat ulkoiset olosuhteet vakioidaan;
- 'energiatehokkuuden parantamisella' teknisistä, ihmisten käyttäytymiseen liittyvistä ja/tai taloudellisista muutoksista johtuvaa energiatehokkuuden lisääntymistä;
- 'energiapalvelulla' energian ja energiatehokkaan teknologian tai toiminnan yhdistelmästä muodostuvaa fysikaalista etua, hyötyä tai hyödykettä, johon voi kuulua palvelun toimittamisen edellyttämiä käyttö-, huolto- ja valvontatoimia, joka toimitetaan sopimuksen perusteella ja josta tavanomaisissa olosuhteissa on todettu seuraavan todennettavissa ja mitattavissa tai arvioitavissa oleva energiatehokkuuden parantuminen tai primäärienergian säästö;
- 'julkisella elimellä' hankintaviranomaisia, siten kuin ne on määritelty julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavarain ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31 päivänä maaliskuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2004/18/EY ⁽²⁾;
- 'keskushallinnolla' kaikkia hallinnon yksiköitä, joiden toimivalta ulottuu jäsenvaltion koko alueelle;

⁽¹⁾ EUVL L 304, 14.11.2008, s. 1.

⁽²⁾ EUVL L 134, 30.4.2004, s. 114.

- 10) 'kokonaishyötypinta-alalla' rakennuksen tai sen osan lattia-pinta-alaa, jossa sisäilmaston ylläpitämiseen käytetään energiaa;
- 11) 'energianhallintajärjestelmällä' sellaisen suunnitelman, jossa asetetaan energiatehokkuustavoite ja strategia tavoitteen saavuttamiseksi, toisiinsa liittyviä tai keskenään vuorovaikutussuhteessa olevia osatekijöitä;
- 12) 'eurooppalaisella standardilla' Euroopan standardointikomitean, Euroopan sähkötekniikan standardointikomitean tai Euroopan telealan standardointilaitoksen hyväksymää, julkisesti käyttöön saatettua standardia;
- 13) 'kansainvälisellä standardilla' kansainvälisen standardisomisjärjestön hyväksymää, julkisesti käyttöön saatettua standardia;
- 14) 'veloitetulla osapuolella' energian jakelijaa tai energian vähittäismyyntiyritystä, jota 7 artiklassa tarkoitettut kansalliset energiatehokkuusvelvoitejärjestelmät sitovat;
- 15) 'toimeksi saaneella osapuolella' oikeussubjektia, jolle hallitus tai muu julkinen elin on siirtänyt toimivallan kehittää, hallinnoida tai käyttää rahoitusjärjestelmää hallituksen tai muun julkisen elimen puolesta;
- 16) 'osallistuvalla osapuolella' yritystä tai julkista elintä, joka on sitoutunut tiettyjen tavoitteiden saavuttamiseen vapaaehtoisella sopimuksella tai jota koskee kansallinen sääntelypoliittinen väline;
- 17) 'täytäntöönpanevalla viranomaisella' julkisoikeudellista elintä, jonka tehtävänä on toteuttaa tai valvoa energia- tai hiiliverotusta, rahoitusjärjestelmiä ja -välineitä, verokannustimia, standardeja ja normeja, energiamerkintäjärjestelmiä tai koulutusta;
- 18) 'politiikkatoimella' sääntely-, rahoitus- tai verotustoimenpidettä taikka vapaaehtoista tai tietojen toimittamista koskevaa toimenpidettä, joka on jäsenvaltiossa otettu muotomääräisesti käyttöön ja pantu täytäntöön ja jolla luodaan tukikehys, vaatimus tai kannustin, jotta markkinatoimijat tarjoaisivat ja ostaisivat energiapalveluja ja toteuttaisivat muita energiatehokkuutta parantavia toimenpiteitä;
- 19) 'yksittäisellä toimella' toimea, joka johtaa todennettaviin ja mitattaviin tai arvioitaviin energiatehokkuuden parannuksiin ja joka toteutetaan politiikkatoimen perusteella;
- 20) 'energian jakelijalla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, myös jakeluverkonhaltijaa, joka vastaa energian siirrostä sen toimittamiseksi loppukäyttäjille tai energiaa loppukäyttäjille myyville jakeluasemille;
- 21) 'jakelunverkonhaltijalla' direktiivissä 2009/72/EY ja direktiivissä 2009/73/EY määriteltyä jakeluverkonhaltijaa;
- 22) 'energian vähittäismyyntiyrityksellä' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka myy energiaa loppukäyttäjille;
- 23) 'loppukäyttäjällä' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka ostaa energiaa omaa loppukäyttöä varten;
- 24) 'energiapalvelujen tarjoajalla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka toimittaa energiapalveluja tai suorittaa muita energiatehokkuutta parantavia toimenpiteitä loppukäyttäjän laitoksessa tai tiloissa;
- 25) 'energiakatselmuksella' järjestelmällistä menettelyä, jonka tarkoituksena on saada riittävästi tietoa rakennuksen tai rakennusryhmän, teollisen tai kaupallisen toiminnan tai laitoksen tai yksityisen tai julkisen palvelun energiankulutusprofiilista ja jonka avulla voidaan tunnistaa mahdollisuudet kustannustehokkaaseen energiansäästöön ja määrittää säästön suuruus ja jolla raportoidaan katselmuksen tuloksista;
- 26) 'pienillä ja keskisuurilla yrityksillä' tai 'pk-yrityksillä' mikro-yritysten sekä pienten ja keskisuurten yritysten määritelmästä 6 päivänä toukokuuta 2003 annetun komission suosituksen 2003/361/EY⁽¹⁾ liitteessä olevassa I osastossa määriteltyjä yrityksiä; mikroyritysten sekä pienten ja keskisuurten yritysten luokka koostuu yrityksistä, joiden palveluksessa on vähemmän kuin 250 työntekijää ja joiden vuosiliikevaihto on enintään 50 miljoonaa euroa ja/tai vuosittaisen taseen loppusumma enintään 43 miljoonaa euroa;
- 27) 'energiatehokkuutta koskevalla sopimuksella' edunsaajan ja energiatehokkuutta parantavan toimenpiteen tarjoajan välistä sopimusjärjestelyä, joka todennetaan ja jota seurataan sopimuksen koko keston ajan ja jossa kyseiseen toimenpiteeseen (työnä, toimitettuna tavarana tai palveluina) tehdyt investoinnit korvataan suhteessa sopimuksessa sovittuun energiatehokkuuden parantumistasoon tai muuhun sovittuun energiatehokkuuskriteeriin, kuten rahalliseen säästöön;
- 28) 'älykkäällä mittausjärjestelmällä' sähköistä järjestelmää, jolla voidaan mitata energiankulutus, saada enemmän tietoja kuin perinteisellä mittarilla sekä siirtää ja vastaanottaa tietoa sähköisen viestinnän keinoin;
- 29) 'siirtoverkonhaltijalla' direktiivissä 2009/72/EY ja direktiivissä 2009/73/EY määriteltyä siirtoverkonhaltijaa;
- 30) 'yhteistuotannolla' lämpöenergian ja sähkö- tai mekaanisen energian samanaikaista tuottamista samassa prosessissa;
- 31) 'taloudellisesti perusteltavissa olevalla tarpeella' tarvetta, joka ei ylitä lämmitys- tai jäähdystystarvetta ja joka muutoin tyydytettäisiin markkinaehtoisesti muilla energiantuotantotavoilla kuin yhteistuotannolla;

⁽¹⁾ EUVL L 124, 20.5.2003, s. 36.

- 32) 'hyötylämmöllä' yhteistuotantoprosessissa tuotettua lämpöä, joka täyttää taloudellisesti perusteltavissa olevan lämmitys- tai jäähdytystarpeen;
- 33) 'yhteistuotannosta saatavalla sähköllä' hyötylämmön tuotantoon liittyvässä prosessissa tuotettua ja liitteessä I säädetyn menetelmän mukaisesti laskettua sähköä;
- 34) 'tehokkaalla yhteistuotannolla' liitteessä II asetetut perusteet täyttävää yhteistuotantoa;
- 35) 'kokonaishyötysuhteella' sähkö- ja mekaanisen energian tuotannon ja hyötylämpötuotoksen vuosittaista summaa jaettuna polttoainepanoksella, joka käytetään yhteistuotantoprosessissa tuotettavaan lämpöön ja sähkö- ja mekaanisen energian kokonaistuotantoon;
- 36) 'rakennusasteella' yhteistuotannosta saadun sähkön ja hyötylämmön välistä suhdetta laitoksen toimiessa tietyn yksikön operatiivisten tietojen perusteella ainoastaan yhteistuotantolaitoksena;
- 37) 'yhteistuotantoyksiköllä' yksikköä, joka voi toimia yhteistuotannossa;
- 38) 'pienimuotoisella yhteistuotantoyksiköllä' yhteistuotantoyksikköä, jonka asennettu kapasiteetti on alle 1 MW_e;
- 39) 'mikroyhteistuotantoyksiköllä' yhteistuotantoyksikköä, jonka enimmäiskapasiteetti on alle 50 kW_e;
- 40) 'rakennustehokkuudella' rakennuksen pinta-alan ja maa-alueen pinta-alan suhdetta tietyllä alueella;
- 41) 'tehokkaalla kaukolämmitys ja -jäähdytysjärjestelmällä' kaukolämmitys- tai jäähdytysjärjestelmää, jossa käytetään vähintään 50-prosenttisesti uusiutuvaa energiaa, 50-prosenttisesti hukkalämpöä, 75-prosenttisesti yhteistuotannosta saatavaa lämpöä tai 50-prosenttisesti tällaisen energian ja lämmön yhdistelmää;
- 42) 'tehokkaalla lämmityksellä ja jäähdytyksellä' lämmitys- ja jäähdytysvaihtoehtoa, joka tavanomaista tilannetta kuvaavaan perusskenaarioon verrattuna vähentää mitattavalla tavalla primäärienergiapanosta, joka tarvitaan yhden toimitetun energiayksikön tuottamiseen asiaankuuluvan järjestelmän rajoissa tässä direktiivissä tarkoitettua kustannus-hyötyanalyysin mukaan arvioidulla kustannustehokkaalla tavalla, ottaen huomioon tuotantoon, muuntamiseen, siirtoon ja jakeluun tarvittava energia;
- 43) 'tehokkaalla käyttäjäkohtaisella lämmityksellä ja jäähdytyksellä' käyttäjäkohtaista lämmityksen ja jäähdytyksen toimintavaihtoehtoa, joka tehokkaaseen kaukolämmitykseen ja -jäähdytykseen verrattuna vähentää mitattavalla tavalla muun kuin uusiutuvan primäärienergian panosta, joka tarvitaan yhden toimitetun energiayksikön tuottamiseen asiaankuuluvan järjestelmän rajoissa, tai joka edellyttää samaa muun kuin uusiutuvan primäärienergian panosta, mutta alemmilla kustannuksilla, ottaen huomioon tuotantoon, muuntamiseen, siirtoon ja jakeluun tarvittava energia;
- 44) 'merkittävällä uudistamisella' uudistustöitä, joiden kustannukset ylittävät 50 prosenttia uuden vastaavan yksikön investointikustannuksista;
- 45) 'yhteisostoryhmällä' kysyntäpuolen palveluntarjoajaa, joka yhdistää useita lyhytkestoisia kulutuskuormia myytäväksi tai huutokaupattavaksi järjestäytyneillä energiamarkkinoilla.

3 artikla

Energiatehokkuustavoitteet

1. Kunkin jäsenvaltion on asetettava ohjeellinen kansallinen energiatehokkuustavoite, joka perustuu joko primääri- tai loppuenergian kulutukseen, primääri- tai loppuenergian säästöihin taikka energiantensiteettiin. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava nämä tavoitteet komissiolle 24 artiklan 1 kohdan ja liitteessä XIV olevan 1 osan mukaisesti. Niiden on tällöin ilmaistava nämä tavoitteet myös primäärienergian kulutuksen ja loppuenergian kulutuksen absoluuttisena tasona vuonna 2020 ja selitettävä, miten ja minkä tietojen perusteella tämä on laskettu.

Näitä tavoitteita asettaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon

- a) se, että unionin vuoden 2020 energiankulutus saa olla korkeintaan 1 474 Mtoe primäärienergiaa tai korkeintaan 1 078 Mtoe loppuenergiaa;
- b) tässä direktiivissä säädetty toimenpiteet;
- c) direktiivin 2006/32/EY 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti asetettujen kansallisten energiansäästötavoitteiden saavuttamiseksi hyväksytyt toimenpiteet; ja
- d) muut energiatehokkuutta edistävät toimenpiteet jäsenvaltioissa ja unionin tasolla.

Näitä tavoitteita asettaessaan jäsenvaltiot voivat ottaa huomioon myös primäärienergian kulutukseen vaikuttavat kansalliset olosuhteet, kuten:

- a) jäljellä olevat kustannustehokkaat energiansäästömahdollisuudet;
- b) BKT:n kehitys ja ennuste;
- c) muutokset energian tuonnissa ja viennissä;
- d) kaikkien uusiutuvien energialähteiden kehittyminen, ydinenergia, hiilidioksidin talteenotto ja varastointi; ja
- e) varhaiset toimet.

2. Viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2014 komissio arvioi saavutettua edistymistä ja sitä, onko todennäköistä, että unioni saavuttaa energiankulutuksen tason, joka on korkeintaan 1 474 Mtoe primäärienergiaa ja/tai korkeintaan 1 078 Mtoe loppuenergiaa vuonna 2020.

3. Tehdessään 2 kohdassa tarkoitettua katsausta komissio

- a) laatii yhteenvedon jäsenvaltioiden ilmoittamista kansallisista viitteellisistä energiatehokkuustavoitteista;
- b) arvioi, voidaanko näiden tavoitteiden yhteenlaskettua määrää pitää luotettavana osoituksena siitä, että unioni kokonaisuutena etenee suunnitellusti, ottaen huomioon arvion ensimmäisestä 24 artiklan 1 kohdan mukaisesti laaditusta vuosiraportista ja arvion 24 artiklan 2 kohdan mukaisesti laadituista kansallisista energiatehokkuuden toimintasuunnitelmista;
- c) ottaa huomioon täydentävät analyysit, joita saadaan
 - i) arvioimalla edistymistä absoluuttisessa energiankulutuksessa ja energiankulutuksessa suhteessa taloudelliseen toimintaan unionin tasolla, mukaan lukien edistymisen energian toimitusten tehokkuudessa jäsenvaltioissa, joiden kansalliset ohjeelliset tavoitteet perustuvat energian loppukulutukseen tai loppuenergian säästöihin, mukaan lukien edistymisen, joka johtuu siitä, että nämä jäsenvaltiot ovat noudattaneet tämän direktiivin III lukua;
 - ii) energiankulutuksen tulevia suuntauksia unionin tasolla koskevien mallintamisten tuloksista;
- d) vertaa a–c alakohdan mukaisia tuloksia energiankulutuksen määrään, joka tarvittaisiin, jotta energiankulutuksen taso olisi korkeintaan 1 474 Mtoe primäärienergiaa ja/tai korkeintaan 1 078 Mtoe loppuenergiaa vuonna 2020.

II LUKU

ENERGIANKÄYTÖN TEHOKKUUS

4 artikla

Rakennusten peruskorjaukset

Jäsenvaltioiden on laadittava pitkän aikavälin strategia investointien saamiseksi käyttöön kansallisen sekä julkisten että yksityis-

ten asuin- ja kaupallisten rakennusten kannan peruskorjauksessa. Tähän strategiaan on sisällyttävä:

- a) sellainen yleiskatsaus kansallisesta rakennuskannasta, joka perustuu tarvittaessa tilastolliseen otantaan;
- b) rakennustyyppien ja ilmastovyöhykkeiden kannalta soveltuvien peruskorjaamista koskevien kustannustehokkaiden lähestymistapojen tunnistaminen;
- c) politiikat ja toimenpiteet, joilla edistetään rakennusten kustannustehokkaita pitkälle meneviä perusparannuksia, mukaan lukien vaiheittaiset pitkälle menevät perusparannukset;
- d) tulevaisuudennäköykymät yksityishenkilöiden, rakennusteollisuuden ja rahoituslaitosten investointipäätösten ohjaamiseksi;
- e) näyttöön perustuva arvio odotetuista energiansäästöistä ja laajemmista hyödyistä.

Strategian ensimmäinen versio viimeistään 30 päivänä huhtikuuta 2014 ja se on saatettava ajan tasalle joka kolmas vuosi sekä toimitettava se komissiolle osana kansallisia energiatehokkuuden toimintasuunnitelmia.

5 artikla

Julkisten elinten rakennukset esimerkkinä

1. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että 1 päivästä tammikuuta 2014 kolme prosenttia sen keskushallinnon omistamien ja käyttämien lämmitettyjen ja/tai jäähdytettyjen rakennusten kokonaispinta-alasta korjataan vuosittain siten, että ne vastaavat vähintään sen direktiivin 2010/31/EU 4 artiklan soveltamiseksi asettamia energiatehokkuutta koskevia vähimmäisvaatimuksia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 2010/31/EU 7 artiklan soveltamista.

Mainittu kolmen prosentin osuus lasketaan asianomaisen jäsenvaltion keskushallinnon omistamien ja käyttämien sellaisten rakennusten kokonaispinta-alasta, joiden kokonaishyötypinta-ala on yli 500 m² ja jotka eivät kunkin vuoden tammikuun 1 päivänä täytä direktiivin 2010/31/EU 4 artiklan mukaisesti vahvistettuja energiatehokkuutta koskevia kansallisia vähimmäisvaatimuksia. Tämä kynnyсарvo lasketaan 250 m²:iin 9 päivästä heinäkuuta 2015.

Jos jäsenvaltio edellyttää, että velvoite korjata vuosittain kolme prosenttia kokonaispinta-alasta koskee keskushallintoa alemmalla tasolla olevien hallinnon yksikköjen omistamaa ja käyttämää pinta-alaa, kolmen prosentin osuus lasketaan asianomaisen jäsenvaltion keskushallinnon ja näiden hallinnon yksikköjen omistamien ja käyttämien sellaisten rakennusten kokonaispinta-alasta, joiden kokonaishyötypinta-ala on yli 500 m² ja 9 päivästä heinäkuuta 2015 yli 250 m² ja jotka eivät kunkin vuoden tammikuun 1 päivänä täytä direktiivin 2010/31/EU 4 artiklan mukaisesti vahvistettuja energiatehokkuutta koskevia kansallisia vähimmäisvaatimuksia.

Pannessaan täytäntöön toimenpiteitä keskushallinnon rakennusten laajamittaiseksi korjaamiseksi ensimmäisen alakohdan mukaisesti jäsenvaltiot voivat valita, että ne käsittelevät rakennusta kokonaisuutena, mukaan lukien rakennuksen ulkokuori, laitteistot, toiminta ja kunnossapito.

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että ne keskushallinnon rakennukset, joiden energiatehokkuus on huonoin, ovat ensisijaisia energiatehokkuustoimenpiteiden kohteita, jos se on kustannustehokasta ja teknisesti toteutettavissa.

2. Jäsenvaltiot voivat jättää asettamatta tai soveltamatta 1 kohdassa tarkoitettuja vaatimuksia seuraavien rakennusluokkien osalta:

- a) rakennukset, joita suojellaan virallisesti osana määrättyä ympäristöä tai niiden erityisen arkkitehtonisen tai historiallisen arvon vuoksi, siltä osin kuin niiden luonne tai ulkonäkö muuttuisi tiettyjen energiatehokkuutta koskevien vähimmäisvaatimusten noudattamisen vuoksi tavalla, jota ei voida hyväksyä;
- b) asevoimien tai keskushallinnon omistamat kansalliseen puolustukseen käytettävät rakennukset, lukuun ottamatta asevoimien ja muun kansallisten puolustusviranomaisten henkilöstön käytössä olevia yksittäisiä asuintiloja tai toimistorakennuksia;
- c) rakennukset, joita käytetään hartauden harjoittamiseen ja uskonnolliseen toimintaan.

3. Jos jäsenvaltio korjaa tietynä vuonna yli kolme prosenttia keskushallinnon rakennusten kokonaispinta-alasta, se voi ottaa yli menevän osuuden huomioon vuotuisen korjaustoiminnan määrän laskennassa jonakin kolmesta edeltävästä tai kolmesta seuraavasta vuodesta.

4. Jäsenvaltiot voivat katsoa, että jonakin kahdesta edeltävästä vuodesta purettujen yksittäisten keskushallinnon rakennusten tai jonakin kahdesta edeltävästä vuodesta muiden rakennusten intensiivisemmän käytön vuoksi myytyjen, purettujen tai käytöstä poistettujen rakennusten korvaamiseksi käytetyt ja omistetut uudet rakennukset otetaan huomioon keskushallinnon rakennusten vuotuisen korjaustoiminnan määrän laskennassa.

5. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013 laadittava ja asetettava julkisesti saataville luettelo lämmitetyistä ja/tai jäähdytetyistä keskushallinnon rakennuksista, joiden kokonaishyötypinta-ala on yli 500 m², ja 9 päivään heinäkuuta 2015 mennessä rakennuksista, joiden kokonaishyötypinta-ala on yli 250 m², lukuun ottamatta rakennuksia, joihin vaatimusta ei sovelleta 2 kohdan nojalla. Luettelossa on oltava seuraavat tiedot:

- a) pinta-ala neliömetreinä; ja
 - b) kunkin rakennuksen energiatehokkuus tai vastaavat energiatiedot.
6. Jäsenvaltiot voivat vaihtoehtoisena toimintatapana tämän artiklan 1–5 kohdan soveltamiselle toteuttaa muita kustannustehokkaita toimenpiteitä, pitkälle meneviä perusparannuksia

sekä toimenpiteitä, joilla pyritään muuttamaan asukkaiden käyttäytymistä, saavuttaakseen vuoteen 2020 mennessä sellaisen energiansäästöjen määrän niiden keskushallinnon omistamissa ja käyttämissä asianomaisissa rakennuksissa, joka on vuositasolla raportoituna vähintään yhtä suuri kuin 1 kohdassa säädetty, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 2010/31/EU 7 artiklan soveltamista.

Tämän vaihtoehtoisen toimintatavan soveltamiseksi jäsenvaltiot voivat arvioida energiansäästöt, joihin 1–4 kohtaa soveltamalla päästäisiin, käyttämällä keskushallinnon vertailurakennusten energiankulutuksen asianmukaisia vakioarvoja ennen ja jälkeen korjauksen ja rakennuskantansa pinta-ala-arvioiden mukaisesti. Keskushallinnon vertailurakennusten luokkien on oltava tällaista rakennuskantaa edustavia.

Vaihtoehtoisen toimintatavan valitsevien jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013 vaihtoehtoiset toimenpiteet, jotka ne aikovat hyväksyä, ja osoitettava, kuinka toimenpiteiden avulla saavutetaan vastaava energiatehokkuuden lisäys keskushallinnon omistuksessa olevien rakennusten osalta.

7. Jäsenvaltioiden on rohkaistava julkisia elimiä, myös alueellisella ja paikallisella tasolla, ja julkisoikeudellisia sosiaalisesta asuntotarjonnasta vastaavia toimijoita niiden toimivaltuuksien ja hallinnollisen rakenteen puitteissa

- a) hyväksymään joko itsenäisenä suunnitelmana tai osana laajempaa ilmasto- tai ympäristösuunnitelmaa energiatehokkuussuunnitelma, johon sisältyy erityisiä energiansäästöä ja energiatehokkuutta koskevia tavoitteita ja toimia ja jonka tarkoituksena on noudattaa keskushallinnon rakennusten esi-merkkiä, sellaisena kuin siitä on säädetty 1, 5 ja 6 kohdassa;
- b) ottamaan osana suunnitelmansa täytäntöönpanoa käyttöön energianhallintajärjestelmän, johon kuuluvat myös energia-katselmukselut;
- c) käyttämään tarvittaessa energiapalveluyrityksiä ja energiatehokkuutta koskevia sopimuksia, jotta voidaan rahoittaa korjauksia, ja toteuttamaan suunnitelmia energiatehokkuuden säilyttämiseksi tai parantamiseksi pitkällä aikavälillä.

6 artikla

Julkisten elinten hankinnat

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että keskushallinnot hankkivat liitteessä III tarkoitettun mukaisesti ainoastaan energiatehokkaita tuotteita, palveluja ja rakennuksia, sikäli kuin se on johdonmukaista kustannustehokkuuden, taloudellisen toteutettavuuden, laajemman kestävyuden, teknisen soveltuvuuden sekä riittävän kilpailun kanssa.

Ensimmäisessä alakohdassa säädettyä veloitetta sovelletaan julkisten elinten tekemiin tuotteiden, palvelujen ja rakennusten hankintasopimuksiin, joiden arvo vastaa vähintään direktiivin 2004/18/EY 7 artiklassa säädettyjä kynnysarvoja.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua veloitetta sovelletaan asevoimien sopimuksiin vain siltä osin, kuin sen soveltaminen ei aiheuta ristiriitaa asevoimien toimien luonteen ja ensisijaisen tavoitteen kanssa. Veloitetta ei sovelleta hankintaviranomaisten ja hankintayksiköiden tekemien rakennusurakoita sekä tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekemettelyjen yhteensovittamisesta puolustus- ja turvallisuusalalla 13 päivänä heinäkuuta 2009 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2009/81/EY⁽¹⁾ määriteltyjä puolustustarvikkeita koskeviin hankintasopimuksiin.

3. Jäsenvaltioiden on rohkaistava julkisia elimiä, myös alueellisella ja paikallisella tasolla, ottaen asianmukaisesti huomioon niiden toimivaltuudet ja hallinnollisen rakenteen, noudattamaan niiden keskushallintojen antamaa esimerkkiä hankkia ainoastaan energiatehokkaita tuotteita, palveluja ja rakennuksia. Jäsenvaltioiden on rohkaistava julkisia elimiä, silloin kun nämä tekevät merkittävän energiasäätöön omaavia palvelusopimuksia koskevia tarjouspyyntöjä, arvioimaan mahdollisuutta tehdä pitkän aikavälin energiatehokkuussopimuksia, joilla saadaan energiansäästöjä pitkällä aikavälillä.

4. Hankittaessa tuotepaketti, joka kuuluu kokonaisuudessaan direktiivin 2010/30/EU nojalla hyväksytyyn delegoidun säädöksen soveltamisalaan, jäsenvaltiot voivat edellyttää, että kokonai-energiatehokkuus asetetaan etusijalle kyseisen paketin yksittäisten tuotteiden energiatehokkuuteen nähden hankkimalla sellainen tuotepaketti, joka täyttää parhaaseen energiatehokkuusluokkaan kuulumisen vaatimuksen, sanotun kuitenkin rajoittamatta 1 kohdan soveltamista.

7 artikla

Energiatehokkuusvelvoitejärjestelmät

1. Kunkin jäsenvaltion on perustettava energiatehokkuusvelvoitejärjestelmä. Järjestelmällä on varmistettava, että kunkin jäsenvaltion alueella toimivat energian jakelijat ja/tai energian vähittäismyyntiyritykset, jotka on 4 kohdan mukaisesti nimetty velvoitetuiksi osapuoliksi, saavuttavat kumulatiivisen loppukäytön energiansäästö tavoitteen viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2020, sanotun kuitenkin rajoittamatta 2 kohdan soveltamista.

Tämän tavoitteen on vastattava vähintään sitä, että saavutetaan kunakin vuonna 1 päivästä tammikuuta 2014 31 päivään joulukuuta 2020 uusia säästöjä, joiden määrä on 1,5 prosenttia kaikkien energian jakelijoiden tai kaikkien energian vähittäismyyntiyritysten vuosittain loppukäyttäjille myymän energian määrästä laskettuna 1 päivää tammikuuta 2013 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta. Liikenteessä käytetyn energian myynnin määrä voidaan jättää osittain tai kokonaan ottamatta huomioon tässä laskennassa.

Jäsenvaltioiden on päätettävä, miten toisessa alakohdassa tarkoitettu uusien säästöjen laskettu määrä jaksotetaan kauden aikana.

2. Jollei 3 kohdan soveltamisesta muuta johdu, kukin jäsenvaltio voi:

a) toteuttaa 1 kohdan toisessa alakohdassa edellytetyn laskennan käyttämällä 1 prosentin arvoa vuosina 2014 ja 2015; 1,25 prosentin arvoa vuosina 2016 ja 2017; ja 1,5 prosentin arvoa vuosina 2018, 2019 ja 2020;

b) jättää laskennan ulkopuolelle sen energian myynnin koko määrän tai osan siitä, joka on käytetty direktiivin 2003/87/EY liitteessä I luetelluissa teollisuuden toiminnoissa;

c) sallia sen, että energian muuntamisessa, jakelussa ja siirrossa saavutetut energiansäästöt, mukaan lukien tehokas kaukolämpö- ja -jäähdytysinfrastruktuuri, jotka ovat seurausta 14 artiklan 4 kohdan, 14 artiklan 5 kohdan b alakohdan sekä 15 artiklan 1–6 kohdan ja 9 kohdan vaatimusten täytäntöönpanosta, otetaan huomioon 1 kohdan nojalla vaaditussa energiansäästöjen määrässä; ja

d) ottaa huomioon 1 kohdan nojalla vaaditussa energiansäästöjen määrässä energiansäästöt, jotka ovat seurausta 31 päivästä joulukuuta 2008 alkaen toteutetuista yksittäisistä toimituksista, joilla on edelleen vaikutusta vuonna 2020 ja jotka voidaan mitata ja todentaa.

3. Edellä olevan 2 kohdan soveltaminen ei saa johtaa yli 25 prosentin vähennykseen 1 kohdassa tarkoitettussa energiansäästöjen määrässä. Jäsenvaltioiden, jotka soveltavat 2 kohtaa, on ilmoitettava siitä komissiolle viimeistään 5 päivänä kesäkuuta 2014, mukaan lukien sovellettavat 2 kohdassa luetellut osat ja laskelma niiden vaikutuksesta 1 kohdassa tarkoitettuun energiansäästöjen määrään.

4. Kunkin jäsenvaltion on 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa nimettävä velvoitetut osapuolet puolueettomien ja syrjimättömien perustein alueellaan toimivien energian jakelijoiden ja/tai energian vähittäismyyntiyritysten keskuudesta, ja se voi sisällyttää niihin alueellaan toimivia liikennepolttoaineen jakelijoita tai liikennepolttoaineen vähittäismyyntiyrityksiä, sanotun kuitenkin rajoittamatta energiansäästöjen laskemista 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn tavoitteen mukaisesti. Velvoitetujen osapuolten on saavutettava loppukäyttäjien keskuudessa veloitteen täyttämisen edellyttämä energiansäästöjen määrä, jonka jäsenvaltio tarvittaessa määrittää riippumatta 1 kohdan nojalla suoritettua laskennasta tai, jäsenvaltion niin päättäessä, muilta osapuolilta saatavien sertifioitujen säästöjen avulla, siten kuin 7 kohdan b alakohdassa on esitetty.

5. Jäsenvaltioiden on ilmaistava kultakin velvoitetulta osapuolelta edellytetty energiansäästöjen määrä joko niiden energian loppukulutusena tai primäärienergian kulutusena. Vaaditun energiansäästöjen määrän ilmaisemiseen valittua menetelmää on käytettävä myös velvoitetujen osapuolten ilmoittamien säästöjen laskennassa. Laskennassa sovelletaan liitteessä IV säädettyjä muuntokertoimia.

⁽¹⁾ EUVL L 216, 20.8.2009, s. 76.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän artiklan 1, 2 ja 9 kohdasta ja 20 artiklan 6 kohdasta aiheutuvat säästöt lasketaan liitteessä V olevan 1 ja 2 kohdan mukaisesti. Niiden on perustettava mittaus-, tarkastus- ja todentamisyjärjestelmät, joiden mukaisesti todennetaan vähintään tilastollisesti merkittävä osuus ja edustava otos velvoitettujen osapuolten käyttöön ottamista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä. Mittaus, tarkastus ja todentaminen on toteutettava velvoitetuista osapuolista riippumattomasti.

7. Jäsenvaltiot voivat energiatehokkuusvelvoitejärjestelmässä

- a) sisällyttää asettamiinsa säästövelvoitteisiin vaatimuksia, joilla on sosiaalisia päämääriä, muun muassa edellyttämällä energiatehokkuustoimenpiteiden tietyn osan toteuttamista ensisijaisesti energiaköyhyydestä kärsivissä kotitalouksissa tai sosiaalisessa asuntotarjonnassa;
- b) sallia velvoitettujen osapuolten ottaa velvoitteensa noudattamista laskiessaan huomioon energiapalvelujen tarjoajien tai muiden kolmansien osapuolten saavuttamat sertifioidut energiansäästöt, myös silloin kun velvoitetut osapuolet edistävät muiden valtion hyväksymien elinten tai viranomaisten kautta toimenpiteitä, joihin voi liittyä tai olla liittymättä virallisia kumppanuuksia ja joita voidaan toteuttaa yhdessä muiden rahoituslähteiden kanssa. Jos jäsenvaltiot sallivat tämän, niiden on varmistettava, että käytössä on selkeä, tarkasteltavissa oleva ja kaikille markkinatoimijoille avoin hyväksyntäprosessi, jolla pyritään pitämään sertifiointin kustannukset mahdollisimman alhaisina;
- c) sallia velvoitettujen osapuolten ottaa huomioon tietynä vuonna saavutetut säästöt, siten kuin ne olisi saavutettu jonaikin neljästä edeltävästä tai kolmesta seuraavasta vuodesta.

8. Jäsenvaltioiden on julkaistava kerran vuodessa kunkin velvoitetun osapuolen tai velvoitettujen osapuolten kunkin alaryhmän saavuttamat energiansäästöt sekä järjestelmällä saavutetut kokonaissäästöt.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velvoitetut osapuolet toimittavat pyydettyä

- a) kootut tilastotiedot loppukäyttäjistään (yksilöiden merkittävät muutokset aiemmin toimitettuihin tietoihin verrattuna); ja
- b) tuoreet tiedot loppukäyttäjien kulutuksesta, tarvittaessa myös kuormitusjakaumista, asiakassegmenteistä ja asiakkaiden maantieteellisestä jakautumisesta, säilyttäen yksityisten tai kaupallisesti arkaluonteisten tietojen loukkaamattomuuden ja luottamuksellisuuden sovellettavan unionin oikeuden mukaisesti.

Tällainen pyyntö voidaan esittää korkeintaan kerran vuodessa.

9. Vaihtoehtona 1 kohdan mukaisen energiatehokkuusvelvoitejärjestelmän perustamiselle jäsenvaltiot voivat toteuttaa muita

politiikkatoimia energiansäästöjen saavuttamiseksi loppukäyttäjien keskuudessa, edellyttäen että nämä politiikkatoimet ovat 10 ja 11 kohdassa esitettyjen perusteiden mukaiset. Tällä toimintatavalla saavutetun vuotuisen uuden energiansäästön on oltava yhtä suuri kuin 1, 2 ja 3 kohdassa vaadittu uusi energiansäästö. Edellyttäen, että vastaavuus säilytetään, jäsenvaltiot voivat yhdistää velvoitejärjestelmiin vaihtoehtoisia politiikkatoimia, mukaan lukien kansalliset energiatehokkuusohjelmat.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja politiikkatoimia voivat olla esimerkiksi seuraavat politiikkatoimet tai niiden yhdistelmät:

- a) energia- tai hiilidioksidiverot, joiden vaikutuksena on energian loppukäytön vähentyminen;
- b) rahoitusjärjestelmät ja -välineet tai verokannustimet, jotka johtavat energiatehokkaan teknologian tai tekniikoiden soveltamiseen ja joiden vaikutuksena on energian loppukäytön vähentyminen;
- c) säädökset tai vapaaehtoiset sopimukset, jotka johtavat energiatehokkaan teknologian tai tekniikoiden soveltamiseen ja joiden vaikutuksena on energian loppukäytön vähentyminen;
- d) standardit ja normit, joiden tarkoituksena on tuotteiden ja palvelujen, rakennukset ja ajoneuvot mukaan luettuina, energiatehokkuuden parantaminen, paitsi jos ne ovat pakollisia ja sovellettavia jäsenvaltioissa unionin oikeuden mukaisesti;
- e) energiamerkintäjärjestelmät, paitsi jos ne ovat pakollisia ja sovellettavia jäsenvaltioissa unionin oikeuden mukaisesti;
- f) koulutus, myös energianeuvontaohjelmat, jotka johtavat energiatehokkaan teknologian tai tekniikoiden soveltamiseen ja joiden vaikutuksena on energian loppukäytön vähentyminen.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 5 päivänä joulukuuta 2013 politiikkatoimet, jotka ne aikovat hyväksyä ensimmäisen alakohdan ja 20 artiklan 6 kohdan soveltamiseksi liitteessä V olevassa 4 kohdassa säädetyn kehyksen mukaisesti ja esitettävä, miten niiden avulla tulisi saavuttamaan vaadittu säästöjen määrä. Toisessa alakohdassa ja 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen politiikkatoimien osalta ilmoituksessa on osoitettava, miten 10 kohdan perusteet täytetään. Muiden kuin toisessa alakohdassa tai 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen politiikkatoimien osalta jäsenvaltioiden on selitettävä, miten vastaava säästöjen, seurannan ja todentamisen taso saavutetaan. Komissio voi ehdottaa muutoksia kolmen kuukauden kuluessa ilmoituksesta.

10. Edellä olevan 9 kohdan toisen alakohdan ja 20 artiklan 6 kohdan nojalla toteutettavien politiikkatoimien on täytettävä seuraavat perusteet, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 11 kohdan soveltamista:

- a) politiikkatoimissa on vähintään kaksi välajaksoa ennen 31 päivää joulukuuta 2020, ja ne johtavat 1 kohdassa asetetun tavoitetasen saavuttamiseen;
- b) kunkin toimeksi saaneen osapuolen, osallistuvan osapuolen tai täytäntöönpanevan viranomaisen, sen mukaan, mikä niistä kulloinkin on kyseessä, vastuu on määritelty;
- c) energiansäästöt, jotka on määrä saavuttaa, on määritelty avoimesti;
- d) vaadittujen tai politiikkatoimella saavutettavien energiasäästöjen määrä on ilmaistu joko energian loppukulutuksena tai primäärienergian kulutuksena liitteessä IV säädettyjä muuntokertoimia käyttäen;
- e) energiansäästöt on laskettu liitteessä V olevassa 1 ja 2 kohdassa säädettyjä menetelmiä ja periaatteita noudattaen;
- f) energiansäästöt on laskettu liitteessä V olevassa 3 kohdassa säädettyjä menetelmiä ja periaatteita noudattaen;
- g) osallistuvat osapuolet laativat saavutetuista energiansäästöistä vuosiraportin, paitsi jos se ei ole toteutettavissa, ja asettavat sen julkisesti saataville;
- h) tulosten seuranta on varmistettu, ja asianmukaisia toimenpiteitä voidaan toteuttaa, jos edistyminen ei ole tyydyttävää;
- i) käytössä on valvontajärjestelmä, johon kuuluu myös energiatehokkuutta parantavien toimenpiteiden tilastollisesti merkittävän osuuden riippumaton todentaminen; ja
- j) tiedot energiansäästöjen vuotuisesta kehityssuunnasta julkaitaan vuosittain.

11. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 9 kohdan toisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettut verot ovat 10 kohdan a, b, c, d, f, h ja j alakohdassa lueteltujen perusteiden mukaiset.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 9 kohdan toisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettut säädökset ja vapaaehtoiset sopimukset ovat 10 kohdan a, b, c, d, e, g, h, i ja j alakohdassa lueteltujen perusteiden mukaiset.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 9 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettut muut politiikkatoimet ja 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitettut kansalliset energiatehokkuusrahastot ovat 10 kohdan a, b, c, d, e, h, i ja j alakohdassa lueteltujen perusteiden mukaiset.

12. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että politiikkatoimien tai yksittäisten toimien vaikutusten ollessa päällekkäisiä energiansäästöjä ei lasketa kahteen kertaan.

8 artikla

Energiakatselmukset ja energianhallintajärjestelmät

1. Jäsenvaltioiden on edistettävä sitä, että kaikkien loppukäyttäjien saatavilla on korkealaatuisia energiakatselmuksia, jotka ovat kustannustehokkaita ja

a) joita pätevyysvaatimusten mukaisesti pätevät ja/tai valtuutetut asiantuntijat suorittavat riippumattomasti; tai

b) joita riippumattomat viranomaiset toteuttavat ja valvovat kansallisen lainsäädännön nojalla.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja energiakatselmuksia voivat toteuttaa yritysten omat asiantuntijat tai energiakatselmoijat, edellyttäen että asianomainen jäsenvaltio on ottanut käyttöön järjestelmän, jolla niiden laatu varmistetaan ja tarkistetaan, mihin sisältyy tarvittaessa vuosittainen satunnainen valinta vähintään tilastollisesti merkittävästä prosenttiosuudesta kaikista niiden suorittamista energiakatselmuksista.

Energiakatselmusten ja energianhallintajärjestelmien korkean laadun varmistamiseksi jäsenvaltioiden on otettava käyttöön liitteeseen VI pohjautuvat energiakatselmuksia koskevat avoimet ja syrjimättömät vähimmäisvaatimukset.

Sillä ehdolla, että asiakas ei tätä vastusta, energiakatselmuksiin ei saa sisältyä lausekkeitä, jotka estävät katselmuksen tulosten siirtämisen päteville/valtuutetuille energiapalvelujen tarjoajille.

2. Jäsenvaltioiden on laadittava ohjelmia, joilla pk-yrityksiä kannustetaan teettämään energiakatselmuksia ja toteuttamaan sen jälkeen näiden katselmusten suositukset.

Jäsenvaltiot voivat avoimien ja syrjimättömien perusteiden pohjalta ja rajoittamatta valtiontukia koskevan unionin oikeuden soveltamista perustaa pk-yrityksille tukijärjestelmiä, myös jos nämä ovat tehneet vapaaehtoisia sopimuksia, joilla katettaisiin energiakatselmuksen kustannukset ja energiakatselmusten erittäin kustannustehokkaiden suositusten täytäntöönpano, jos ehdotetut toimenpiteet pannaan täytäntöön.

Jäsenvaltioiden on saatettava pk-yritysten tietoon, myös niitä edustavien toimialaliittojen kautta, konkreettisia esimerkkejä siitä, miten energianhallintajärjestelmät voisivat edistää niiden liiketoimintaa. Komissio auttaa jäsenvaltioita tukemalla hyvien käytäntöjen vaihtoa tällä alalla.

3. Jäsenvaltioiden on myös laadittava ohjelmia, joilla kotitalouksien tietoisuutta energiakatselmusten hyödyistä parannetaan asianmukaisten neuvontapalvelujen kautta.

Jäsenvaltioiden on edistettävä energiakatselmoijien pätevytyksiin johtavia koulutusohjelmia, jotta helpotetaan asiantuntijoiden riittävää saatavuutta.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että yrityksissä, jotka eivät ole pk-yrityksiä, teetetään pätevien ja/tai valtuutettujen asiantuntijoiden riippumattomalla ja kustannustehokkaalla tavalla suorittama tai riippumattomien viranomaisten kansallisen lainsäädännön mukaisesti toteuttama ja valvoma energiakatselmus viimeistään 5 päivänä joulukuuta 2015 ja vähintään neljän vuoden välein edellisestä energiakatselmuksesta lähtien.

5. Energiakatselmusten katsotaan täyttävän 4 kohdan vaatimukset, kun ne toteutetaan riippumattomalla tavalla liitteeseen VI pohjautuvien vähimmäisvaatimusten perusteella ja pannaan täytäntöön sellaisten sidosryhmien järjestöjen ja jäsenvaltion nimittämän elimen välisten vapaaehtoisten sopimusten mukaisesti ja joita asianomainen jäsenvaltio tai muut elimet, joille toimivaltaiset viranomaiset ovat siirtäneet asianomaisen vastuun, taikka komissio valvovat.

Energiapalveluja tarjoavien markkinatoimijoiden toimintaan mukaan pääsyn on perustuttava avoimiin ja syrjimättömiin perusteisiin.

6. Yritykset, jotka eivät ole pk-yrityksiä ja jotka käyttävät riippumattoman elimen asiaankuuluvien eurooppalaisten tai kansainvälisten standardien mukaisesti sertifioimaa energianhallintajärjestelmää tai ympäristöjärjestelmää, on vapautettava 4 kohdan vaatimuksista, edellyttäen että jäsenvaltiot varmistavat, että kyseessä olevaan hallintajärjestelmään sisältyy liitteeseen VI pohjautuvien vähimmäisvaatimusten mukainen energiakatselmuks.

7. Energiakatselmuksia voivat olla erillisiä tai osa laajempaa ympäristöauditointia. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että energiakatselmuksen osana tehdään arviointi olemassa olevaan tai suunniteltuun kaukolämmitys- tai -jäähdytysverkkoon liittämisen teknisestä ja taloudellisesta toteutettavuudesta.

Jäsenvaltiot voivat toteuttaa kannustin- ja tukijärjestelmiä energiakatselmusten suositusten ja vastaavien toimenpiteiden täytäntöön panemiseksi, sanotun kuitenkin rajoittamatta valtiontukia koskevan unionin oikeuden soveltamista.

9 artikla

Kulutuksen mittaaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sähkön, maakaasun, kaukolämmityksen, kaukojäähdytyksen ja kotitalouksien lämpimän käyttöveden loppukäyttäjille tarjotaan, mikäli se on teknisesti mahdollista, taloudellisesti järkevää ja oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansästöihin, kilpailukykyisesti hinnoitellut käyttäjäkohtaiset mittarit, jotka kuvaavat tarkasti loppukäyttäjän todellista energiankulutusta ja antavat tiedot sen todellisesta ajoittumisesta.

Tällainen kilpailukykyisesti hinnoiteltu mittari on tarjottava aina, kun

- a) olemassa oleva mittari korvataan, paitsi jos se on teknisesti mahdotonta tai se ei ole kustannustehokasta, kun otetaan huomioon pitkän aikavälin arvioidut säästämahdollisuudet;
- b) kyse on direktiivin 2010/31/EU mukaisesti uuteen rakennukseen tai sellaiseen rakennukseen, johon suoritetaan laajamittaisia korjauksia, sijoitettavasta uudesta liittymästä.

2. Silloin kun ja siinä määrin kuin jäsenvaltiot toteuttavat älykkäitä mittausjärjestelmiä ja ottavat käyttöön älykkäitä mittareita maakaasun ja/tai sähkön osalta direktiivien 2009/72/EY ja 2009/73/EY mukaisesti:

- a) niiden on varmistettava, että mittausjärjestelmät antavat loppukäyttäjille tiedot kulutuksen todellisesta ajoittumisesta ja että energiatehokkuutta koskevat tavoitteet ja loppukäyttäjille koitua hyöty otetaan täysimittaisesti huomioon mittareiden vähimmäistoimintoja ja markkinatoimijoille asetettavia velvoitteita määriteltäessä;
- b) niiden on varmistettava älykkäiden mittareiden ja tiedonsiirron turvallisuus sekä loppukäyttäjien yksityisyys asiaankuuluvan tietosuojaa ja yksityisyyttä koskevan unionin lainsäädännön mukaisesti;
- c) sähkön osalta ja loppukäyttäjän pyynnöstä niiden on vaadittava mittareista vastaavia operaattoreita varmistamaan, että mittari pystyy tai mittarit pystyvät ottamaan huomioon loppukäyttäjän tiloista verkkoon siirretyn sähkön;
- d) niiden on varmistettava, että jos loppukäyttäjät sitä pyytävät, niiden verkosta ottamaa ja verkkoon siirtämää sähköä koskevat mittaus tiedot asetetaan loppukäyttäjien tai loppukäyttäjän puolesta toimivan kolmannen osapuolen saataville helposti ymmärrettävässä muodossa, jota loppukäyttäjät voivat käyttää sopimusten tasapuoliseen vertailuun;
- e) niiden on edellytettävä, että älykkään mittarin asentamisen yhteydessä asiakkaille annetaan asianmukaista neuvontaa ja tietoa, erityisesti mittareiden koko potentiaalin hyödyntämisestä mittarin lukemisen hallinnan ja energiankulutuksen seurannan osalta.

3. Jos rakennus saa lämpöä ja jäähdytystä tai kuumaa vettä kaukolämpöverkosta tai useille rakennuksille yhteisestä keskitetystä lähteestä, rakennuksen lämmönvaihtimeen tai toimituspisteeseen on asennettava lämpöenergia- tai kuumavesimittari.

Moniasuntoisiin ja moneen eri tarkoitukseen käytettäviin rakennuksiin, joissa on keskuslämmitys tai -jäähdytys tai jotka saavat lämpöä kaukolämpöverkosta tai useille rakennuksille yhteisestä keskitetystä lähteestä, on lisäksi asennettava viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2016 käyttäjäkohtaiset kulutusmittarit, jotka mittaavat lämmityksen tai jäähdytyksen tai kuumaa vettä kulutusta kunkin yksikön osalta, jos se on teknisesti mahdollista ja kustannustehokasta. Jos käyttäjäkohtaisten kulutusmittareiden käyttö ei ole teknisesti mahdollista tai jos se ei ole kustannustehokasta lämmityksen mittaamiseksi, on käytettävä käyttäjäkohtaisia lämmityskustannusten jakolaitteita mittaamaan lämmönkulutusta kussakin lämpöpatterissa, jollei kyseessä oleva jäsenvaltio osoita, että tällaisten lämmityskustannusten jakolaitteiden asentaminen ei olisi kustannustehokasta. Tällaisissa tapauksissa voidaan harkita vaihtoehtoisten kustannustehokkaiden menetelmien käyttöä lämmönkulutuksen mittaamisessa.

Jos moniasuntoisille rakennuksille toimitetaan kaukolämpöä tai jäähdytystä tai jos omat yhteiset lämmitys- tai jäähdytysjärjestelmät ovat yleisiä tällaisissa rakennuksissa, jäsenvaltiot voivat käyttäjäkohtaisen kulutuksen laskennan avoimuuden ja täsmällisyyden varmistamiseksi laatia avoimet säännöt, jotka koskevat lämmön tai kuuman veden kulutuksen kustannusten jakamista tällaisissa rakennuksissa. Sääntöihin on tarvittaessa sisällyttävä ohjeita tavasta jakaa käytetyn lämmön ja/tai kuuman veden kustannukset seuraavasti:

- a) kuuma vesi kotitalouden tarpeisiin;
- b) rakennuksen laitteistosta peräisin oleva lämpö yhteisten tilojen lämmitystä varten (jos rappukäytävät ja käytävät on varustettu lämpöpattereilla);
- c) asuntojen lämmitystä varten.

10 artikla

Laskutustiedot

1. Jos loppukäyttäjillä ei ole direktiiveissä 2009/72/EY ja 2009/73/EY tarkoitettuja älykkäitä mittareita, jäsenvaltioiden on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014 varmistettava, että laskutustiedot ovat täsmällisiä ja perustuvat tosiasialliseen kulutukseen liitteessä VII olevan 1.1 kohdan mukaisesti kaikilla tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvilla aloilla, mukaan lukien energian jakelijat, jakeluverkonhaltijat ja energian vähittäismyyntiyritykset, jos se on teknisesti mahdollista ja taloudellisesti perusteltua.

Tämä velvoite voidaan täyttää järjestelmällä, jossa loppukäyttäjät lukevat säännöllisesti mittarinsa itse ja ilmoittavat mittarilukemansa energian toimittajalle. Laskutus saa perustua arvioituaan kulutukseen tai kiinteään määrään ainoastaan silloin, kun loppukäyttäjä ei ole ilmoittanut mittarilukemaa tietyltä laskutuskaudelta.

2. Direktiivien 2009/72/EY ja 2009/73/EY mukaisesti asennettujen mittarien on mahdollistettava tosiasialliseen kulutukseen perustuvat täsmälliset laskutustiedot. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppukäyttäjillä on mahdollisuus saada helposti täydentäviä tietoja aiemmasta kulutuksesta, joiden avulla he voivat itse tehdä yksityiskohtaisia tarkastuksia.

Aiempaa kulutusta koskevien täydentävien tietojen on sisällettävä

- a) kumulatiiviset tiedot vähintään kolmen edeltävän vuoden ajalta tai toimitussopimuksen alkamisesta lähtien, jos siitä on kulunut tätä lyhyempi aika. Tietojen on vastattava aikavälejä, joiden osalta usein annettavat laskutustiedot on tuotettu;
- b) yksityiskohtaiset tiedot käyttöajan mukaan kultakin päivältä, viikolta, kuukaudelta ja vuodelta. Näiden tietojen on oltava loppukäyttäjän saatavilla internetin tai mittari liittymän välityksellä vähintään 24 edeltävän kuukauden ajalta tai toimitussopimuksen alkamisesta lähtien, jos siitä on kulunut tätä lyhyempi aika.

3. Riippumatta siitä, onko älykkäitä mittareita asennettu vai ei, jäsenvaltioiden:

- a) on edellytettävä, että siinä määrin kuin loppukäyttäjien energialaskuja ja aiempaa kulutusta koskevat tiedot ovat käytettävissä, ne asetetaan loppukäyttäjän pyynnöstä tämän nimeämän energiapalvelujen tarjoajan saataville;
- b) on varmistettava, että loppukäyttäjille tarjotaan mahdollisuus saada laskutustiedot ja laskut sähköisinä sekä että he saavat pyynnöstä selkeän ja ymmärrettävän selvityksen siitä, miten heidän laskunsa muodostuvat, erityisesti jos laskut eivät perustu tosiasialliseen kulutukseen;
- c) on varmistettava, että laskun mukana asetetaan saataville asiaankuuluvat tiedot, joiden avulla loppukäyttäjät saavat kattavan selvityksen senhetkisistä energiakustannuksista liitteen VII mukaisesti;
- d) on mahdollista säätää, että loppukäyttäjän pyynnöstä ei näissä laskuissa olevia tietoja katsota maksukehotukseksi. Tällaisissa tapauksissa jäsenvaltioiden on varmistettava, että energialähteiden tarjoajat soveltavat joustavia järjestelyjä varsinaisiin maksuihin;
- e) on vaadittava, että energiakustannuksia koskevat tiedot ja arviot annetaan käyttäjille pyynnöstä oikea-aikaisesti ja helposti ymmärrettävässä muodossa, jota käyttäjät voivat käyttää sopimusten tasapuoliseen vertailuun.

11 artikla

Mittaus- ja laskutustietojen saamisen kustannukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppukäyttäjät saavat kaikki energiankulutusta koskevat laskunsa ja laskutustietonsa maksutta ja että loppukäyttäjät saavat myös kulutustietonsa asianmukaisella tavalla ja maksutta.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, laskutustietojen kustannusten jakaminen 9 artiklan 3 kohdan mukaisen moniasuntoisten ja moneen eri tarkoitukseen käytettävien rakennusten lämmityksen ja jäähdytyksen käyttäjäkohtaisen kulutuksen osalta toteutetaan voittoa tuottamattomalta pohjalta. Tämän tehtävän antamisesta kolmannelle osapuolelle, kuten palveluntarjoajalle tai paikalliselle energiantoimittajalle, aiheutuvat kustannukset, joihin sisältyy tosiasiallisen käyttäjäkohtaisen kulutuksen mittaaminen, jakaminen ja huomioon ottaminen tällaisissa rakennuksissa, voidaan siirtää loppukäyttäjien maksettaviksi, siinä määrin kuin tällaiset kustannukset ovat kohtuullisia.

12 artikla

Kuluttajille tiedottamista ja kuluttajien vaikutusmahdollisuuksien lisäämistä koskeva ohjelma

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet pienten energiankäyttäjien, kotitalousasiakkaat mukaan luettuina, tehokkaan energiankäytön edistämiseksi ja helpottamiseksi. Nämä toimenpiteet voivat olla osa kansallista strategiaa.

2. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi näihin toimenpiteisiin on sisällytettävä yksi tai useampi a tai b alakohdassa lueteltu osatekijä:

- a) välineet ja menettelyt, joilla edistetään käyttäytymisen muutosta, mukaan luettuina
 - i) taloudelliset kannustimet;
 - ii) rahoituksen, avustusten tai tukien saanti;
 - iii) tiedotus;
 - iv) esimerkkihankkeet;
 - v) toiminta työpaikoilla;
- b) tavat, joilla kuluttajat ja kuluttajajärjestöt saadaan osallistumaan älykkäiden mittareiden mahdolliseen käyttöönottoon tiedottamalla
 - i) kustannustehokkaista ja helposti toteutettavista muutoksista energiankäytössä;
 - ii) energiatehokkuustoimenpiteistä.

13 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on annettava säännöt 7–11 artiklan ja 18 artiklan 3 kohdan nojalla annettujen kansallisten säännösten noudattamatta jättämiseen sovellettavista seuraamuksista ja toteutettava tarvittavat toimenpiteet niiden täytäntöönpanon varmistamiseksi. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoitavia. Jäsenvaltioiden on toimitettava nämä säännökset tiedoksi komissiolle viimeistään 5 päivänä kesäkuuta 2014 ja ilmoitettava sille niiden mahdolliset myöhemmät muutokset viipymättä.

III LUKU

ENERGIAN TOIMITUSTEN TEHOAKUUS

14 artikla

Lämmityksen ja jäähdytyksen tehokkuuden edistäminen

1. Jäsenvaltioiden on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2015 toteutettava ja ilmoitettava komissiolle kattava arviointi, joka koskee tehokkaan yhteistuotannon ja tehokkaan kaukolämmityksen ja -jäähdytyksen hyödyntämismahdollisuuksia ja joka sisältää liitteessä VIII määritellyt tiedot. Jos jäsenvaltio on jo toteuttanut vastaavan arvioinnin, jäsenvaltion on ilmoitettava se komissiolle.

Kattavassa arvioinnissa on otettava täysimääräisesti huomioon direktiivin 2004/8/EY mukaisesti laadittu tehokkaan yhteistuotannon kansallisia mahdollisuuksia koskeva analyysi.

Arviointi on komission pyynnöstä saatettava ajan tasalle ja ilmoitettava komissiolle joka viides vuosi. Komission on tehtävä tällainen pyyntö ainakin vuosi ennen määräpäivää.

2. Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön politiikkoja, joilla rohkaistaan tehokkaiden lämmitys- ja jäähdytysjärjestelmien ja varsinkin tehokasta yhteistuotantoa käyttävien järjestelmien hyödyntämismahdollisuuksien huomioon ottamista paikallisella ja alueellisella tasolla. Paikallisten ja alueellisten lämmöntuotantomarkkinoiden kehittämismahdollisuudet on otettava huomioon.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua arviointia varten jäsenvaltioiden on suoritettava liitteessä IX olevan 1 osan mukaisesti alueensa kattava kustannus-hyötyanalyysi, jossa otetaan huomioon ilmasto-olosuhteet, taloudellinen toteutettavuus ja tekninen soveltuvuus. Kustannus-hyötyanalyysillä on voitava helpottaa resurssi- ja kustannustehokkaimpien ratkaisujen löytämistä lämmitys- ja jäähdytystarpeiden täyttämiseksi. Tämä kustannus-hyötyanalyysi voi olla osa tiettyjen suunnitelmien ja ohjelmien ympäristövaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/42/EY⁽¹⁾ mukaista ympäristöarviointia edellä 1 kohdassa tarkoitettua arviointia varten.

4. Jos 1 kohdassa tarkoitettussa arvioinnissa tai 3 kohdassa tarkoitettussa analyysissä todetaan mahdollisuus käyttää tehokasta yhteistuotantoa ja/tai tehokasta kaukolämmitystä ja jäähdytystä, jonka hyödyt ylittävät kustannukset, jäsenvaltioiden on toteutettava riittävät toimenpiteet, joilla kehitetään tehokasta kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysinfrastruktuuria ja/tai joilla annetaan mahdollisuus kehittää tehokasta yhteistuotantoa sekä hukkalämmön ja uusiutuvien energialähteiden hyödyntämiseen perustuvan lämmityksen ja jäähdytyksen käyttöä 1, 5 ja 7 kohdan mukaisesti.

Jos 1 kohdassa tarkoitettussa arvioinnissa tai 3 kohdassa tarkoitettussa analyysissä ei todeta mahdollisuutta, jonka hyödyt ylittävät kustannukset, mukaan lukien hallinnolliset kustannukset 5 kohdassa tarkoitettuna kustannus-hyötyanalyysin tekemiseksi, asianomainen jäsenvaltio voi vapauttaa laitokset tuossa kohdassa säädetyiltä vaatimuksilta.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että liitteessä IX olevan 2 osan mukainen kustannus-hyötyanalyysi tehdään silloin, kun 5 päivänä kesäkuuta 2014 jälkeen:

- a) suunnitellaan uutta sähkön lauhdetuotantolaitosta, jonka kokonaislämpöteho on yli 20 MW, laitoksen kustannusten ja hyötyjen arvioimiseksi sen toteuttamisesta tehokkaana yhteistuotantolaitoksena;

⁽¹⁾ EYVL L 197, 21.7.2001, s. 30.

- b) uudistetaan merkittävästi olemassa olevaa sähkön lauhdetuotantolaitosta, jonka kokonaislämpöteho on yli 20 MW, kustannusten ja hyötyjen arvioimiseksi sen muuttamisesta tehokkaaksi yhteistuotantolaitokseksi;
- c) suunnitellaan tai uudistetaan merkittävästi hukkalämpöä käyttökelpoisella lämpötilatasolla tuottavaa teollisuuslaitosta, jonka kokonaislämpöteho on yli 20 MW, kustannusten ja hyötyjen arvioimiseksi hukkalämmön käyttämisestä taloudellisesti perusteltua kysyntää varten, mukaan lukien yhteistuotannon tuloksena, ja tämän laitoksen liittämistä kaukolämmitys- ja jäähdytysverkkoon;
- d) suunnitellaan uutta kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysverkkoa tai olemassa olevassa kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysverkossa uutta energiantuotantolaitosta, jonka kokonaislämpöteho on yli 20 MW, tai uudistetaan merkittävästi tällaista olemassa olevaa laitosta, aiheutuvien kustannusten ja hyötyjen arvioimiseksi lähellä sijaitsevien teollisuuslaitosten hukkalämmön käyttämisestä.

Sellaisten laitteiden asentamista, joilla otetaan talteen polttolaitoksen tuottamaa hiilidioksidia sen varastoimiseksi maaperään direktiivin 2009/31/EY mukaisesti, ei pidetä tämän kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettuna uudistamisena.

Jäsenvaltiot voivat edellyttää, että c ja d alakohdassa tarkoitettu kustannus-hyötyanalyysi tehdään yhteistyössä kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysverkkojen toiminnasta vastaavien yritysten kanssa.

6. Jäsenvaltiot voivat vapauttaa 5 kohdan soveltamisesta:

- a) huippukuormitusajoina käytettävät ja varasähköä tuottavat laitokset, joiden toiminta-ajaksi on suunniteltu alle 1 500 käyttötuntia vuodessa (viiden vuoden jakson liukuva keskiarvo), jos jäsenvaltio on määritellyt todentamismenettelyn, jolla varmistetaan vapautusperusteen noudattaminen;
- b) ydinvoimalaitokset;
- c) laitokset, jotka on sijoitettava lähelle direktiivin 2009/31/EY nojalla hyväksytyä geologista varastointipaikkaa.

Jäsenvaltiot voivat yksittäisten laitosten vapauttamiseksi 5 kohdan c ja d alakohdan säännöksistä myös säätää kynnyksiarvoja, jotka ilmaistaan saatavilla olevan käyttökelpoisen hukkalämmön määränä, lämmityksen kysyntänä tai teollisuuslaitosten ja kaukolämmitysverkkojen välisinä etäisyyksinä.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava kyseiset tämän kohdan nojalla hyväksytyt vapautukset ja niihin myöhemmin tehtävät mahdol-

liset muutokset komissiolle viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013.

7. Jäsenvaltioiden on hyväksyttävä direktiivin 2009/72/EY 7 artiklassa tarkoitetut lupaperusteet tai vastaavat hyväksymisperusteet, jotta

- a) otetaan huomioon 1 kohdassa tarkoitettujen kattavien arviointien tulokset,
- b) varmistetaan, että 5 kohdan vaatimukset täyttyvät, sekä
- c) otetaan huomioon 5 kohdassa tarkoitettujen kustannus-hyötyanalyysien tulokset.

8. Jäsenvaltiot voivat vapauttaa yksittäisiä laitoksia 7 kohdassa tarkoitettujen lupaperusteiden mukaisesta velvoitteesta toteuttaa vaihtoehtoja, joiden hyödyt ylittävät kustannukset, jos siihen on pakottavia oikeudellisia, omistukseen liittyviä tai taloudellisia syitä. Siinä tapauksessa jäsenvaltion on toimitettava perusteltu ilmoitus päätöksestään komissiolle kolmen kuukauden kuluessa päätöksen tekemisestä.

9. Tämän artiklan 5, 6, 7 ja 8 kohtaa sovelletaan teollisuuden päästöjä koskevan direktiivin 2010/75/EU soveltamisalaan kuuluviin laitoksiin sanotun kuitenkin rajoittamatta tuon direktiivin vaatimusten soveltamista.

10. Jäsenvaltioiden on varmistettava liitteessä II olevassa f kohdassa tarkoitettujen yhdenmukaistettujen hyötysuhteen viitearvojen perusteella, että tehokkaalla yhteistuotannolla tuotetun sähkön alkuperä voidaan taata kunkin jäsenvaltion vahvistamien puolueettomien, avoimien ja syrjimättömien perusteiden mukaisesti. Niiden on varmistettava, että tämä alkuperätakuu vastaa vaatimuksia ja sisältää vähintään liitteessä X määritellyt tiedot. Jäsenvaltioiden on tunnustettava vastavuoroisesti toistensa alkuperätakuut yksinomaan todistuksena tässä kohdassa tarkoitettuihin tietoista. Kieltäytyminen tunnustamasta alkuperätakuuta tällaiseksi todistukseksi, erityisesti petosten estämiseen liittyvistä syistä, on perusteltava puolueettomasti, avoimesti ja syrjimättömästi. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle tällaisesta kieltäytymisestä ja sen perusteluista. Jos alkuperätakuun tunnustamisesta kieltäydytään, komissio voi hyväksyä päätöksen, jolla kieltäytyvä osapuoli veloitetaan tunnustamaan alkuperätakuu, ottaen huomioon erityisesti puolueettomat, avoimet ja syrjimättömät perusteet, joihin tällainen tunnustaminen perustuu.

Komissiolle annetaan tämän direktiivin 23 artiklan mukaisilla delegoiduilla säädöksillä valta tarkistaa yhdenmukaistettuja hyötysuhteen viitearvoja, jotka on säädetty komission direktiivin 2004/8/EY nojalla hyväksymässä täytäntöönpanopäätöksessä 2011/877/EU ⁽¹⁾, viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014.

⁽¹⁾ EUVL L 343, 23.12.2011, s. 91.

11. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että yhteistuotannolle mahdollisesti annettavan tuen ehdoksi asetetaan, että yhteistuotannosta saatavaa sähköä ja hukkalämmön tehokasta hyödyntämistä käytetään tehokkaasti primäärienergian säästöjen saavuttamiseen. Yhteistuotannolle sekä kaukolämmön tuotannolle ja kaukolämmitysverkoille annettavaan julkiseen tukeen on sovellettava valtiontukisääntöjä soveltuvin osin.

15 artikla

Energian muuntaminen, siirto ja jakelu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansalliset energia-alan sääntelyviranomaiset ottavat energiatehokkuuden asianmukaisesti huomioon toteuttaessaan direktiiveissä 2009/72/EY ja 2009/73/EY eriteltyjä sääntelytehtäviään kaasun- ja sähköinfrastruktuurin toimintaa koskevien päätösten osalta.

Jäsenvaltioiden on erityisesti varmistettava, että kansalliset energiasääntelyviranomaiset antavat verkkotariffeja ja -sääntöjä direktiivin 2009/72/EY puitteissa kehittämällä ja ottamalla huomioon kunkin toimenpiteen kustannukset ja hyödyt verkkonhaltijoille kannustimia asettaa verkon käyttäjien saataville järjestelmäpalveluja, joiden avulla käyttäjät voivat toteuttaa energiatehokkuutta parantavia toimenpiteitä älykkäiden verkkojen meillä olevan käyttöön oton yhteydessä.

Verkonhaltija voi määrittää tällaiset järjestelmäpalvelut, ja ne eivät saa vaikuttaa haitallisesti järjestelmän turvallisuuteen.

Sähkön osalta jäsenvaltioiden on varmistettava, että verkkosäännöt ja verkkotariffit täyttävät liitteessä XI vahvistetut perusteet, ottaen huomioon asetuksen (EY) N:o 714/2009 mukaisesti laaditut suuntaviivat ja säännöt.

2. Jäsenvaltioiden on viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2015 varmistettava, että

- a) niiden kaasun- ja sähköinfrastruktuurin energiatehokkuuden parantamismahdollisuuksista tehdään arviointi, etenkin siirron, jakelun, kuormituksen hallinnan, yhteentoimivuuden ja energiaa tuottaviin laitoksiin liittämisen osalta; mukaan lukien energian mikrotuottajien verkkoon pääsyn osalta;
- b) osoitetaan konkreettisia toimenpiteitä ja investointeja kustannustehokkaiden energiatehokkuuden parannusten toteuttamiseksi verkkoinfrastruktuurissa ja laaditaan aikataulu niiden toteutukselle.

3. Jäsenvaltiot voivat sallia verkossa siirrettävän ja jaeltavan energian osalta sellaiset järjestelmien ja tariffirakenteiden osat, joilla on sosiaalinen tavoite, edellyttäen, että siirto- ja jakeluverkkoon kohdistuvat häiriövaikutukset pidetään tarpeeseen nähden

mahdollisimman vähäisinä ja että tällaiset vaikutukset eivät ole suhteettomia sosiaaliseen tavoitteeseen nähden.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että poistetaan sellaiset siirto- ja jakelutariffit sisältyvät kannustimet, jotka ovat haitallisia sähkön tuotannon, siirron, jakelun ja toimituksen kokonaistehokkuudelle (myös energiatehokkuudelle) tai jotka voivat haitata kysyntäjoukon mukanaoloa markkinoiden tasapainottamisessa ja lisäpalvelujen hankinnassa. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että verkkonhaltijoita rohkaistaan tehostamaan infrastruktuurin rakennetta ja toimintaa ja että direktiivin 2009/72/EY puitteissa tariffit suovat toimittajille mahdollisuuden edistää kansallisista olosuhteista riippuen kuluttajien osallistumista järjestelmän tehokkuuteen, mukaan lukien kysyntäjoukoon.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, verkon luotettavuuden ja turvallisuuden ylläpitämistä koskevia vaatimuksia noudattaen ja toimivaltaisten kansallisten viranomaisten asettamien avointen ja syrjimättömien perusteiden pohjalta, että siirtoverkonhaltijat ja jakeluverkonhaltijat, jos niiden tehtävänä on tuotantolaitosten ajojärjestyksen asettaminen vastuualueellaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 2009/28/EY 16 artiklan 2 kohdan soveltamista ja ottaen huomioon direktiivin 2009/72/EY 15 artikla sekä tarve varmistaa lämmön toimittamisen jatkuvuus:

- a) takaavat tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön siirron ja jakelun;
- b) tarjoavat tehokkaasta yhteistuotannosta saatavalle sähkölle ensisijaisen tai taatun pääsyn verkkoon;
- c) asettaessaan sähköntuotantolaitosten ajojärjestyksiä asettavat etusijalle tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön siinä määrin, kuin se on mahdollista vaarantamatta kansallisen sähköjärjestelmän toimintaa.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että säännöt, jotka liittyvät erilaisiin etusijajärjestyksiin verkkoonpääsyn järjestämisessä ja ajojärjestyksen määrittämisessä niiden sähköverkoissa on selitetty yksityiskohtaisesti ja että ne julkaistaan. Kun ne myöntävät ensisijaisen verkkoonpääsyn tai ajojärjestyksen tehokkaalle yhteistuotannolle, jäsenvaltiot voivat asettaa uusiutuvan energian ja tehokkaan yhteistuotannon ensisijaisuusjärjestykseen keskenään ja niiden eri tyyppien mukaan ja joka tapauksessa varmistavat, että eri uusiutuvista energialähteistä peräisin olevan energian ensisijainen verkkoonpääsy tai ajojärjestys ei vaikeudu.

Ensimmäisessä alakohdassa vahvistettujen velvoitteiden lisäksi siirtoverkonhaltijoiden ja jakeluverkonhaltijoiden on noudatettava liitteessä XII asetettuja vaatimuksia.

Jäsenvaltiot voivat erityisesti helpottaa tehokkaissa pienimuotoisissa yhteistuotantoyksiköissä ja mikroyhteistuotantoyksiköissä tuotetun sähkön liittämistä verkkojärjestelmään. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa rohkaistava verkonhaltijoita soveltamaan mikroyhteistuotantoyksiköiden liittämiseen yksinkertaista "liitä ja ilmoita" -ilmoitusmenetelmää hyväksymismenettelyn yksinkertaistamiseksi ja lyhentämiseksi yksittäisten kansalaisten ja asentajien osalta.

6. Jollei verkon luotettavuuden ja turvallisuuden ylläpitoa koskevista vaatimuksista muuta johdu, jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että tehokkaan yhteistuotannon harjoittajat voivat tarjota tasepalveluja ja muita käyttöpalveluja siirtoverkonhaltijoiden tai jakeluverkonhaltijoiden tasolla, kun tämä on teknisesti ja taloudellisesti toteutettavissa tehokkaan yhteistuotantolaitoksen toimintatavan kanssa. Siirtoverkonhaltijoiden ja jakeluverkonhaltijoiden on varmistettava, että tällaiset palvelut ovat osa palveluja koskevaa avointa, syrjimätöntä ja tarkastettavissa olevaa tarjousmenettelyä.

Jäsenvaltiot voivat tarvittaessa vaatia, että siirtoverkonhaltijat ja jakeluverkonhaltijat kannustavat tehokkaita yhteistuotantolaitoksia sijoittautumaan lähelle kysyntäalueita alentamalla liittämisen ja järjestelmän käyttömaksuja.

7. Jäsenvaltiot voivat antaa verkkoon liittämistä haluaville sähkön yhteistuotantoa harjoittaville toimijoille luvan liittymätoimia koskevan tarjouspyynnön tekemiseen.

8. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansalliset energia-alan sääntelyviranomaiset rohkaisevat kysyntäpuolen resursseja, kuten kysyntäjoustoa, osallistumaan tarjonnan ohella tukku- ja vähittäismarkkinoille.

Jollei verkkojen hallintaan liittyvistä teknisistä rajoitteista muuta johdu, jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirtoverkonhaltijat ja jakeluverkonhaltijat kohtelevat tasepalveluja ja lisäpalveluja koskevia vaatimuksia täyttäessään kysyntäjousta vastaavia tahoja, myös yhteisostoryhmiä, syrjimättömästi niiden teknisten valmiuksien perusteella.

Jollei verkkojen hallintaan liittyvistä teknisistä rajoitteista muuta johdu, jäsenvaltioiden on edistettävä kysyntäjousta pääsyä ja osallistumista tasapainotus-, varavoima- tai muille järjestelmäpalvelumarkkinoille muun muassa vaatimalla kansallisia energiansääntelyviranomaisia tai jos niiden kansallisissa sääntelyjärjestelmissä niin edellytetään, siirtoverkonhaltijoita ja jakeluverkonhaltijoita tiiviissä yhteistyössä kysyntäpalvelujen tarjoajien ja kuluttajien kanssa määrittelemään näille markkinoille osallistumista koskevia teknisiä eritelmiä näiden markkinoiden teknisten vaatimusten ja kysyntäjousto- ja valmiuksien mukaisesti. Eritelmien on sisällettävä yhteisostoryhmien osallistuminen.

9. Raportoidessaan direktiivin 2010/75/EU mukaisesti ja rajoittamatta tuon direktiivin 9 artiklan 2 kohtaa jäsenvaltioiden on harkittava sellaisten laitosten energiatehokkuustasoa koskevien tietojen sisällyttämistä, joissa harjoitetaan polttoaineiden polttoa ja joiden nimellinen kokonaislämpöteho on vähintään

50 MW, ottamalla huomioon direktiivin 2010/75/EU ja ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen ehkäisemiseksi 15 päivänä tammikuuta 2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/1/EY⁽¹⁾ nojalla kehitetty paras käytettävissä oleva tekniikka.

Jäsenvaltiot voivat kannustaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen laitosten käyttäjiä parantamaan keskimääräisiä vuotuisia nettohyötysuhteitaan.

IV LUKU

HORISONTAALISET SÄÄNNÖKSET

16 artikla

Pätevyys-, akkreditointi- ja sertifiointijärjestelmien saatavuus

1. Kun jäsenvaltio katsoo, että teknisen pätevyyden, objektiivisuuden ja luotettavuuden kansallinen taso on riittämätön, sen on varmistettava, että energiapalvelujen ja energiakatselmusten suorittajien, energia-asioista vastaavien ja energiaan liittyvien, direktiivin 2010/31/EU 2 artiklan 9 kohdassa määriteltyjä rakennusosia asentavien saataville tulee tai saatavilla on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014 sertifiointi- ja/tai akkreditointijärjestelmiä ja/tai vastaavia pätevyysjärjestelmiä, mukaan lukien tarvittaessa sopivia koulutusohjelmia.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitetut järjestelmät ovat kuluttajille avoimia, luotettavia ja auttavat saavuttamaan kansalliset energiatehokkuustavoitteet.

3. Jäsenvaltioiden on asetettava 1 kohdassa tarkoitetut sertifiointijärjestelmät ja/tai akkreditointijärjestelmät tai vastaavat pätevyysjärjestelmät julkisesti saataville, ja niiden on tehtävä yhteistyötä keskenään ja komission kanssa järjestelmien vertaamiseksi ja tunnustamiseksi.

Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet, jotta kuluttajat ovat tietoisia pätevyys- ja/tai sertifiointijärjestelmien saatavuudesta 18 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

17 artikla

Tiedottaminen ja koulutus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että saatavissa olevista energiatehokkuusjärjestelmistä sekä taloudellisista ja oikeudellisista puitteista tiedotetaan avoimesti ja tietoa jaetaan laajalti kaikille asianomaisille markkinatoimijoille, kuten kuluttajat, rakentajat, arkkitehdit, insinöörit, ympäristö- ja energiataarkastajat ja direktiivissä 2010/31/EU määriteltyjen rakennusosien, asentajat.

Jäsenvaltioiden on rohkaistava pankeille ja muille rahoituslaitoksille suunnattua tiedottamista, joka koskee mahdollisuuksia osallistua energiatehokkuuden parantamistoimien rahoittamiseen, myös luomalla julkisen ja yksityisen sektorin välisiä kumppanuuksia.

⁽¹⁾ EUVL L 24, 29.1.2008, s. 8.

2. Jäsenvaltioiden on luotava asianmukaiset edellytykset, jotta markkinatoimijat voivat tarjota energian kuluttajille riittävää ja kohdennettua tietoutta ja neuvontaa energiatehokkuudesta.

3. Komissio tarkastelee, miten sen toimenpiteet sellaisten foorumien kehittämisen tukemiseksi, joihin osallistuu muun muassa eurooppalaisia työmarkkinaosapuolia, jotka edistävät energiatehokkuutta koskevia koulutusohjelmia, ovat vaikuttaneet ja tekee tarvittaessa ehdotuksia lisätoimenpiteiksi. Komissio rohkaisee eurooppalaisia työmarkkinaosapuolia käymään keskustelua energiatehokkuudesta.

4. Jäsenvaltioiden on yhdessä sidosryhmien kanssa, mukaan lukien alue- ja paikallisviranomaiset, edistettävä sopivia tiedotus-, valistus- ja koulutusaloitteita, jotta kansalaisille voidaan tiedottaa energiatehokkuustoimien avulla saavutettavista eduista ja niihin liittyvistä käytännön seikoista.

5. Komissio rohkaisee jäsenvaltioita vaihtamaan keskenään tietoja parhaista energiatehokkuuskäytännöistä ja jakamaan niitä laajasti.

18 artikla

Energiapalvelut

1. Jäsenvaltioiden on edistettävä energiapalvelumarkkinoita ja pk-yritysten pääsyä näille markkinoille:

- a) jakamalla selkeää ja helposti saatavilla olevaa tietoa
 - i) saatavilla olevista energiapalvelusopimuksista ja lausekkeista, jotka tällaisiin sopimuksiin olisi sisällytettävä energiansäästöjen ja loppukäyttäjän oikeuksien takaamiseksi;
 - ii) energiatehokkuushankkeita tukevista rahoitusvälineistä, kannustimista, avustuksista ja lainoista;
- b) edistämällä muun muassa toimialajärjestöjen kautta laatumerkintöjen kehittämistä;
- c) julkaisemalla luettelo saatavilla olevista energiapalvelujen tarjoajista, jotka ovat päteviä ja/tai sertifoituja, sekä niiden pätevyksistä ja/tai sertifikaateista 16 artiklan mukaisesti, ja päivittämällä sitä säännöllisesti, tai tarjoamalla liittymä, jonka kautta palvelujen tarjoajat voivat antaa tietoja;
- d) rohkaisemalla julkista sektoria hyödyntämään energiapalveluja koskevia tarjouksia etenkin rakennusten korjaamisessa:
 - i) asettamalla saataville mallisopimuksia energiatehokkuutta koskevia sopimuksia varten, jotka sisältävät vähintään liitteessä XIII luetellut kohdat;
 - ii) asettamalla saataville tietoja parhaista käytännöistä energiatehokkuutta koskevia sopimuksia varten, mukaan lukien elinkaaren huomioon ottava kustannus-hyötyanalyysi, jos sellainen on saatavilla;

e) antamalla kansallisen energiatehokkuuden toimintasuunnitelman puitteissa laatuarvio energiapalvelumarkkinoiden nykyisestä ja tulevasta kehityksestä.

2. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa tuettava energiapalvelujen markkinoiden asianmukaista toimintaa

- a) osoittamalla ja julkistamalla yksi tai useampi yhteyspiste, josta loppukäyttäjät voivat saada 1 kohdassa tarkoitetut tiedot;
 - b) toteuttamalla tarvittaessa toimenpiteitä sellaisten sääntelyä koskevien ja muiden esteiden poistamiseksi, jotka estävät energiatehokkuutta koskevien sopimusten ja muita energiapalveluja koskevien mallien hyödyntämisen energiansäästötoimenpiteiden osoittamiseksi ja/tai täytäntöönpanemiseksi;
 - c) harkitsemalla valitusasiamiehen kaltaisen riippumattoman mekanismin käyttöönottoa tai valitsemista, jotta voidaan varmistaa, että valitusten käsittely ja energiapalvelusopimuksista johtuvien riitojen tuomioistuimen ulkopuolinen ratkaisu ovat tehokkaita;
 - d) antamalla riippumattomille markkinatoimijoille mahdollisuus edistää markkinoiden kehitystä kysyntä- ja tarjontapuolella.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että energian jakelijat, jakeluverkonhaltijat ja energian vähittäismyyntiyritykset pidättävät sellaisista toimista, jotka voivat estää energiapalvelujen ja muiden energiatehokkuutta parantavien toimenpiteiden kysyntää tai toteuttamista tai haitata tällaisten palvelujen ja toimenpiteiden markkinoiden kehittymistä, mukaan lukien markkinoiden sulkeminen kilpailijoilta tai määräävän markkina-aseman väärinkäyttö.

19 artikla

Muut energiatehokkuutta edistävät toimenpiteet

1. Jäsenvaltioiden on arvioitava energiatehokkuuden sääntelyä koskevia ja muita esteitä ja toteutettava tarvittaessa asianmukaisia toimenpiteitä niiden poistamiseksi etenkin seuraavien tekijöiden osalta, sanotun kuitenkin rajoittamatta jäsenvaltioiden omaisuus- ja vuokralainsäädännön peruseräiteitä:
 - a) ristiriitaiset kannustimet rakennuksen omistajan ja vuokralaisen välillä tai sen omistajien kesken; olisi pyrittävä varmistamaan, etteivät osapuolet jätä tekemättä energiatehokkuutta parantavia investointeja, jotka he olisivat muutoin tehneet, siitä syystä, etteivät he saa niistä täyttä yksilökohtaista hyötyä, tai siksi, ettei ole olemassa sääntöjä kustannusten ja hyötyjen jakamisesta osapuolten kesken, mukaan lukien usean omistajan kiinteistöjen päätöksentekomenettelyjä sääntelevät kansalliset säännöt ja toimenpiteet;

b) julkisia hankintoja sekä vuotuisen talousarvion laadintaa ja kirjanpitoa koskevat oikeudelliset ja sääntelyä koskevat säännökset, hallinnolliset määräykset ja hallinnolliset käytännöt; olisi pyrittävä varmistamaan, ettei yksittäisiä julkisia elimiä estetä tekemästä investointeja, joilla parannetaan energiatehokkuutta ja minimoidaan odotettavissa olevia elinkaarikustannuksia, eikä käyttämästä energiatehokkuutta koskevia pitkän aikavälin sopimuksia ja muita kolmannen osapuolen kanssa sovellettavia pitkän aikavälin rahoitusmekanismeja.

Tällaisiin esteiden poistamiseen tähtääviin toimenpiteisiin voi sisältyä kannustimien tarjoamista, oikeudellisten säännösten tai hallinnollisten määräysten kumoamista tai muuttamista taikka suuntaviivojen ja tulkitsevien tiedonantojen antamista tai hallinnollisten menettelyjen yksinkertaistamista. Toimenpiteet voidaan yhdistää energiatehokkuutta koskevan koulutuksen ja erityisen tiedotuksen ja teknisen avun tarjoamiseen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua esteiden arvioinnista ja toimenpiteistä on ilmoitettava komissiolle 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitettussa ensimmäisessä kansallisessa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmassa. Komissio edistää asiaa koskevien kansallisten parhaiden käytäntöjen vaihtoa.

20 artikla

Kansallinen energiatehokkuusrahasto, rahoitus ja tekninen tuki

1. Jäsenvaltioiden on helpotettava rahoitusmekanismien perustamista tai nykyisten käyttöä energiatehokkuutta parantavia toimenpiteitä varten useiden rahoituskanavien hyötyjen maksimoimiseksi, sanotun kuitenkin rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamista.

2. Komissio avustaa tarvittaessa suoraan tai eurooppalaisten rahoituslaitosten kautta jäsenvaltioita perustamaan rahoitusjärjestelyjä ja teknisen tuen järjestelmiä, joiden tarkoituksena on lisätä eri alojen energiatehokkuutta.

3. Komissio helpottaa toimivaltaisten kansallisten tai alueellisten viranomaisten tai elinten välistä parhaiden käytäntöjen vaihtoa esimerkiksi sääntelyelinten vuosittaisten kokousten avulla ja sellaisten julkisten tietokantojen avulla, joihin sisältyy tietoja jäsenvaltioiden täytäntöönpanotoimista sekä maiden välisiä vertailuja.

4. Jäsenvaltiot voivat perustaa kansallisen energiatehokkuusrahaston. Rahastolla on pyrittävä tukemaan kansallisia energiatehokkuusaloitteita.

5. Jäsenvaltiot voivat sallia, että 5 artiklan 1 kohdan velvoitteet täytetään suorittamalla vuosittain kansalliseen energiatehokkuusrahastoon maksuosuus, joka vastaa näiden velvoitteiden täyttämisen edellyttämiä investointeja.

6. Jäsenvaltiot voivat säätää, että velvoitetut osapuolet voivat täyttää 7 artiklan 1 kohdan mukaiset velvoitteensa suorittamalla vuosittain kansalliseen energiatehokkuusrahastoon maksuosuuden, joka vastaa näiden velvoitteiden täyttämisen edellyttämiä investointeja.

7. Jäsenvaltiot voivat käyttää päätöksen N:o 406/2009/EY mukaisista vuosittaisista päästökiiintiöistä saamia tuloja kehittääkseen innovatiivisia rahoitusjärjestelyjä, jotta 5 artiklan mukainen rakennusten energiatehokkuuden parantamistavoite toteutuu käytännössä.

21 artikla

Muutokertoimet

Energiasäästöjen vertailussa ja vertailukelpoisiksi yksiköiksi muuntamisessa sovelletaan liitteessä IV säädettyjä muutokertoimia, jollei muiden muutokertoimien käyttö ole perusteltua.

V LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

22 artikla

Delegoidut säädökset

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 23 artiklan mukaisesti 14 artiklan 10 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen yhdenmukaistettujen hyötysuhteen viitearvojen uudelleentarkastelusta.

2. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 23 artiklan mukaisesti liitteissä I, II, III, IV, V, VII, VIII, IX, X ja XII säädettyjen arvojen, laskentamenetelmien, primäärienergiakertoimen oletusarvon ja vaatimusten mukauttamiseksi tekniikan kehitykseen.

23 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artiklassa säädetyin edellytyksin.

2. Siirretään 22 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä komissiolle viideksi vuodeksi 4 päivästä joulukuuta 2012.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 22 artiklassa tarkoitettua säädösvallan siirtoa. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* tai jonakin myöhempanä, päätöksessä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyyteen.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevan 22 artiklan nojalla annettu delegeoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

24 artikla

Uudelleentarkastelu ja täytäntöönpanon seuranta

1. Jäsenvaltioiden on vuodesta 2013 alkaen raportoitava viimeistään kunkin vuoden huhtikuun 30 päivänä kansallisten energiatehokkuustavoitteiden täyttämiseksi saavutetusta edistymisestä liitteessä XIV olevan 1 osan mukaisesti. Raportti voi olla osa jäsenvaltioiden ja unionin talouspolitiikan laajoista suuntaviivoista 13 päivänä heinäkuuta 2010 annetussa neuvoston suosituksessa 2010/410/EU⁽¹⁾ tarkoitettuja kansallisia uudistusohjelmia.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava viimeistään 30 päivänä huhtikuuta 2014 ja sen jälkeen joka kolmas vuosi kansalliset energiatehokkuuden toimintasuunnitelmat. Kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa on käsiteltävä merkittäviä energiatehokkuustoimenpiteitä ja odotettuja tai saavutettuja energiansäästöjä, mukaan lukien energian toimittamisessa, siirrossa ja jakelussa sekä energian loppukäytössä saavutetut säästöt, jotta saavutettaisiin 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja kansalliset energiatehokkuustavoitteet. Kansallisia energiatehokkuuden toimintasuunnitelmia on täydennettävä ajan tasalle saatetuilla arvioilla odotetusta primäärienergian kokonaiskulutuksesta vuonna 2020 sekä arvioilla primäärienergian kulutuksesta liitteessä XIV olevassa 1 kohdassa mainituilla aloilla.

Komissio toimittaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2012 mennessä mallin, joka toimii ohjeena kansallisten energiatehokkuuden toimintasuunnitelmien laatimiselle. Tuo malli hyväksytään 26 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla neuvoo-antavalla menettelyllä. Kansallisten energiatehokkuuden toimintasuunnitelmien on joka tapauksessa sisällettävä liitteessä XIV määritellyt tiedot.

3. Komissio arvioi vuotuiset raportit ja kansalliset energiatehokkuuden toimintasuunnitelmat ja arvioi, missä määrin jäsenvaltiot ovat edistyneet 3 artiklan 1 kohdassa vaadittujen kansallisten energiatehokkuustavoitteiden saavuttamisessa ja tämän direktiivin täytäntöönpanossa. Komissio toimittaa arviointinsa Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Komissio voi raporteista ja kansallisista energiatehokkuuden toimintasuunnitelmista tekemänsä arvioinnin pohjalta antaa suosituksia jäsenvaltioille.

4. Komissio seuraa tämän direktiivin täytäntöönpanon vaikutusta direktiiveihin 2003/87/EY, 2009/28/EY ja 2010/31/EU ja päätökseen N:o 406/2009/EY sekä teollisuuden aloihin, erityisesti niihin, jotka ovat alttiita merkittäväälle hiilivuodon vaaralle päätöksessä 2010/2/EU tarkoitettulla tavalla.

5. Komissio tarkastelee uudelleen ensimmäisen kerran kansallisten energiatehokkuuden toimintasuunnitelmien arvioinnin yhteydessä ja sen jälkeen joka kolmas vuosi, onko 14 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu soveltamisesta vapauttaminen edelleen tarpeen. Jos uudelleentarkastelussa todetaan, että jokin vapautuksen perusteista ei ole enää perusteltu, kun otetaan huomioon vapautettujen laitosten lämpökuorman saatavuus ja todelliset toimintaolosuhteet, komissio ehdottaa asianmukaisia toimenpiteitä.

6. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle liitteessä I esitettyjen menetelmien mukaisesti ennen kunkin vuoden huhtikuun 30 päivää tilastotiedot tehokkaalla ja matalatehoisella yhteistuotannolla tapahtuvasta kansallisesta sähkön- ja lämmön- tuotannosta suhteessa sähkön- ja lämmöntuotannon kokonaiskapasiteettiin. Niiden on myös toimitettava vuotuiset tilastotiedot sähkön ja lämmön yhteistuotantokapasiteetista ja yhteistuotantoon käytettävistä polttoaineista sekä kaukolämmityksen ja -jäähdytyksen tuotannosta ja kapasiteetista suhteessa sähkön ja lämmön kokonaistuotantoon ja -kapasiteettiin. Jäsenvaltioiden on toimitettava tilastotiedot yhteistuotantoa soveltamalla saavutetuista primäärienergian säästöistä liitteessä II esitettyjen menetelmien mukaisesti.

7. Komissio esittää 30 päivään kesäkuuta 2014 mennessä Euroopan parlamentille ja neuvostolle 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua arviointia, johon liittyy tarvittaessa ehdotuksia lisätoimenpiteiksi.

8. Komissio tarkastelee 6 artiklan täytäntöönpanon vaikuttavuutta viimeistään 5 päivänä joulukuuta 2015 ottaen huomioon direktiivissä 2004/18/EY säädetyt vaatimukset ja antaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Tähän kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotuksia lisätoimenpiteiksi.

9. Komissio antaa viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2016 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen 7 artiklan täytäntöönpanosta. Kertomukseen liitetään tarvittaessa lainsäädäntöehdotus yhteen tai useampaan seuraavista tarkoituksista:

- a) 7 artiklan 1 kohdassa säädetyt lopullisen päivämäärän muuttaminen;
- b) 7 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädettyjen vaatimusten tarkistaminen;
- c) uusien yhteisten vaatimusten asettaminen etenkin 7 artiklan 7 kohdassa tarkoitetuista kysymyksistä.

⁽¹⁾ EUVL L 191, 23.7.2010, s. 28.

10. Komissio arvioi viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2018 jäsenvaltioiden edistymistä 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen sääntelyllisten ja muiden esteiden poistamisessa. Tämän arvioinnin johdosta annetaan tarvittaessa ehdotuksia lisätoimenpiteiksi.

11. Komissio asettaa 1 ja 2 kohdassa tarkoitettut raportit julkisesti saataville.

25 artikla

Verkkofoorumi

Komissio perustaa verkkofoorumin tämän direktiivin kansallisella, alueellisella ja paikallisella tasolla tapahtuvan täytäntönpänon edistämiseksi. Tällä foorumilla tuetaan kokemusten vaihtoa käytännöistä, vertailutiedoista, verkottumistoimista ja innovatiivisista käytännöistä.

26 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.

2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 4 artiklaa.

27 artikla

Muutokset ja kumoamiset

1. Kumotaan direktiivi 2006/32/EY 5 päivästä kesäkuuta 2014, lukuun ottamatta sen 4 artiklan 1–4 kohtaa ja sen liitteitä I, III ja IV, sanotun kuitenkin vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa määräaika, jonka kuluessa niiden on saatettava mainittu direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä. Direktiivin 2006/32/EY 4 artiklan 1–4 kohta ja liitteet I, III ja IV kumotaan 1 päivästä tammikuuta 2017.

Kumotaan direktiivi 2004/8/EY 5 päivästä kesäkuuta 2014, sanotun kuitenkin vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa määräaika, jonka kuluessa niiden on saatettava mainittu direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Viittauksia direktiiveihin 2006/32/EY ja 2004/8/EY pidetään viittauksina tähän direktiiviin tämän direktiivin liitteessä XV olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

2. Kumotaan direktiivin 2010/30/EU 9 artiklan 1 ja 2 kohta 5 päivästä kesäkuuta 2014.

3. Muutetaan direktiivi 2009/125/EY seuraavasti:

1) Lisätään johdanto-osan kappale seuraavasti:

”(35 a) Rakennusten energiatehokkuudesta 19 päivänä toukokuuta 2010 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2010/31/EU (*) jäsenvaltioita vaaditaan asettamaan energiatehokkuutta koskevat vaatimukset rakennuksen osille, jotka muodostavat osan rakennuksen vaippaa, ja olemassa oleviin rakennuksiin asennetuille rakennuksen teknisille järjestelmille järjestelmävaatimukset, jotka koskevat kokonaisenergiatehokkuutta, oikeaa asentamista sekä asianmukaista mitoitusta, säätämistä ja ohjaamista. Tämän direktiivin tavoitteiden mukaista on, että nämä vaatimukset voivat tietyissä olosuhteissa rajoittaa tämän direktiivin ja sen täytäntönpänoitoimenpiteiden mukaisten energiaan liittyvien tuotteiden asentamista, edellyttäen että tällaiset vaatimukset eivät muodosta perusteetonta markkinoiden estettä.

(*) EUVL L 153, 18.6.2010, s. 13.”

2) Lisätään 6 artiklan 1 kohdan loppuun virke seuraavasti:

”Tällä ei kuitenkaan rajoiteta jäsenvaltioiden direktiivin 2010/31/EU 4 artiklan 1 kohdan ja 8 artiklan mukaisesti asettamien energiatehokkuusvaatimusten ja järjestelmävaatimusten soveltamista.”

28 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 5 päivänä kesäkuuta 2014.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jäsenvaltioiden on saatettava 4 artiklan, 5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan, 5 artiklan 5 kohdan, 5 artiklan 6 kohdan, 7 artiklan 9 kohdan viimeisen alakohdan, 14 artiklan 6 kohdan, 19 artiklan 2 kohdan, 24 artiklan 1 kohdan ja 24 artiklan 2 kohdan sekä liitteessä V olevan 4 kohdan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan niissä säädettyihin päivämääriin mennessä.

Niiden on viipymättä toimitettava komissiolle kirjallisena nämä säännökset.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säänneltyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

*29 artikla***Voimaantulo**

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

*30 artikla***Osoitus**

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 25 päivänä lokakuuta 2012.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A. D. MAVROYIANNIS

LIITE I

YHTEISTUOTANNOSTA SAATAVAN SÄHKÖN LASKENNAN YLEISET PERIAATTEET

I osa

Yleiset periaatteet

Yhteistuotannosta saatavan sähkön laskemiseen käytettävien arvojen määrittämisen perustana on yksikön odotettu tai tosiasiallinen toiminta tavanomaisissa käyttöolosuhteissa. Mikroyhteistuotantoyksiköiden osalta laskenta voi perustua sertifioituihin arvoihin.

- a) Yhteistuotannosta saatava sähköntuotanto katsotaan yhtä suureksi kuin yksikön vuosittainen kokonaissähköntuotanto päägeneraattorien ulostulokohdasta mitattuna
- i) II osassa tarkoitetuissa tyyppien b, d, e, f, g ja h yhteistuotantoyksiköissä, joiden vuosittaiseksi kokonaishyötysuhteeksi jäsenvaltiot ovat vahvistaneet vähintään 75 prosenttia; ja
- ii) II osassa tarkoitetuissa tyyppien a ja c yhteistuotantoyksiköissä, joiden vuosittaiseksi kokonaishyötysuhteeksi jäsenvaltiot ovat vahvistaneet vähintään 80 prosenttia.
- b) Yhteistuotantoyksiköissä, joiden vuosittainen kokonaishyötysuhde on alle a kohdan i alakohdassa tarkoitettujen arvojen (II osassa tarkoitettujen tyyppien b, d, e, f, g ja h yhteistuotantoyksiköt) tai joiden vuosittainen kokonaishyötysuhde on alle a kohdan ii alakohdassa tarkoitettujen arvojen (II osassa tarkoitettujen tyyppien a ja c yhteistuotantoyksiköt), yhteistuotannon laskemiseen käytetään seuraavaa kaavaa:

$$E_{\text{CHP}} = H_{\text{CHP}} * C$$

jossa:

E_{CHP} on yhteistuotannosta saatavan sähkön määrä

C on rakennusaste

H_{CHP} on yhteistuotannosta saatavan hyötylämmön määrä (tätä tarkoitusta varten laskettuna se on kokonaislämmöntuotanto vähennettynä erillisissä kattiloissa tai höyrygeneraattorista ennen turbiinia otetulla tuorehöyryllä tuotetulla lämmöllä).

Yhteistuotannosta saatavaa sähköä koskevan laskelman on perustuttava tosiasialliseen rakennusasteeseen. Jos yhteistuotantoyksikön tosiasiallista rakennusastetta ei tiedetä, II osassa tarkoitettuihin tyyppien a, b, c, d ja e yksiköihin voidaan soveltaa etenkin tilastollisiin tarkoituksiin seuraavia oletusarvoja edellyttäen, että näin määritetty yhteistuotannosta saatava sähkö on enintään yksikön kokonaissähköntuotanto:

Yksikön tyyppi	Rakennusasteen oletusarvo C
Kaasukombiturbiini, johon liittyy lämmön talteenotto	0,95
Vastapainehöyryturbiini	0,45
Väliottolauhdutusturbiini	0,45
Kaasuturbiini, johon liittyy lämmön talteenotto	0,55
Polttoainemoottori	0,75

Jäsenvaltiot ottavat käyttöön rakennusasteen oletusarvoja II osassa tarkoitetuille tyyppien f, g, h, i, j ja k yksiköille, tällaiset oletusarvot on julkaistava ja ilmoitettava komissiolle.

- c) Jos osa yhteistuotantoprosessiin käytettävän polttoainepanoksen energiasisällöstä otetaan talteen kemikaaleina ja käytetään uudelleen, tämä osa voidaan vähentää polttoainepanoksesta ennen a ja b kohdassa tarkoitettua kokonaishyötysuhteen laskemista.
- d) Jäsenvaltiot voivat tietyn yksikön operatiivisten tietojen perusteella määrittää rakennusasteen sähkön ja hyötylämmön väliseksi suhteeksi yhteistuotannon toimiessa alhaisella kapasiteetilla.
- e) Jäsenvaltiot voivat käyttää a ja b kohdan mukaisissa laskelmissa muitakin kuin yhden vuoden mittaisia raportointikausia.

II osa

Direktiivin soveltamisalaan kuuluvat yhteistuotantotekniikat

- a) Kaasukombiturbiini, johon liittyy lämmön talteenotto
- b) Vastapainehöyryturbiini
- c) Väliottolauhdutusturbiini
- d) Kaasuturbiini, johon liittyy lämmön talteenotto
- e) Polttomoottori
- f) Mikroturbiinit
- g) Stirling-moottorit
- h) Polttokennot
- i) Höyrykoneet
- j) Orgaaniset Rankine-prosessit
- k) Muuntyyppinen tekniikka tai tekniikoiden yhdistelmä, joka vastaa 2 artiklan 30 alakohdassa vahvistettua määritelmää.

Jäsenvaltioiden on yhteistuotannosta saatavan sähkön laskennan yleisiä periaatteita toteuttaessaan ja soveltaessaan noudatettava yksityiskohtaisista ohjeista Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/8/EY liitteen II täytäntöönpanoa ja soveltamista varten 19 päivänä marraskuuta 2008 tehdyllä komission päätöksellä 2008/952/EY⁽¹⁾ säädettyjä yksityiskohtaisia ohjeita.

⁽¹⁾ EUVL L 338, 17.12.2008, s. 55.

LIITE II

MENETELMÄT, JOILLA MÄÄRITELLÄÄN YHTEISTUOTANTOPROSESSIN HYÖTYSUHDE

Yhteistuotannon hyötysuhteen ja primäärienergian säästöjen laskemiseen käytettävien arvojen määrityksen perustana on yksikön odotettu tai tosiasiallinen toiminta tavanomaisissa käyttöolosuhteissa.

a) Tehokas yhteistuotanto

Tässä direktiivissä tarkoitettua tehokasta yhteistuotantoa on täytettävä seuraavat perusteet:

- yhteistuotantoyksiköiden yhteistuotannolla saatavien b kohdan mukaisesti laskettujen primäärienergian säästöjen on oltava vähintään 10 prosenttia verrattuna sähkön ja lämmön erillisen tuotannon viitearvoihin,
- tehokkaaksi yhteistuotannoksi voidaan katsoa pienimuotoisten yhteistuotantoyksiköiden ja mikroyhteistuotantoyksiköiden tuotanto, jolla saadaan aikaan primäärienergian säästöjä.

b) Primäärienergian säästöjen laskeminen

Liitteen I mukaisesti määritellyllä yhteistuotannolla saatavat primäärienergian säästöt lasketaan seuraavan kaavan perusteella:

$$PES = \left(1 - \frac{1}{\frac{CHP H_{\eta}}{Ref H_{\eta}} + \frac{CHP E_{\eta}}{Ref E_{\eta}}} \right) \times 100 \%$$

jossa:

PES on primäärienergian säästö.

CHP H_{η} on yhteistuotannon lämpöhyötysuhde, jolla tarkoitetaan vuosittaista hyötylämmön tuotosta jaettuna yhteistuotannolla tuotetun hyötylämpötuotoksen ja sähkön yhteismäärään käytetyllä polttoainepanoksella.

Ref H_{η} on erillisen lämmöntuotannon hyötysuhteen viitearvo.

CHP E_{η} on yhteistuotannon sähköhyötysuhde, jolla tarkoitetaan vuosittaista yhteistuotannosta saatavaa sähköä jaettuna yhteistuotannolla tuotetun hyötylämpötuotoksen ja sähkön yhteismäärään käytetyllä polttoainepanoksella. Jos yhteistuotantoyksikkö tuottaa mekaanista energiaa, vuosittaiseen yhteistuotannosta saatavan sähkön määrään voidaan lisätä erä, joka edustaa kyseisen mekaanisen energian määrää vastaavaa sähkön määrää. Tämä lisäerä ei luo oikeutta antaa 14 artiklan 10 kohdan mukaista alkuperätakuuta.

Ref E_{η} on erillisen sähköntuotannon hyötysuhteen viitearvo.

c) Energiansäästöjen laskeminen vaihtoehtoista laskutapaa käyttäen

Jäsenvaltiot voivat laskea sähkö- ja mekaanisen energian ja lämmön tuotannosta saatavat primäärienergian säästöt jäljempänä esitetyllä tavalla käyttämättä liitteen I säännöksiä, joilla suljetaan samaan prosessiin kuuluva muu kuin yhteistuotettu lämpö ja sähkö kyseisen prosessin ulkopuolelle. Kyseistä tuotantoa voidaan pitää tehokkaana yhteistuotantona edellyttäen, että se täyttää tämän liitteen a kohdassa esitetyt hyötysuhdeperusteet ja että sähkökapasiteettiltaan yli 25 MW:n yhteistuotantolaitosten kokonaishyötysuhde on yli 70 prosenttia. Tällaisesta yhteistuotannosta saadun sähkön määrän erittely alkuperätakuun saamiseksi ja tilastotarkoituksiin on kuitenkin määritettävä liitteen I mukaisesti.

Jos prosessin primäärienergian säästöt lasketaan edellä osoitetulla vaihtoehdoisella laskutavalla, primäärienergian säästöt on laskettava käyttäen tässä liitteessä olevan b kohdan kaavaa siten, että tekijä "CHP H_η" korvataan tekijällä "H_η" ja tekijä "CHP E_η" tekijällä "E_η", jolloin

H_η:lla tarkoitetaan prosessin lämpöhyötysuhdetta, joka määritellään vuosittaisena lämpötuotoksena jaettuna lämpö- ja sähkötuotoksen yhteismäärään käytetyllä polttoainepanoksella.

E_η:lla tarkoitetaan prosessin sähköhyötysuhdetta, joka määritellään vuosittaisena sähkötuotoksena jaettuna lämpö- ja sähkötuotoksen yhteismäärään käytetyllä polttoainepanoksella. Jos yhteistuotantoyksikkö tuottaa mekaanista energiaa, vuosittaiseen yhteistuotannosta saatavan sähkön määrään voidaan lisätä erä, joka edustaa kyseisen mekaanisen energian määrää vastaavaa sähkön määrää. Tämä lisäerä ei luo oikeutta antaa 14 artiklan 10 kohdan mukaista alkuperätkuuta.

- d) Jäsenvaltiot voivat käyttää tämän liitteen b ja c kohdan mukaisissa laskelmissa muitakin kuin yhden vuoden mittaisia raportointikausia.
- e) Mikroyhteistuotantoyksiköiden osalta primäärienergian säästöjen laskeminen voi perustua sertifioituihin tietoihin.
- f) Sähkön ja lämmön erillisen tuotannon hyötysuhteen viitearvot

Yhdenmukaistetut hyötysuhteen viitearvot sisältävät asiaankuuluvien tekijöiden, kuten rakentamisvuoden ja polttoainetyypin, mukaan eriytettyjen viitearvojen matriisin, ja niiden on perustuttava hyvin dokumentoituun analyysiin, jossa otetaan huomioon muun muassa todellisissa olosuhteissa operatiivisessa käytössä saadut tiedot, polttoaineseos ja ilmasto-olosuhteet sekä sovelletut yhteistuotantoteknologiat.

Edellä b kohdassa olevassa kaavassa tarkoitetuilla sähkön ja lämmön erillisen tuotannon hyötysuhteen viitearvoilla määritellään käyttöhyötysuhde siinä sähkön ja lämmön erillisessä tuotannossa, joka on määrä korvata yhteistuotannolla.

Hyötysuhteen viitearvot lasketaan seuraavia periaatteita noudattaen:

1. Yhteistuotantoyksiköiden osalta vertailu erillisen sähköntuotannon kanssa perustuu periaatteeseen, jonka mukaan vertailu tapahtuu polttoaineluokittain.
2. Kutakin yhteistuotantoyksikköä verrataan parhaaseen saatavilla olevaan ja taloudellisesti perusteltavissa olevaan teknologiaan, jota markkinoilla on käytetty sähkön ja lämmön erilliseen tuotantoon yhteistuotantoyksikön rakentamisvuonna.
3. Yli kymmenen vuotta vanhojen yhteistuotantoyksiköiden hyötysuhteen viitearvot asetetaan samalle tasolle kuin kymmenen vuotta vanhojen yksiköiden viitearvot.
4. Sähkön ja lämmön erillisen tuotannon hyötysuhteen viitearvoissa on otettava huomioon jäsenvaltioiden eriliset erot.

LIITE III

KESKUSHALLINNON TEKEMIIN TUOTTEIDEN, PALVELUJEN JA RAKENNUSTEN HANKINTOIHIN LIITTYVÄT ENERGIAEHOJKUUSVAATIMUKSET

Tuotteita, palveluja tai rakennuksia hankkivien keskushallintojen, siinä määrin kuin tämä on johdonmukaista kustannustehokkuuden, taloudellisen toteutettavuuden, laajemman kestävyys, teknisen soveltuvuuden sekä riittävän kilpailun kanssa, on

- a) jos tuote kuuluu direktiivin 2010/30/EU nojalla annetun delegoidun säädöksen tai siihen liittyvän komission täytäntöönpanodirektiivin soveltamisalaan, hankittava ainoastaan korkeimpaan mahdolliseen energiatehokkuusluokkaan kuuluvia tuotteita, kun otetaan huomioon tarve varmistaa riittävä kilpailu;
- b) jos a alakohdan soveltamisalaan kuulumaton tuote kuuluu direktiivin 2009/125/EY nojalla ja tämän direktiivin voimaantulon jälkeen hyväksytyin täytäntöönpanotoimenpiteen soveltamisalaan, hankittava ainoastaan tuotteita, jotka vastaavat täytäntöönpanotoimenpiteessä määriteltyjä energiatehokkuuden viitearvoja;
- c) hankittava Amerikan yhdysvaltojen hallituksen ja Euroopan yhteisön välisen toimistolaitteiden energiatehokkuutta osoittavia merkintöjä koskevien ohjelmien yhteensovittamista koskevan sopimuksen tekemisestä 18 päivänä joulukuuta 2006 tehdyn neuvoston päätöksen 2006/1005/EY (1) soveltamisalaan kuuluvia toimistolaitteita, jotka ovat vähintään mainitun päätöksen liitteenä olevan sopimuksen liitteessä C lueteltuja energiatehokkuusvaatimuksia vastaavien vaatimusten mukaiset;
- d) hankittava ainoastaan renkaita, jotka kuuluvat renkaiden merkitsemisestä polttoainetaloudellisuuden ja muiden keskeisten ominaisuuksien osalta 25 päivänä marraskuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1222/2009 (2) määriteltyyn korkeimpaan polttoainetaloudellisuusluokkaan. Tämä vaatimus ei estä julkisia elimiä hankkimasta korkeimpaan märkäpitoluokkaan tai vierintämeluluokkaan kuuluvia renkaita, jos se on perusteltua turvallisuuteen tai kansanterveyteen liittyvistä syistä;
- e) vaadittava palveluhankintasopimuksia koskevissa tarjouspyynnöissään, että palveluntarjoajat käyttävät kyseessä olevia palveluja tarjotessaan ainoastaan edellä a–d alakohdassa tarkoitettuja vaatimuksia täyttäviä tuotteita. Tätä vaatimusta sovelletaan ainoastaan uusiin tuotteisiin, joita palveluntarjoajat hankkivat osittain tai kokonaan kyseisen palvelun tarjoamista varten;
- f) hankittava ainoastaan rakennuksia tai tehtävä uusia vuokrasopimuksia ainoastaan rakennuksista, jotka täyttävät vähintään 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja energiatehokkuutta koskevat vähimmäisvaatimukset, paitsi jos hankinnan tarkoituksena on:
 - i) pitkälle menevä peruserinnoitus tai purkaminen;
 - ii) kun on kyse julkisista elimistä, myydä rakennus eteenpäin käyttämättä sitä julkisen elimen omiin tarkoituksiin, tai
 - iii) säilyttää rakennus virallisesti suojeltuna osana määrättyä ympäristöä tai sen erityisen arkkitehtonisen tai historiallisen arvon vuoksi.

Näiden vaatimusten noudattaminen on todennettava direktiivin 2010/31/EU 11 artiklassa tarkoitetuilla energiatehokkuustodistuksilla.

(1) EUVL L 381, 28.12.2006, s. 24.

(2) EUVL L 342, 22.12.2009, s. 46.

LIITE IV

TIIETTYJEN ENERGIAN LOPPUKÄYTÖN POLTTOAINEIDEN ENERGIASISÄLTÖ – MUUNTOTAULUKKO ⁽¹⁾

Energia-aine	kJ (nettolämpöarvo)	kgoe (nettolämpöarvo)	kWh (nettolämpöarvo)
1 kg koksia	28 500	0,676	7,917
1 kg kivihiihtä	17 200–30 700	0,411–0,733	4,778–8,528
1 kg ruskohiilibrikettejä	20 000	0,478	5,556
1 kg mustaa ligniittiä	10 500–21 000	0,251–0,502	2,917–5,833
1 kg ruskohiiltä	5 600–10 500	0,134–0,251	1,556–2,917
1 kg öljyliusketta	8 000–9 000	0,191–0,215	2,222–2,500
1 kg turvetta	7 800–13 800	0,186–0,330	2,167–3,833
1 kg turvebrikettejä	16 000–16 800	0,382–0,401	4,444–4,667
1 kg raskasta polttoöljyä	40 000	0,955	11,111
1 kg kevyttä polttoöljyä	42 300	1,010	11,750
1 kg moottoripolttoainetta (bensiniä)	44 000	1,051	12,222
1 kg parafiinia	40 000	0,955	11,111
1 kg nestekaasua	46 000	1,099	12,778
1 kg maakaasua ⁽¹⁾	47 200	1,126	13,10
1 kg nesteytettyä maakaasua	45 190	1,079	12,553
1 kg puuta (kosteuspitoisuus 25 %) ⁽²⁾	13 800	0,330	3,833
1 kg pellettejä/puubrikettejä	16 800	0,401	4,667
1 kg jätettä	7 400–10 700	0,177–0,256	2,056–2,972
1 MJ lämpöenergiaa	1 000	0,024	0,278
1 kWh sähköenergiaa	3 600	0,086	1 ⁽³⁾

Lähde: Eurostat.

⁽¹⁾ 93 prosenttia metaania.

⁽²⁾ Jäsenvaltiot voivat soveltaa muita arvoja sen mukaan, minkä tyyppistä puuta asianomaisessa jäsenvaltiossa eniten käytetään.

⁽³⁾ Sovelletaan, jos energiansäästöt lasketaan suhteessa primäärienergian kulutukseen käyttäen energian loppukulutukseen perustuvaa alhaalta ylös -lähestymistapaa. Kilowattitunteina mitatun sähkönsäästön osalta jäsenvaltiot voivat soveltaa oletuskerrointa 2,5. Jäsenvaltiot voivat soveltaa erilaista kerrointa, jos ne pystyvät perustelevaan sen.

⁽¹⁾ Jäsenvaltiot voivat soveltaa erilaisia muuntokertoimia, jos ne ovat perusteltavissa.

LIITE V

Yhteiset menetelmät ja periaatteet, joiden mukaisesti lasketaan 7 artiklan 1, 2 ja 9 kohdan ja 20 artiklan 6 kohdan mukaisten energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien tai muiden politiikkatoimien vaikuttavuus

1. Menetelmät, joiden mukaisesti lasketaan energiansäästöt laskemiseksi 7 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 7 artiklan 9 kohdan toisen alakohdan b, c, d, e ja f alakohdan ja 20 artiklan 6 kohdan soveltamista varten

Velvoitetut, osallistuvat tai toimeksi saaneet osapuolet taikka täytäntöönpanevat viranomaiset voivat käyttää yhtä tai useampaa seuraavista menetelmistä energiansäästöjen laskemiseksi:

- a) oletetut säästöt, vastaavien kohteiden aiempien, riippumattomasti valvottujen energiaparannusten tulosten perusteella. Lähestymistavasta käytetään yleisnimitystä "ex-ante" (ennakkoon);
 - b) mitatut säästöt, jolloin toimenpiteen tai toimenpidepaketin toteuttamisella saatavat säästöt määritetään mittaamalla energian käytön todellinen vähentyminen, ottaen asianmukaisesti huomioon sellaiset kulutukseen mahdollisesti vaikuttavat tekijät kuin säästön lisäisyys, käyttöaste, tuotantotasot ja säätila. Lähestymistavasta käytetään yleisnimitystä "ex-post" (jälkikäteen).
 - c) laskennalliset säästöt, jolloin käytetään teknisiä arvioita säästöistä. Tätä toimintatapaa voidaan käyttää ainoastaan, jos perusteltujen mittaustietojen saaminen tietystä laitoksesta on vaikeaa tai suhteettoman kallista, esim. jos vaihdetaan kompressori tai sähkömoottori, jolla on eri kWh-luokka kuin sillä, jonka säästöt on mitattu riippumattomasti, tai jos ne toteutetaan kansallisesti vahvistettujen menetelmien ja viitearvojen pohjalta sellaisten pätevien tai akkreditoitujen asiantuntijoiden toimesta, jotka ovat riippumattomia asiaankuuluvista velvoitetuista, osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista;
 - d) kyselyjen perusteella kartoitetut säästöt, jolloin määritetään kuluttajien reaktiot neuvontaan, tiedotuskampanjoihin, energiamerkintä- tai sertifiointijärjestelmiin taikka älykkäisiin mittausjärjestelmiin. Tätä toimintatapaa voidaan käyttää ainoastaan sellaisten säästöjen osalta, jotka ovat seurausta muutoksista kuluttajien käyttäytymisessä. Sitä ei saa käyttää, jos säästöt johtuvat fyysisten toimenpiteiden toteuttamisesta.
2. Määritettäessä energiatehokkuustoimenpiteen energiansäästöjä 7 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 7 artiklan 9 kohdan toisen alakohdan b, c, d, e ja f alakohdan ja 20 artiklan 6 kohdan soveltamista varten on noudatettava seuraavia periaatteita:
 - a) säästöiksi voidaan laskea ainoastaan ne osuudet säästöistä, jotka ylittävät seuraavat tasot:
 - i) uusia henkilöautoja ja uusia kevyitä kuljetusajoneuvoja koskevat unionin päästönormit, jotka johtuvat päästönormien asettamisesta uusille henkilöautoille osana yhteisön kokonaisvaltaista lähestymistapaa kevyiden hyötyajoneuvojen hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi 23 päivänä huhtikuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 443/2009 ⁽¹⁾ ja päästönormien asettamisesta uusille kevyille kuljetusajoneuvoille osana unionin kokonaisvaltaista lähestymistapaa kevyiden hyötyajoneuvojen hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi 11 päivänä toukokuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 510/2011 ⁽²⁾ täytäntöönpanosta;
 - ii) unionin vaatimukset, jotka koskevat tiettyjen energiaan liittyvien tuotteiden poistamista markkinoilta direktiivin 2009/125/EY mukaisten täytäntöönpanotoimenpiteiden toteuttamisen johdosta; ja
 - b) alueiden välisten sääolosuhteiden erojen huomioon ottamiseksi jäsenvaltiot voivat päättää mukauttaa säästöt tiettyyn vakioarvoon tai hyväksyä erilaisia energiansäästöjä alueiden välisten lämpötilavaihtelujen mukaisesti;

⁽¹⁾ EUVL L 140, 5.6.2009, s. 1.

⁽²⁾ EUVL L 145, 31.5.2011, s. 1.

- c) velvoitetun, osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen toiminnalla on oltava todistettavasti vaikutusta ilmoitettujen säästöjen saavuttamiseen;
- d) yksittäisellä toimella saavutettuja säästöjä ei saa ilmoittaa useampi kuin yksi osapuoli;
- e) energiansäästöjen laskennassa on otettava huomioon säästöjen elinkaari. Tämä voidaan tehdä laskemalla kullakin yksittäisellä toimella saavutettavat säästöt soveltamisen alkamispäivän ja 31. joulukuuta 2020 välisenä aikana. Vaihtoehtoisesti jäsenvaltiot voivat valita toisen menetelmän, jolla arvioidaan päästävän vähintään samaan säästöjen kokonaismäärään. Käyttäessään muita menetelmiä jäsenvaltioiden on varmistettava, että näillä muilla menetelmillä laskettava energiansäästöjen kokonaismäärä ei ylitä sitä energiansäästöjen määrää, joka olisi saatu tulokseksi laskemalla yhteen kullakin yksittäisellä toimella saavutettavat säästöt soveltamisen alkamispäivän ja 31 päivän joulukuuta 2020 välisenä aikana. Jäsenvaltioiden on kuvailtava yksityiskohtaisesti tämän direktiivin liitteen XIV mukaisessa ensimmäisessä kansallisessa energiatehokkuutta koskevassa toimintasuunnitelmassaan, mitä muita menetelmiä ne ovat käyttäneet ja mihin toimiin on ryhdytty sen varmistamiseksi, että tätä sitovaa vaatimusta noudatetaan; ja
- f) velvoitettujen, osallistuvien tai toimeksi saaneiden osapuolten erikseen tai yhdessä toteuttamat toimet, joilla pyritään tuotteiden, laitteiden tai markkinoiden nostamiseen pysyvästi korkeammalle energiatehokkuuden tasolle, ovat sallittuja; ja
- g) edistäessään energiatehokkuustoimenpiteiden toteuttamista jäsenvaltioiden on varmistettava, että tuotteiden, palvelujen ja toimenpiteiden käyttöönoton laatonormeista pidetään kiinni. Jos tällaisia normeja ei ole, jäsenvaltioiden on pyrittävä yhdessä velvoitettujen, osallistuvien tai toimeksi saaneiden osapuolten kanssa ottamaan niitä käyttöön.
3. Määritettäessä 7 artiklan 9 kohdan toisen alakohdan a alakohdan mukaisesti sovelletuilla politiikkatoimilla saavutettuja energiansäästöjä on noudatettava seuraavia periaatteita:
- a) hyvitystä annetaan vain sellaisilla verotustoimenpiteillä saavutetuista energiansäästöistä, jotka ylittävät energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehityksen uudistamisesta 27 päivänä lokakuuta 2003 annetussa neuvoston direktiivissä 2003/96/EY ⁽¹⁾ tai yhteisestä arvonnlisäverojärjestelmästä 28 päivänä marraskuuta 2006 annetussa neuvoston direktiivissä 2006/112/EY ⁽²⁾ vaaditut polttoaineverojen vähimmäistasot; ja
- b) vaikutusten laskennassa käytetään tuoreita ja edustavia virallisia tietoja hintajoustopista; ja
- c) energiansäästöt, jotka saavutetaan asiaan liittyvillä veropoliittisilla välineillä, mukaan lukien verokannustimet tai maksut rahastoon, lasketaan erikseen.

4. Menetelmän ilmoittaminen

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 5 päivänä joulukuuta 2013 ehdottamansa yksityiskohtainen menetelmä, jota ne aikovat noudattaa energiatehokkuuden veltoitejärjestelmien toiminnassa ja 7 artiklan 9 kohtaa ja 20 artiklan 6 kohtaa sovellettaessa. Veroja lukuun ottamatta ilmoituksessa on selvitettävä yksityiskohtaisesti

- a) velvoitetut, osallistuvat tai toimeksi saaneet osapuolet tai täytäntöönpanevat viranomaiset;
- b) kohdealat;
- c) energiansäästö tavoitteen taso tai odotetut säästöt koko kauden ja sen välivaiheiden aikana;
- d) velvoitekauden ja välivaiheiden kesto;

⁽¹⁾ EUVL L 283, 31.10.2003, s. 51.

⁽²⁾ EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1.

- e) huomioon otettavien toimenpiteiden luokat;
- f) laskentamenetelmä, myös se, miten lisäisyys ja vaikutuksellisuus määritetään ja mitä menetelmiä ja viitearvoja käytetään teknisiin arvioihin;
- g) toimenpiteiden elinaika;
- h) jäsenvaltion sisäisten sääolosuhteiden erojen käsittelytapa;
- i) laatuvaatimukset;
- j) seuranta- ja todentamismenettelyt ja kuinka niiden riippumattomuus veloitetuista, osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista varmistetaan;
- k) tarkastusmenettelyt ja
- l) kuinka 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan vaatimuksen täyttäminen otetaan huomioon.

Verojen osalta ilmoituksessa on selvitettävä yksityiskohtaisesti

- a) kohdealat ja veronmaksajaryhmä;
 - b) täytäntöönpaneva viranomainen;
 - c) odotetut säästöt;
 - d) verotustoimenpiteen ja välivaiheiden kesto; ja
 - e) laskentamenetelmä, myös käytetyt hintajoustop.
-

LIITE VI

Energiakatselmuksia koskevat vähimmäisvaatimukset, mukaan lukien energianhallintajärjestelmien osana toteutettavat katselmukset

1. Tämän direktiivin 8 artiklassa tarkoitetut energiakatselmukset perustuvat seuraaviin suuntaviivoihin:

- a) perustuvat ajan tasalla oleviin, mitattuihin ja jäljitettävissä oleviin operatiivisiin tietoihin energiankulutuksesta ja (sähkön osalta) kuormitusjakaumista;
- b) sisältävät yksityiskohtaisen katsauksen rakennusten tai rakennusryhmien, teollisen toiminnan tai teollisuuslaitosten, liikenne mukaan lukien, energiankulutuksen rakenteesta;
- c) perustuvat mahdollisuuksien mukaan elinkaarikustannusten analysointiin yksinkertaisen takaisinmaksuajan sijasta, jotta voidaan ottaa huomioon pitkän tähtäimen säästöt, pitkän tähtäimen investointien jäännösarvot ja diskonttokorot;
- d) ovat suhteellisia ja riittävän edustavia, jotta niiden perusteella voidaan muodostaa luotettava kuva kokonaisenergiatodellisuudesta ja todeta luotettavalla tavalla merkittävimmät parannusmahdollisuudet.

Energiakatselmusten on mahdollistettava yksityiskohtaisten ja todennettujen laskelmien tekeminen ehdotetuille toimille, jotta mahdollisista säästöistä saadaan selkeää tietoa.

Energiakatselmuksissa käytettyjen tietojen on oltava tallennettavissa historiallista analyysia ja tuloksellisuuden seuranta varten.

LIITE VII

Tosiasialliseen kulutukseen perustuvia laskutusta ja laskutustietoja koskevat vähimmäisvaatimukset

1. Laskutusta koskevat vähimmäisvaatimukset

1.1 Tosiasialliseen kulutukseen perustuva laskutus

Jotta loppukäyttäjät voisivat säännellä omaa energiankulutustaan, laskutuksen olisi tapahduttava tosiasiallisen kulutuksen perusteella vähintään kerran vuodessa, ja laskutustiedot olisi pyynnöstä tai jos asiakkaat ovat valinneet sähköisen laskutuksen asetettava saataville vähintään neljännesvuosittain pyynnöstä, tai muutoin kaksi kertaa vuodessa. Vain ruoanvalmistustarkoituksiin käytettävä kaasu voidaan jättää tämän vaatimuksen ulkopuolelle.

1.2. Laskuun sisältyvät vähimmäistiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laskuissa, sopimuksissa, liiketoimissa ja jakeluasemilla saatavissa kuiteissa tai niiden mukana asetetaan tarpeen mukaan loppukäyttäjien saataville selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla seuraavat tiedot:

- a) voimassa olevat energian tosiasialliset hinnat ja todellinen kulutus;
- b) loppukäyttäjän nykyisen energiankulutuksen ja saman kauden edellisen vuoden kulutuksen vertailu mieluiten graafisessa muodossa;
- c) sellaisten kuluttajajärjestöjen, energiatoimistojen tai vastaavien elinten yhteystiedot, mukaan lukien internetsivustojen osoitteet, joilta voi saada tietoa saatavilla olevista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä, vertailukelpoisista loppukäyttäjäprofiileista ja energiaa käyttävien laitteiden objektiivisista teknisistä eritelmistä.

Lisäksi jäsenvaltioiden on aina siellä, missä se on mahdollista ja hyödyksi, varmistettava, että laskuissa, sopimuksissa, liiketoimissa ja jakeluasemilla saatavissa kuiteissa, niiden mukana tai niihin merkittyinä asetetaan loppukäyttäjien saataville selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla vertailut saman käyttäjäluokan loppukäyttäjän keskimääräisen normeeratun tai vertailukäyttäjän kanssa.

1.3 Energiatehokkuutta koskeva neuvonta laskuissa ja muu loppukäyttäjille annettava palaute

Energian jakelijoiden, jakeluverkonhaltijoiden ja energian vähittäismyyntiyriyten on sopimuksia ja sopimusmuutoksia lähettäessään sekä asiakkaiden saamista laskuissa tai henkilöasiakkaille suunnattujen internetsivustojen kautta ilmoitettava asiakkailleen selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla sellaisten riippumattomien kuluttajaneuvontakeskusten, energiatoimistojen tai vastaavien elinten yhteystiedot, mukaan lukien niiden internetosoitteet, joista he voivat saada neuvoja saatavilla olevista energiatehokkuustoimenpiteistä, energiankulutuksensa vertailuprofiileista ja energiaa käyttävien laitteiden teknisistä eritelmistä, joiden avulla he voivat vähentää näiden laitteiden kulutusta.

LIITE VIII

Lämmityksen ja jäähdytyksen tehostamismahdollisuudet

1. Tämän direktiivin 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun kansallisten lämmitys- ja jäähdytysmahdollisuuksien kattavaan arviointiin on sisällyttävä
- a) kuvaus lämmityksen ja jäähdytyksen kysynnästä;
 - b) ennuste siitä, kuinka kysyntä muuttuu seuraavien 10 vuoden aikana, ottaen erityisesti huomioon kysynnän kehitys rakennuksissa ja eri teollisuudenaloilla;
 - c) jäsenvaltion kartta, jossa on kaupallisesti arkaluonteiset tiedot suojaten yksilöity
 - i) lämmityksen ja jäähdytyksen kysyntäpisteet, mukaan lukien
 - kunnat ja taajamat, joiden rakennustehokkuus on vähintään 0,3; sekä
 - teollisuusalueet, joiden lämmityksen ja jäähdytyksen vuotuinen kokonaiskulutus on yli 20 GWh;
 - ii) olemassa oleva ja suunniteltu kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysinfrastruktuuri;
 - iii) lämmityksen ja jäähdytyksen mahdolliset tarjontapisteet, mukaan lukien
 - sähköntuotantolaitokset, joiden vuotuinen kokonaissähköntuotanto on yli 20 GWh; sekä
 - jätteenpolttolaitokset;
 - olemassa olevat ja suunnitellut yhteistuotantolaitokset, jotka käyttävät liitteessä I olevassa II osassa tarkoitettua teknologiaa, ja kaukolämpölaitokset;
 - d) sen lämmitys- ja jäähdytyskysynnän tunnistaminen, joka voitaisiin tyydyttää tehokkaalla yhteistuotannolla, muun muassa kotitalouksien mikroyhteistuotannolla, ja kaukolämmityksellä ja -jäähdytyksellä;
 - e) tehokkaan yhteistuotannon lisäämismahdollisuuksien tunnistaminen, mukaan lukien lisäys, joka voidaan toteuttaa olemassa olevia tuotanto- ja teollisuuslaitoksia tai muita hukkalämpöä tuottavia laitoksia uudistamalla ja uusia rakentamalla;
 - f) kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysinfrastruktuurin energiatehokkuusmahdollisuuksien tunnistaminen;
 - g) strategioita, toimintapolitiikkoja ja toimenpiteitä, jotka voidaan hyväksyä vuoteen 2020 ja vuoteen 2030 mennessä, e alakohdassa tarkoitettujen mahdollisuuksien hyödyntämiseksi niin, että tyydytetään d alakohdassa tarkoitettu kysyntä, mukaan lukien tarvittaessa ehdotukset
 - i) kasvattaa yhteistuotannon osuutta lämmityksen ja jäähdytyksen tuotannossa ja sähköntuotannossa;
 - ii) kehittää tehokasta kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysinfrastruktuuria, jolla pystytään vastaamaan tehokkaan yhteistuotannon sekä hukkalämmön ja uusiutuvien energialähteiden hyödyntämiseen perustuvan lämmityksen ja jäähdytyksen käytön kasvuun;
 - iii) kannustaa uusien sähköä tuottavien lämpövoimaloiden ja hukkalämpöä tuottavien teollisuuslaitosten sijoittamista paikkoihin, joissa suurin mahdollinen osa saatavilla olevasta hukkalämmöstä otetaan talteen olemassa olevan tai ennustetun lämmitys- ja jäähdytyskysynnän tyydyttämiseksi;

- iv) kannustaa uusien asuinalueiden tai tuotantoprosesseissaan lämpöä kuluttavien uusien teollisuuslaitosten sijoittamista paikkoihin, joissa kattavassa arviossa osoitettua saatavilla olevaa hukkalämpöä voidaan hyödyntää niiden lämmitys- ja jäähdytyskysynnän tyydyttämisessä. Tähän voi kuulua ehdotuksia, joilla tuetaan useampien samalla alueella sijaitsevien yksittäisten laitosten keskittämistä sen varmistamiseksi, että lämmityksen ja jäähdytyksen kysyntä ja tarjonta vastaavat mahdollisimman hyvin toisiaan;
 - v) kannustaa sähköä tuottavien lämpövoimaloiden, hukkalämpöä tuottavien teollisuuslaitosten, jätteenpolttolaitosten ja muiden jätteistä energiaa tuottavien laitosten liittämistä paikalliseen kaukolämmitys- tai kaukojäähdytysverkkoon;
 - vi) kannustaa asuinalueiden ja tuotantoprosesseissaan lämpöä kuluttavien teollisuuslaitosten liittämistä paikalliseen kaukolämmitys- tai kaukojäähdytysverkkoon;
- h) tehokkaan yhteistuotannon osuus ja direktiivin 2004/8/EY nojalla määritellyt mahdollisuudet ja saavutettu edistys;
- i) arvio säästettävästä primäärienergiasta;
 - j) arvio lämmityksen ja jäähdytyksen julkisista tukitoimenpiteistä, jos niitä on, sekä niiden vuosibudjetti ja mahdollisen tukiosuuden osoittaminen. Tämä ei vaikuta velvollisuuteen tehdä julkisista tukijärjestelmistä erillinen ilmoitus valtioneuvoston arviointia varten.
2. Jos se on tarkoituksenmukaista, kattava arviointi voi koostua yhteen kootuista alueellisista tai paikallisista suunnitelmista ja strategioista.
-

LIITE IX

KUSTANNUS-HYÖTYANALYYSI

1 osa

Kustannus-hyötyanalyysin yleiset periaatteet

Laatimalla kustannus-hyötyanalyysijärjestelmän, joilla edistetään lämmityksen ja jäähdytyksen tehokkuutta 14 artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla, luodaan pohjaa päätöksenteolle, jotta rajoitettuja resursseja kyetään perustellusti priorisoimaan yhteiskunnan tasolla.

Kustannus-hyötyanalyysi voi koskea joko hankkeen arviointia tai hankkeiden ryhmää laajemmassa paikallisessa, alueellisessa tai kansallisessa arvioinnissa, jossa määritetään kustannustehokkain ja hyödyllisin lämmitys- tai jäähdytysvaihtoehto tietyille maantieteelliselle alueelle lämmityssuunnittelua varten.

Tämän direktiivin 14 artiklan 3 kohdan soveltamiseksi tehtäviin kustannus-hyötyanalyysihin on sisällyttävä taloudellinen analyysi, joka kattaa sosiaalis-taloudelliset ja ympäristötekijät.

Kustannus-hyötyanalyysihin on sisällyttävä seuraavat vaiheet ja näkökohdat:

a) Järjestelmän rajan ja maantieteellisen rajan määrittely

Kyseisten kustannus-hyötyanalyysien laajuus määrittää asiaankuuluvan energijärjestelmän. Maantieteellinen raja kattaa soveltuvan, hyvin määritellyn maantieteellisen alueen eli tietyn alueen tai suurkaupunkialueen, jotta vältetään optimaalista huonompien ratkaisujen valitseminen hankekohtaisesti.

b) Yhdennetty lähestymistapa kysyntä- ja tarjontavaihtoehtoihin

Kustannus-hyötyanalyysissä on otettava huomioon kaikki järjestelmän ja maantieteellisen rajan sisällä saatavilla olevat asiaankuuluvat energialähteet saatavilla olevia tietoja käyttäen, mukaan lukien sähköntuotantolaitosten ja teollisuuslaitosten hukkalämpö ja uusiutuva energia, sekä lämmityksen ja jäähdytyksen kysynnän ominaispiirteet ja kehityssuunnat.

c) Perustilanteen vahvistaminen

Perustilanteen tarkoituksena on toimia lähtökohtana, jota vasten vaihtoehtoisia skenaarioita arvioidaan.

d) Vaihtoehtoisten skenaarioiden osoittaminen

Kaikkia perustilanteen asiaankuuluvia vaihtoehtoja on tarkasteltava. Skenaariot, joita ei voida toteuttaa teknisistä tai taloudellisista syistä taikka kansallisen sääntelyn tai aikarajoitusten vuoksi, voidaan jättää kustannus-hyötyanalyysin ulkopuolelle aikaisessa vaiheessa, jos se on huolellisesti ja selkeästi esitettyjen ja hyvin dokumentoitujen näkökohtien johdosta perusteltua.

Ainoastaan tehokas yhteistuotanto, tehokas kaukolämmitys ja -jäähdytys sekä tehokkaat käyttäjäkohtaiset lämmitys- tai jäähdytysvaihtoehdot olisi otettava huomioon kustannus-hyötyanalyysissä perustilanteelle vaihtoehtoisina skenaarioina.

e) Laskentamenetelmä kustannuksia suurempien hyötyjen määrittämiseksi

i) Lämmitys- tai jäähdytysvaihtoehtojen pitkän aikavälin kokonaiskustannukset ja -hyödyt on arvioitava ja vertailtava.

ii) Arviointiperusteena on käytettävä nettonykyarvoa.

iii) Aikajänne on valittava niin, että skenaarioiden kaikki asiaankuuluvat kustannukset ja hyödyt otetaan huomioon. Esimerkiksi kaasuvoimalan osalta sopiva aikaväli voisi olla 25 vuotta, kaukolämpöjärjestelmän osalta 30 vuotta ja lämmityslaitteiden, kuten lämmityskattiloiden, osalta 20 vuotta.

f) Hintojen ja muiden oletusten laskeminen ja ennustaminen taloudellista analyysiä varten

i) Jäsenvaltioiden on toimitettava kustannus-hyötyanalyysijärjestelmän varten oletukset tärkeimpien panos- ja tuotostekijöiden hinnoista ja diskonttokorosta.

- ii) Taloudellisessa analyysissä nettonykyarvon laskentaa varten käytetty diskonttokorko on valittava eurooppalaisten tai kansallisten suuntaviivojen mukaisesti. ⁽¹⁾
- iii) Jäsenvaltioiden on käytettävä kansallisia, eurooppalaisia tai kansainvälisiä energian hintakehitysnusteita, jos se on kansallisesti, alueellisesti tai paikallisesti asianmukaista.
- iv) Taloudellisessa analyysissä käytettyjen hintojen on vastattava todellisia sosiaalis-taloudellisia kustannuksia ja hyötyjä, ja niiden olisi mahdollisuuksien mukaan sisällettävä ulkoiset kustannukset, kuten ympäristö- ja terveysvaikutukset, esimerkiksi kun markkinahinta on olemassa tai kun se kuuluu jo eurooppalaisen tai kansallisen sääntelyn piiriin.
- g) Taloudellinen analyysi: vaikutusten inventointi

Taloudellisissa analyyseissä on otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat taloudelliset vaikutukset.

Jäsenvaltiot voivat arvioida ja ottaa päätöksenteossa huomioon kustannukset ja energiansäästöt, jotka saadaan energiantoimitusten joustavuuden lisääntymisestä ja sähköverkkojen entistä optimaalisemmasta käytöstä analysoiduissa skenaarioissa, mukaan lukien infrastruktuuri-investointien vähentämisen ansiosta vältetyt kustannukset ja säästöt.

Vähintään seuraavat kustannukset ja hyödyt on otettava huomioon:

i) Hyödyt

- Tuotoksen arvo kuluttajalle (lämpö ja sähkö)
- Mahdollisuuksien mukaan ympäristö- ja terveyshyötyjen kaltaiset ulkoiset hyödyt

ii) Kustannukset

- Laitosten ja laitteiden pääomakustannukset
- Liitännäisten energiaverkkojen pääomakustannukset
- Muuttuvat ja kiinteät käyttökustannukset
- Energiakustannukset
- Ympäristö- ja terveystaloudelliset kustannukset mahdollisuuksien mukaan

h) Herkkyysanalyysi

Herkkyysanalyyseissä on arvioitava hankkeen tai hankeryhmän kustannukset ja hyödyt erilaisten energian hintojen, diskonttokorkojen ja muiden sellaisten muuttuvien tekijöiden pohjalta, jotka vaikuttavat merkittävästi laskelmien lopputulokseen.

Jäsenvaltioiden on nimettävä 14 artiklan mukaisten kustannus-hyötyanalyyseiden toteuttamisesta vastaavat toimivaltaiset viranomaiset. Jäsenvaltiot voivat velvoittaa toimivaltaiset paikalliset, alueelliset ja kansalliset viranomaiset tai yksittäisten laitosten käyttäjät toteuttamaan taloudellisen ja rahoitusanalyysin. Niiden on toimitettava yksityiskohtaiset menetelmät ja oletukset tämän liitteen mukaisesti sekä vahvistettava ja julkistettava taloudellista analyysiä koskevat menettelyt.

2 osa

Periaatteet 14 artiklan 5 ja 7 kohdan soveltamiseksi

Kustannus-hyötyanalyyseistä saadaan tietoja 14 artiklan 5 ja 7 kohdassa mainittuja toimenpiteitä varten:

Jos suunnitteilla on ainoastaan sähköä tuottava laitos tai laitos, johon ei liity lämmön talteenottoa, suunniteltuja laitoksia tai suunniteltua on uudistamista verrattava vastaavaan laitokseen, joka tuottaa saman määrän sähköä tai prosessilämpöä, mutta joka ottaa talteen hukkalämmön ja toimittaa lämpöä tehokkaan yhteistuotannon avulla ja/tai kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysverkkojen kautta.

Tietyllä maantieteellisellä alueella arvioinnissa on otettava huomioon suunniteltu laitos ja kaikki asianmukaiset olemassa olevat tai mahdolliset lämmön kysyntäpisteet, joihin laitoksesta voitaisiin toimittaa lämpöä järkevät mahdollisuudet huomioon ottaen (kuten tekninen toteutettavuus ja etäisyys).

⁽¹⁾ Taloudellista analyysiä varten valitussa kansallisessa diskonttokorossa olisi otettava huomioon Euroopan keskuspankin antamat tiedot.

Järjestelmän rajat asetetaan siten, että se kattaa suunnitellun laitoksen ja lämpökuormat, kuten rakennukset ja teollisuuden prosessit. Järjestelmän rajojen puitteissa määritellään lämmön- ja sähköntuotannon kokonaiskustannukset kummassakin tapauksessa ja tuloksia verrataan toisiinsa.

Lämpökuormat kattavat olemassa olevat lämpökuormat, kuten teollisuuslaitos tai olemassa oleva kaukolämpöjärjestelmä ja lisäksi kaupunkialueilla se lämpökuorma ja ne kustannukset, jotka syntyisivät, jos rakennusryhmälle tai kaupunginosalle rakennettaisiin uusi kaukolämpöjärjestelmä ja/tai ne yhdistettäisiin uuteen järjestelmään.

Kustannus-hyötyanalyysin perustana on käytettävä suunnitellun laitoksen ja vertailulaitoksen tai -laitosten kuvausta, joka kattaa tapauksen mukaan sähkö- ja lämpökapasiteetin polttoainetyypin, suunnitellun käytön ja suunniteltujen vuosittaisten käyttötuntien määrän, sijainnin sekä sähkön ja lämmön kysynnän.

Vertailussa on otettava huomioon lämpöenergian kysyntä ja lähellä sijaitsevien lämmön kysyntäpisteiden käyttämät lämmitys- ja jäähdytysmuodot. Vertailu kattaa suunnitellun laitoksen ja vertailulaitoksen infrastruktuurikustannukset.

Tämän direktiivin 14 artiklan 5 kohdan soveltamiseksi tehtäviin kustannus-hyötyanalyysiin on sisällyttävä taloudellinen analyysi, joka kattaa rahoitusanalyysin, joka vastaa yksittäisiin laitoksiin investoimisesta ja niiden käyttämisestä syntyviä todellisia liiketoiminnan kassavirtoja.

Hankkeen kustannus-hyötyanalyysi on myönteinen, jos taloudellisen analyysin mukaisten diskontattujen hyötyjen määrä ylittää diskontattujen kustannusten määrän (hyödyt ovat kustannuksia suuremmat).

Jäsenvaltiot vahvistavat ohjaavat periaatteet, jotka koskevat menetelmiä, oletuksia ja aikajännettä taloudellista analyysiä varten.

Jäsenvaltiot voivat vaatia, että sähköä tuottavien lämpövoimaloiden käytöstä vastaavat yritykset, teollisuusyritykset, kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysverkot tai muut osapuolet, joihin määritelty järjestelmän raja ja maantieteellinen raja vaikuttavat, ilmoittavat tietoja, joita käytetään yksittäisen laitoksen kustannusten ja hyötyjen arvioinnissa.

LIITE X

Tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön alkuperätakuu

- a) Jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteet sen varmistamiseksi, että
- i) tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön alkuperätakuu
 - antaa tuottajille mahdollisuuden osoittaa, että niiden myymä sähkö on tuotettu tehokkaalla yhteistuotannolla, ja että se myönnetään tätä tarkoitusta varten tuottajan pyynnöstä;
 - on täsmällinen, luotettava ja vaikeasti väärennettävä;
 - myönnetään, siirretään ja peruutetaan sähköisesti;
 - ii) tehokkaasta yhteistuotannosta saatava energiayksikkö otetaan huomioon vain kerran.
- b) Tämän direktiivin 14 artiklan 10 kohdassa tarkoitetun alkuperätakuun on sisällettävä vähintään seuraavat tiedot:
- i) energian tuotantolaitoksen nimi, sijainti, tyyppi ja kapasiteetti (lämpö ja sähkö);
 - ii) tuotantoajankohdat ja -paikat;
 - iii) sen polttoainelähteen alempi lämpöarvo, josta sähkö on tuotettu;
 - iv) sähkön kanssa tuotetun lämmön määrä ja käyttötarkoitus;
 - v) liitteen II mukaisesta tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön määrä, jonka takuu kattaa;
 - vi) primäärienergian säästöt, jotka on laskettu liitteen II mukaisesti liitteessä II olevassa f kohdassa tarkoitettujen yhdenmukaistettujen hyötysuhteen viitearvojen perusteella;
 - vii) laitoksen nimellinen sähkö- ja lämpöhyötysuhde;
 - viii) onko laitos saanut investointitukea ja kuinka paljon;
 - ix) onko energiayksikkö saanut tukea jostain muusta kansallisesta tukijärjestelmästä ja kuinka paljon sekä tukijärjestelmän tyyppi;
 - x) laitoksen käyttöönottopäivämäärä sekä
 - xi) alkuperätakuun myöntämispäivämäärä, myöntäjää ja yksilöivä tunnistenumero.

Alkuperätakuun standardiyksikkönä on 1 MWh. Se koskee laitoksen rajalla mitattua ja verkkoon siirrettyä nettosähköntuotantoa.

LIITE XI

Energiaverkon sääntelyyn ja sähkön verkkotariffeihin liittyvät energiatehokkuusperusteet

1. Verkkotariffien on oltava kustannusvastaavia niiden kustannussäästöjen suhteen, joita verkoissa on saavutettu kysyntäpuolen ja kysynnänohjaustoimenpiteillä ja hajautetulla tuotannolla, mukaan lukien säästöt, joita on saatu alentamalla toimituskustannuksia ja verkkoinvestointien kustannuksia ja optimoimalla verkon toiminta.
2. Verkkosääntely ja -tariffit eivät saa estää verkonhaltijoita tai energian vähittäismyyntiyrityksiä asettamasta saataville järjestelmäpalveluja kysynnänohjaustoimenpiteitä, kysynnän hallintaa ja hajautettua tuotantoa varten järjestäytyneillä sähkömarkkinoilla, erityisesti seuraavissa tarkoituksissa:
 - a) loppukäyttäjät siirtävät kuormitusta kulutushuipuista muihin aikoihin ottaen huomioon uusiutuvista lähteistä, yhteistuotannosta ja hajautetusta tuotannosta peräisin olevan energian saatavuuden;
 - b) energiansäästöt, joita saavutetaan energian yhteisostoryhmien toteuttamalla hajautettujen kuluttajien kysynnän ohjauksella;
 - c) energiapalvelujen tarjoajien, myös energiapalveluyritysten, toteuttamista energiatehokkuustoimenpiteistä johtuva kysynnän aleneminen;
 - d) tuotantolähteiden liittäminen ja verkkoon syöttäminen alhaisemmilla jännitetasoilla;
 - e) lähempänä kulutusta sijaitsevien tuotantolähteiden liittäminen; sekä
 - f) energian varastointi.

Tässä säännöksessä käsitteeseen 'järjestäytyneet sähkömarkkinat' sisältyvät OTC-markkinat ja sähköpörssit, joissa käydään kauppaa energialla, kapasiteetilla, tasepalveluilla ja lisäpalveluilla kaikilla aikajaksoilla, mukaan lukien termiimarkkinat, spot-markkinat ja päivänsisäiset markkinat.
3. Verkkotariffit tai vähittäishinnat voivat tukea loppukäyttäjien kysynnänohjaustoimenpiteiden dynaamista hinnoittelua, mukaan lukien:
 - a) käyttöajankohdasta riippuvat tariffit;
 - b) kriittisten kulutushuippujen hinnoittelu;
 - c) reaaliaikainen hinnoittelu; sekä
 - d) kulutushuippujen leikkaaminen.

LIITE XII

Siirtoverkonhaltijoiden ja jakeluverkonhaltijoiden energiatehokkuusvaatimukset

Siirtoverkonhaltijoiden ja jakeluverkonhaltijoiden on

- a) laadittava ja julkaistava omat vakioidut sääntönsä niiden kustannusten kantamiselle ja jakamiselle, jotka aiheutuvat teknisistä muutoksista, kuten verkkoon liittymisestä ja verkkojen vahvistamisesta sekä verkon toiminnan tehostamisesta ja kantaverkkosääntöjen syrjimättömästä täytäntöönpanosta, jotka ovat tarpeen tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön uusien tuottajien liittämiseksi verkkoon;
- b) annettava tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön uudelle tuottajalle, joka haluaa tulla liitetyksi järjestelmään, kattavat ja tarpeelliset tiedot, muun muassa
 - i) kattava ja yksityiskohtainen arvio liittämisestä aiheutuvista kustannuksista;
 - ii) kohtuullinen ja täsmällinen aikataulu verkkoon liittämistä koskevan pyynnön vastaanottoa ja käsittelyä varten;
 - iii) kohtuullinen viitteellinen aikataulu ehdotetulle verkkoon liittämislle. Koko verkkoonliittämisprosessi ei saisi kestää kauempaa kuin 24 kuukautta, sen mukaan, mikä on kohtuullisesti toteutettavissa ja syrjimätöntä.
- c) laadittava hajautetun tehokkaan yhteistuotannon tuottajien liittämistä koskevat vakioidut ja yksinkertaistetut menettelyt näiden tuottajien verkkoon liittämisen helpottamiseksi.

Edellä a kohdassa tarkoitettujen sääntöjen on perustuttava puolueettomiin, avoimiin ja syrjimättömiin perusteisiin, joissa otetaan erityisesti huomioon kaikki kustannukset ja hyödyt, jotka liittyvät kyseisten tuottajien verkkoon liittämiseen. Säännöissä voidaan määrätä erityyppisistä liittymistä.

LIITE XIII

Julkisen sektorin energiatehokkuutta koskevien sopimusten tai niihin liittyvien tarjouseritelmien vähimmäisisältö

- Selkeä ja avoin luettelo toteutettavista energiatehokkuustoimenpiteistä tai saavutettavista energiatehokkuustuloksista
 - Taatut säästöt, jotka saavutetaan toteuttamalla sopimuksen sisältämät toimenpiteet
 - Sopimuksen kesto ja välitavoitteet, irtisanomisehdot ja -aika
 - Selkeä ja avoin luettelo kunkin sopimuspuolen velvoitteista
 - Viiteajankohta tai -ajankohdat saavutettujen säästöjen määrittämiseksi
 - Selkeä ja avoin luettelo toimenpiteen tai toimenpidepaketin toteuttamisvaiheista ja tarvittaessa niihin liittyvistä kustannuksista
 - Velvoite toteuttaa täysimittaisesti sopimukseen sisältyvät toimenpiteet ja dokumentoida kaikki hankkeen aikana tehdyt muutokset
 - Säännöt vastaavien vaatimusten sisällyttämisestä mahdolliseen alihankintaan kolmansien osapuolten kanssa.
 - Selkeä ja avoin esitys hankkeen taloudellisista vaikutuksista ja rahallisten säästöjen jakautumisesta sopimuspuolten kesken (palveluntarjoajalle maksettava korvaus)
 - Selkeät ja avoimet sopimusmääräykset taattujen saavutettujen säästöjen mittaamisesta ja varmentamisesta, laaduntarkastuksista ja takuista
 - Sopimusmääräykset menettelystä, jonka avulla otetaan huomioon olosuhteiden muutokset, jotka vaikuttavat sopimuksen sisältöön ja tulokseen (energian hintojen muutokset, laitoksen käyttöaste)
 - Yksityiskohtaiset tiedot kummankin sopimuspuolen velvoitteista ja seuraamuksista, jos niitä rikotaan.
-

LIITE XIV

RAPORTOINNIN YLEISET PUITTEET

1 osa

Vuosiraporttien yleiset puitteet

Tämän direktiivin 24 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen vuosittaisten raporttien pohjalta seurataan edistymistä vuodelle 2020 asetettujen kansallisten tavoitteiden saavuttamisessa. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että raportit sisältävät vähintään seuraavat tiedot:

- a) arvio seuraavista indikaattoreista viimeistä edelliseltä vuodelta (vuosi X ⁽¹⁾-2):
- i) primäärienergian kulutus
 - ii) energian kokonaisloppukulutus
 - iii) energian loppukulutus seuraavilla aloilla:
 - teollisuus
 - liikenne (jaoteltuna matkustaja- ja tavaraliikenteeseen, jos saatavilla)
 - kotitaloudet
 - palvelut
 - iv) bruttoarvonlisäys seuraavilla aloilla:
 - teollisuus
 - palvelut
 - v) kotitalouksien käytettävissä olevat tulot
 - vi) bruttokansantuote (BKT)
 - vii) lämpövoimaloiden sähköntuotanto
 - viii) yhteistuotantolaitosten sähköntuotanto
 - ix) lämpövoimaloiden lämmöntuotanto
 - x) yhteistuotantolaitosten lämmöntuotanto, teollisuuden hukkalämpö mukaan luettuna
 - xi) lämpövoimaloiden polttoainepanos
 - xii) matkustajakilometrit (pkm), jos saatavilla
 - xiii) tonnikilometrit (tkm), jos saatavilla
 - xiv) yhdistetyt kuljetuskilometrit (pkm + tkm), jos xii ja xiii alakohdan tietoja ei ole saatavilla
 - xv) väestö.

Aloilla, joilla energiankulutus pysyy vakaana tai kasvaa, jäsenvaltioiden on analysoitava tämän syyt ja liitettävä oma arviointinsa arvioihin;

Toiseen ja seuraaviin raportteihin on sisällytettävä myös jäljempänä esitettyjen b–e alakohdan tiedot:

- b) ajantasaiset tiedot edellisen vuoden aikana toteutetuista merkittävistä lainsäädäntötoimenpiteistä ja muista toimenpiteistä, jotka edistävät energiatehokkuutta koskevien kansallisten kokonaistavoitteiden saavuttamista vuoteen 2020 mennessä;
- c) jäsenvaltioiden keskushallinnon omistamien ja käyttämien sellaisten rakennusten kokonaispinta-ala, joiden kokonaishyötypinta-ala on yli 500 m² ja 9 päivästä heinäkuuta 2015 yli 250 m² ja jotka eivät raportin antamisvuoden tammikuun 1 päivänä täytä 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja energiatehokkuusvaatimuksia;

⁽¹⁾ X = kuluva vuosi.

- d) edellä 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu jäsenvaltioiden keskushallinnon omistamien ja käyttämien lämmitettyjen ja/tai jäädytettyjen rakennusten kokonaispinta-ala, joka on kunnostettu edellisen vuoden aikana, tai edellä 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu niiden keskushallinnon omistamien ja käyttämien asianomaisten rakennusten energiansäästöjen määrä;
- e) energiansäästöt, jotka on saavutettu 7 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuilla kansallisilla energiatehokkuusvelvoitejärjestelmillä tai 7 artiklan 9 kohdan mukaisesti hyväksytyillä vaihtoehtoisilla toimenpiteillä.

Ensimmäiseen raporttiin on sisällyttävä myös 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kansallinen tavoite.

Jäsenvaltiot voivat sisällyttää 24 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin vuosittaisiin raporteihin myös kansallisia lisätavoitteita. Ne voivat liittyä erityisesti tämän osan a kohdassa lueteltuihin tilastointidikaattoreihin tai niiden yhdistelmiin, esimerkiksi primääri- tai loppuenergian intensiteettiin tai alakohtaisiin energiantensiteetteihin.

2 osa

Kansallisten energiatehokkuutta koskevien toimintasuunnitelmien yleiset puitteet

Tämän direktiivin 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kansallisten energiatehokkuuden toimintasuunnitelmien muodostavat kehyksen kansallisten energiatehokkuusstrategioiden kehittämiselle.

Kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa on käsiteltävä merkittäviä energiatehokkuutta parantavia toimenpiteitä ja odotettuja tai saavutettuja energiansäästöjä, mukaan lukien energian toimittamisessa, siirrossa ja jakelussa sekä energian loppukäytössä saavutettujen säästöjen. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että suunnitelmat sisältävät vähintään seuraavat tiedot:

1. Tavoitteet ja strategiat

- 3 artiklan 1 kohdassa vaadittu ohjeellinen kansallinen energiatehokkuustavoite vuodelle 2020,
- direktiivin 2006/32/EY 4 artiklan 1 kohdassa vahvistettu kansallinen ohjeellinen energiansäästö tavoite,
- muut olemassa olevat energiansäästö tavoitteet, jotka koskevat koko taloutta tai tiettyjä aloja.

2. Toimenpiteet ja energiansäästöt

Kansallisissa energiatehokkuutta koskevissa toimintasuunnitelmissa on annettava tiedot toimenpiteistä, jotka on hyväksytty tai aiotaan hyväksyä tämän direktiivin keskeisten osien täytäntöönpanemiseksi, sekä niihin liittyvistä säästöistä.

a) Primäärienergian säästöt

Kansallisissa energiatehokkuutta koskevissa toimintasuunnitelmissa on lueteltava merkittävät toimenpiteet ja toimet, joita on toteutettu primäärienergian säästämiseksi kaikilla talouden aloilla. Kunkin toimenpiteen tai toimenpidepaketin osalta on esitettävä arvio vuoteen 2020 mennessä odotetuista säästöistä sekä säästöistä, jotka on saavutettu raportointiajankohtaan mennessä.

Lisäksi olisi annettava tietoja toimenpiteiden muista vaikutuksista tai hyödyistä (kasvihuonekaasupäästöjen väheneminen, ilmanlaadun parantuminen, työpaikkojen syntyminen jne.) sekä niiden toteuttamisbudjetista.

b) Loppuenergian säästöt

Ensimmäisessä ja toisessa kansallisessa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmassa on esitettävä tulokset direktiivin 2006/32/EY 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa vahvistetun loppuenergian säästö tavoitteen saavuttamisessa. Jos saatavilla ei ole laskelmaa tai arviota toimenpidekohtaisista säästöistä, on ilmoitettava toimenpiteistä (yhdistettynä) sektoritasolla saavutettu energiansäästö.

Ensimmäiseen ja toiseen kansalliseen energiatehokkuuden toimintasuunnitelmaan on lisäksi sisällyttävä energiansäästöjen määrittämisessä käytetty mittaus- ja/tai laskentamenetelmä. Jos sovelletaan "suositeltuja menetelmiä" ⁽¹⁾, kansallisessa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmassa olisi viitattava niihin.

⁽¹⁾ Asiakirja "Recommendations on Measurement and Verification Methods in the framework of the Directive 2006/32/EC on Energy End-Use Efficiency and Energy Services".

3. Tämän direktiivin säännöksiin liittyvät erityiset tiedot

3.1 Julkiset elimet (5 artikla)

Kansallisiin energiatehokkuuden toimintasuunnitelmiin on sisällyttävä luettelo julkisista elimistä, jotka ovat laatineet energiatehokkuussuunnitelman 5 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

3.2 Energiatehokkuusveloitteet (7 artikla)

Kansallisiin energiatehokkuuden toiminta suunnitelmiin on sisällyttävä liitteen IV mukaisesti valitut kansalliset ker-
toimet.

Ensimmäiseen kansalliseen energiatehokkuuden toimintasuunnitelmaan on sisällyttävä lyhyt kuvaus 7 artiklan 1
kohdassa tarkoitettua kansallisesta järjestelmästä tai 7 artiklan 9 kohdan mukaisesti hyväksytyistä vaihtoehtoisista
toimenpiteistä.

3.3 Energiakatselmuksent ja energianhallintajärjestelmät (8 artikla)

Kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa on mainittava

- a) edeltävällä kaudella tehtyjen energiakatselmusten määrä;
- b) edeltävällä kaudella suurissa yrityksissä tehtyjen energiakatselmusten määrä;
- c) jäsenvaltion alueella sijaitsevien suurten yritysten määrä ja tieto siitä, kuinka moneen niistä sovelletaan 8 artiklan
5 kohtaa.

3.4 Tehokkaan lämmityksen ja jäähdytyksen edistäminen (14 artikla)

Kansallisiin energiatehokkuuden toimintasuunnitelmiin on sisällyttävä arvio 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettun
kattavan arvioinnin toteuttamisessa saavutetusta edistymisestä.

3.5 Energian siirto ja jakelu (15 artikla)

Ensimmäisen kansallisen energiatehokkuuden toimintasuunnitelman ja sen jälkeen 10 vuoden välein annettavien
raporttien on sisällyttävä 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista sähkö- ja kaasuinfrastruktuurin energiatehokkuus-
mahdollisuuksista tehty arvio sekä niiden hyödyntämiseksi osoitetut toimenpiteet ja investoinnit.

3.6 Jäsenvaltioiden on osana kansallisia energiatehokkuuden toimintasuunnitelmiaan raportoitava 15 artiklassa tarkoitete-
tun kysynnänohjauksen mahdollistamiseksi ja kehittämiseksi toteutetuista toimenpiteistä.

3.7 Pätevyys-, akkreditointi- ja sertifiointijärjestelmien saatavuus (16 artikla)

Kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa on oltava tiedot energiapalvelujen, energiakatselmusten ja
energiatehokkuutta parantavien toimenpiteiden tarjoajien saatavilla olevista pätevyys-, akkreditointi- ja sertifiointijär-
jestelmistä tai vastaavista pätevyysjärjestelmistä.

3.8 Energiapalvelut (18 artikla)

Kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa on oltava linkki internetsivustolle, jolla 18 artiklan 1 koh-
dan c alakohdassa tarkoitettu energiapalvelujen tarjoajien luettelo tai liittymä ovat saatavilla.

3.9 Muut energiatehokkuutta edistävät toimenpiteet (19 artikla)

Ensimmäiseen kansalliseen energiatehokkuuden toimintasuunnitelmaan on liitettävä luettelo 19 artiklan 1 kohdassa
tarkoitetuista toimenpiteistä.

LIITE XV

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2004/32/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artiklan 1 kohta
2 artikla	1 artiklan 1 kohta
3 artiklan a alakohta	2 artiklan 30 kohta
3 artiklan b alakohta	2 artiklan 32 kohta
3 artiklan c alakohta	2 artiklan 31 kohta
3 artiklan d alakohta	2 artiklan 33 kohta
3 artiklan e ja f alakohta	—
3 artiklan g alakohta	2 artiklan 35 kohta
3 artiklan h alakohta	—
3 artiklan i alakohta	2 artiklan 34 kohta
3 artiklan j alakohta	—
3 artiklan k alakohta	2 artiklan 36 kohta
3 artiklan l alakohta	2 artiklan 37 kohta
3 artiklan m alakohta	2 artiklan 39 kohta
3 artiklan n alakohta	2 artiklan 38 kohta
3 artiklan o alakohta	—
—	2 artiklan 40, 41, 42, 43 ja 44 kohta
4 artiklan 1 kohta	Liite II, f kohdan ensimmäinen alakohta
4 artiklan 2 kohta	14 artiklan 10 kohdan toinen alakohta
4 artiklan 3 kohta	—
5 artikla	14 artiklan 10 kohdan ensimmäinen alakohta ja liite X
6 artikla	14 artiklan 1 ja 3 kohta sekä liitteet VIII ja IX
7 artiklan 1 kohta	14 artiklan 11 kohta
7 artiklan 2 ja 3 kohta	—
8 artikla	15 artiklan 5 kohta
—	15 artiklan 6, 7, 8 ja 9 kohta
9 artikla	—
10 artiklan 1 ja 2 kohta	14 artiklan 1 ja 24 artiklan 2 kohta sekä liite XIV, 2 osa

Direktiivi 2004/32/EY	Tämä direktiivi
10 artiklan 3 kohta	24 artiklan 6 kohta
11 artikla	24 artiklan 3 kohta
—	24 artiklan 5 kohta
12 artiklan 1 ja 3 kohta	—
12 artiklan 2 kohta	Liite II, c kohta
13 artikla	22 artiklan 2 kohta
14 artikla	—
15 artikla	28 artikla
16 artikla	—
17 artikla	29 artikla
18 artikla	30 artikla
Liite I	Liite I, osa II
Liite II	Liite I, osa I ja II osan viimeinen alakohta
Liite III	Liite II
Liite IV	Liite VIII
—	Liite IX
<hr/>	
Direktiivi 2006/32/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artiklan 1 kohta
2 artikla	1 artiklan 1 kohta
3 artiklan a alakohta	2 artiklan 1 kohta
3 artiklan b alakohta	2 artiklan 4 kohta
3 artiklan c alakohta	2 artiklan 6 kohta
3 artiklan d alakohta	2 artiklan 5 kohta
—	2 artiklan 2 ja 3 kohta
3 artiklan e alakohta	2 artiklan 7 kohta
3 artiklan f, g, h ja i alakohta	—
—	2 artiklan 8–19 kohta
3 artiklan j alakohta	2 artiklan 27 kohta
—	2 artiklan 28 kohta
3 artiklan k alakohta	—
3 artiklan l alakohta	2 artiklan 25 kohta

Direktiivi 2006/32/EY	Tämä direktiivi
—	2 artiklan 26 kohta
3 artiklan m alakohta	—
3 artiklan n alakohta	2 artiklan 23 kohta
3 artiklan o alakohta	2 artiklan 20 kohta
3 artiklan p alakohta	2 artiklan 21 kohta
3 artiklan q alakohta	2 artiklan 22 kohta
3 artiklan r ja s alakohta	—
—	2 artiklan 24, 29, 44 ja 45 kohta
—	3 artikla
—	4 artikla
4 artikla	—
5 artikla	5 ja 6 artikla
6 artiklan 1 kohdan a alakohta	7 artiklan 8 kohdan a ja b alakohta
6 artiklan 1 kohdan b alakohta	18 artiklan 3 kohta
6 artiklan 2 kohta	7 artiklan 1, 5, 6, 7, 9, 10, 11 ja 12 kohta
—	7 artiklan 2 ja 3 kohta
6 artiklan 3 kohta	18 artiklan 2 kohdan b ja c alakohta
6 artiklan 5 kohta	—
7 artikla	17 artikla
8 artikla	16 artiklan 1 kohta
—	16 artiklan 2 ja 3 kohta
9 artiklan 1 kohta	19 artikla
9 artiklan 2 kohta	18 artiklan 1 kohdan d alakohdan i alakohta
—	18 artiklan 1 kohdan a, b, ja c alakohta, d alakohdan ii alakohta ja e alakohta
10 artiklan 1 kohta	15 artiklan 4 kohta
10 artiklan 2 kohta	15 artiklan 3 kohta
—	15 artiklan 7, 8 ja 9 kohta
11 artikla	20 artikla
12 artiklan 1 kohta	8 artiklan 1 kohta
12 artiklan 2 kohta	—
—	8 artiklan 2, 3, 4, 5, 6 ja 7 kohta

Direktiivi 2006/32/EY	Tämä direktiivi
12 artiklan 3 kohta	—
13 artiklan 1 kohta	9 artikla
13 artiklan 2 kohta	10 artikla ja liite VII, 1.1 kohta
13 artiklan 3 kohta	Liite VII, 1.3 ja 1.3 kohta
—	11 artikla
—	12 artikla
—	13 artikla
—	15 artiklan 1 ja 2 kohta
—	18 artiklan 2 kohdan a ja d alakohta
—	21 artikla
14 artiklan 1 ja 2 kohta	24 artiklan 1 ja 2 kohta
14 artiklan 3 kohta	—
14 artiklan 4 ja 5 kohta	24 artiklan 3 kohta
—	24 artiklan 4 ja 7–11 kohta
—	22 artiklan 1 kohta
15 artiklan 1 kohta	22 artiklan 2 kohta
15 artiklan 2, 3 ja 4 kohta	—
—	23 artikla
—	25 artikla
16 artikla	26 artikla
17 artikla	27 artikla
18 artikla	28 artikla
19 artikla	29 artikla
20 artikla	30 artikla
Liite I	—
Liite II	Liite IV
Liite III	—
Liite IV	—
Liite V	—

Direktiivi 2006/32/EY	Tämä direktiivi
Liite VI	Liite III
—	Liite V
—	Liite VI
—	Liite VII
—	Liite XI
—	Liite XII
—	Liite XIII
—	Liite XIV
—	Liite XV